സാഹിത്യപ്രണയികൾ.

ഒന്നാംഭാഗം

പ്രകാശകൻ

തോമസ്പോൾ ബി. ഏ.

1106

V. V. Publishing House,
Trivandrum.

33

276

974

സാഹിത്യപ്രണയികൾ

ഒന്നാം ഭാഗം.

I

വേങ്ങയിൽ നായനാർ.

വേങ്ങയിൽ തറവാട്ടിൽ അനേകം നായനാർമാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പലരും മഹായോഗ്യന്മാരായിരുന്നു. ധനം സമ്പാദിച്ചു കീർത്തി നേടിയവരും, പരോപകാരം ചെയ്തു വിഖ്യാതരായവരും വീരശൂരപരാക്രമങ്ങളെക്കൊണ്ട് പേരുകേട്ടവരും ആയ അനേകം നായനാർമാർ ആ തറവാട്ടിലെ കാരണവന്മാരായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, സാഹിത്യലോകത്തിൽ 'വേങ്ങയിൽ നായനാർ' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ആൾ ഏകൻമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

പ്രസിദ്ധരായ ആംഗ്ലേയസാഹിത്യകാരന്മാർ തങ്ങൾ എഴുതുന്ന ലേഖനങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും സ്വന്തംപേരിൽ പരസ്യം ചെയ്യാതെ ഏതെങ്കിലും ഒരു കൃത്രിമനാമധേയത്തിൽ വെളിക്കിറക്കുന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ട്. സ്വന്തം പേരുകളാൽ അറിയപ്പെടുന്നതിനെക്കാൾ, ആവക കൃത്രിമനാമധേയങ്ങളാലാണ് അവർ അധികം വിഖ്യാ

തരായതു്. മാൎക്ക് ടൈയിൻ, ജോൎജ്ജ് എലിയട്ട് എന്നീ പേരുകൾ ആ നിലയിൽ പ്രസിദ്ധങ്ങളാകുന്നു. അവയ്ക്കു 'പേനപ്പേരുകൾ' (Pen name) എന്നാണു് പറയുന്നതു്. കേരളസാഹിത്യലോകത്തിൽ അങ്ങനെയുള്ള പേർ ഒന്നേയുള്ളു. അതാണു് 'കേസരി.'

'കേസരി' എന്ന പേർ കേരളകാളിദാസൻ, കേരളവ്യാസൻ, കേരളടാഗോർ എന്നിങ്ങനെയുള്ള പേരുകൾ പോലെയല്ല. അതു് അടുത്തുനില്ക്കുന്ന സേവകന്മാരോ മുഖസ്തുതിക്കാരോ വിളംബരപ്പെടുത്തിയ വഴിക്കു പരന്നുചേൎന്ന വിശേഷാഭിധാനമല്ല. കവിതിലകൻ, സാഹിത്യസഖി, സരസകവി എന്നിവയെപ്പോലെ വല്ല തമ്പുരാക്കന്മാരുടേയും തിരുവുള്ളംഉണ്ടായി സമ്പാദിച്ചതുമല്ല. തൻെറ സാഹിത്യപ്രകടനങ്ങളുടെ അനന്യസാധാരണ ഗുണവിശേഷങ്ങളുമായി അഭേദ്യമായ ഐക്യം സംഭവിച്ചതിനാൽ സ്ഥിരമായിത്തീൎന്ന പേനപ്പേരാണു് 'കേസരി' എന്നതു്. സാഹിത്യലോകത്തിൽ മേലാൽ പ്രഖ്യാതരായിത്തീരാവുന്ന വേങ്ങയിൽ നായനാർമാർ വളരെ ഉണ്ടായി എന്നുവരാം; 'കേസരി' ഉണ്ടാകയില്ല. വേങ്ങയിൽ നായനാരുടെ സ്വന്തം സമ്പാദ്യമാണു് അതെങ്കിലും അതിനു മക്കൾക്കോ മരുമക്കൾക്കോ അവകാശമില്ല. ഉപയോഗം കൊണ്ടു് അതിൻെറ സ്ഥിരമായ പകൎപ്പവകാശവും അദ്ദേഹത്തിൽ ലയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അതു കട്ടെടുക്കുവാൻ മാനമുള്ളവരാരും ധൈൎയ്യപ്പെടുകയുമില്ല.

കാവ്യം വായിക്കുക, കവിയെ കാണുക, കവിയുമായി സംസാരിക്കുക— ഈ മൂന്നു കാൎയ്യങ്ങളും പലരെ

വേങ്ങയിൽ നായനാർ.

സംബന്ധിച്ചും ആശാഭംഗത്തിന് ഇടവരുത്താറുണ്ടല്ലോ. കേസരിയുടെ ലേഖനങ്ങൾ വായിക്കുക, കേസരിയെ കാണുക, കേസരിയുമായി സംസാരിക്കുക—ഈ മൂന്നു കാര്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഒരാളുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലം ഏറെക്കുറെ തുല്യമായിരിക്കും.

വല്ല സഭകളിലൊ, തീവണ്ടിയിലൊ, മററൊ വെച്ചു കേസരിയെ കണ്ടുമുട്ടിയാൽ, അതൊരു "വടക്കൻ യശമാനൻ" ആണെന്നു ആരും സംശയിക്കയില്ല. യൂറോപ്യൻ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഉടുപ്പുകളാണെന്നു പറഞ്ഞു, കാലുറയും ഷൂസും ധരിക്കുന്ന നാട്ടന്മാർ ആ കാര്യത്തിൽ പലേ അബദ്ധങ്ങളും പ്രകടിപ്പിച്ചു, പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ പരിഹാസത്തിന്നു പാത്രമാകുന്നതു സാധാരണയാണല്ലോ. എന്നാൽ ആ വക യാതൊരു അബദ്ധവും വരുത്താതെ, ഏററവും പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ, ഓപ്പൺകോട്ടും, വെസ്റ്റ്കോട്ടും, അവയ്ക്കു യോജിച്ച കാലുറയും, വൃത്തിയിൽ മിനുസമാക്കിയ ഷൂസും, അശേഷം അഴുക്കില്ലാത്ത കോളറും, കോട്ടിന്റെ വർണ്ണത്തിന്നു സാമ്യമായ ടൈയും, കട്ടിസ്വർണ്ണത്തിലുള്ള ഗഡിയാരം ചങ്ങലയും, കസവുതലപ്പാവും, പൊന്നിൻക്കൂട്ടിലുള്ള കണ്ണടയും ധരിച്ച്, ഏതുപരിചിതനെ കണ്ടാലും, "എന്താ, എന്നോടു വല്ലതും പറവാനുണ്ടോ? അടുക്കാം, മടിക്കേണ്ട" എന്നു പറയുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നിക്കുന്ന സുപരിചയസൂചകമായ പുഞ്ചിരി തൂകുന്ന കേസരിയെ കണ്ടാൽ, വടക്കേ മലയാളത്തിലെ വടക്കേ അററത്തു ജനിച്ചുവളർന്ന ഒരു നാടൻനായരാണെന്നോ, വല്ല കാട്ടു വാഴുന്ന "യശമാനൻ" ആണെന്നോ യാതൊരാൾക്കും സംശയം ഉണ്ടാക

യില്ല. നവീനാശയന്മാരായ മഹാന്മാരോടുകൂടി നിത്യം പരിചയിച്ചു കാലം കഴിക്കുന്ന വലിയൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥനാണെന്നേ ആരും വിചാരിക്കയുള്ളൂ. മലയാളപത്രങ്ങളിൽ ലേഖനം എഴുതുകയെന്നല്ല, മലയാളപത്രങ്ങൾ വായിക്കുക എന്നതുപോലും, അന്തസ്സിന്നു കുറവാണെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ഒരുതരം മനുഷ്യരിൽപ്പെട്ട ആളല്ലയോ ഇതു്? അല്ല, ഇതാണു് കേസരി.

ഇതാണോ കേസരി? ശരി. അത്തരം സർവ്വസമ്മതമായ ഉപന്യാസങ്ങളുടെ കർത്താവു്, ഇത്തരം സർവ്വവശ്യമായ സ്വരൂപമുള്ള ആൾതന്നെ ആയിരിക്കണം. ഫലിതരസസമ്മിശ്രമായ വാഗ്‌വിലാസത്തോടുകൂടി ആരെയും നേരംപോക്കിൽ പരിഹസിക്കുന്ന സ്വതഃസിദ്ധമായ പ്രത്യേക സ്വഭാവമാണു്, കണ്ണടയുടെ ഉള്ളിൽക്കൂടി ആ നേത്രങ്ങളിൽ പ്രകാശിക്കുന്നതു്. "നിങ്ങളെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കി എന്റെ ഉള്ളിൽ ഗ്രഹിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടു്; ഉപായവും കസ്തൂരിയും കൊണ്ടൊന്നും ഇങ്ങോട്ടുവരണ്ട," എന്നാണു്, അടച്ചുവെച്ച ചുണ്ടുകളും അവയുടെ പുറവും വിളയാടുന്ന പുഞ്ചിരിയും നിങ്ങളോടു പറയുന്നതെന്നു തോന്നും. കേസരി വായ് തുറന്നെങ്കിൽ ഫലിതമല്ലാതെ പറകയില്ല. ഇവയൊക്കെ ഓരോ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറവാൻവേണ്ടി മുൻകൂട്ടി പഠിച്ചുവെച്ചതോ എന്നു സംശയിച്ചുപോകും. എഴുത്തിൽ കാണുന്ന ഫലിതങ്ങളൊക്കെ സംഭാഷണത്തിലും കേൾക്കാം. യോഗ്യന്മാരാണെന്നു് അറിയപ്പെടുന്ന ചിലരുടെ പ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങളും ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കള്ളത്തരങ്ങളും അവരിൽ ചിലർ കൈക്കൂലി വാങ്ങുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളും മററും ഉ

ള്ളതുപോലെ മനസ്സിലാക്കി, അത്യന്തം തന്മയത്വത്തോടുകൂടി വിവരിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ എത്ര ഗൌരവമുള്ള ആളും എത്ര അഗാധമായ വ്യസനത്തിൽ മുഴുകിയവരും തന്നെത്താൻ മറന്നു പൊട്ടിച്ചിരിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഈ വക നേരംപോക്കുകൾ പറയുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഇരുന്നുകൊണ്ടു സംസാരിക്കുന്ന പതിവില്ല. നിന്നും നടന്നും അഭിനയങ്ങളോടുകൂടിയാണു് പറയുക. "മകളുടെ വേളിക്കു്" ധനസഹായം അൎത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു് "ഭിക്ഷാംദേഹികൾ" ആയി വരുന്ന ചില ബ്രാഹ്മണർ നടിക്കുന്ന അധികാരഗൌരവങ്ങൾ കണ്ടാൽ, അവരെ പരിഹസിച്ചുവിടാൻ നായനാൎക്കുള്ള പാടവം പ്രത്യേകമാണു്. ഉപായത്തിൽ വല്ലതും പററിക്കൊണ്ടു പോവാൻ വന്നവനാണെന്നു മനസ്സിലായാൽ അവനെ വല്ലവിധത്തിലും ചെണ്ടകൊട്ടിക്കാതെ വിട്ടയക്കയില്ല. എന്നാൽ യഥാൎത്ഥത്തിൽ ദ്രവ്യസഹായം ആവശ്യപ്പെടുന്നവരെ വെറും കൈയാലെ മടക്കിയയയ്ക്കുകയും ഇല്ല.

നായനാർ ഒരു സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായിരുന്നില്ല; എന്നല്ല, ശ്രീരാമോദന്തമോ ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസമോ മററൊ കഷ്ടിച്ചു വായിച്ചിരുന്നതല്ലാതെ, അദ്ദേഹത്തിന്നു സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മലയാളഭാഷയെക്കൊണ്ടു കൈകാൎയ്യം ചെയ്യുന്നതിൽ സംസ്കൃതപരിജ്ഞാനത്തെ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതുമില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു ഉത്തമസന്താനമായിരുന്നു കേസരി.

അദ്ദേഹം ആദ്യം തളിപ്പറമ്പിലുള്ള ഒരു സ്കൂളിലും പിന്നീടു് കോഴിക്കോട്ടു് ഗവമ്മെണ്ടുകോളജിലും ചേൎന്നു

പഠിച്ചു. മിസ്റ്റർ ബാറോ എന്ന പ്രസിദ്ധ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രൊഫസർ ഗവമ്മെണ്ടുസർവ്വീസ്സ് വിട്ടേണ്ടിവന്നശേഷം, അന്നത്തെ കലക്റ്ററുടെ ഉപദേശപ്രകാരം സാമൂതിരിപ്പാടു തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കേരളവിദ്യാശാല സ്ഥാപിക്കുകയും മിസ്റ്റർ ബാറോവിനെ അവിടെ പ്രിൻസിപ്പാളായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു ഗവമ്മെണ്ടുകോളജുവിട്ട്, കേരളവിദ്യാശാലയിൽ ചേൎന്ന വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ ഒന്നു, വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാരായിരുന്നു. അവിടുന്നു മെട്രിക്കുലേഷൻപരീക്ഷയിൽ ജയിക്കുകയും അവിടെത്തന്നെ എഫ്. എ. ക്ലാസ്സിൽ ചേരുകയും ചെയ്തു. ആദ്യത്തെക്കൊല്ലം എഫ്. എ. പരീക്ഷയിൽ പരാജിതനായി. അതിന്നുശേഷം മദിരാശിയിൽപോയി പ്രസിഡൻസികോളജിൽ ചേൎന്നു. അവിടെ ഒരുകൊല്ലം പഠിച്ചതിന്നുശേഷം സൈദാപേട്ടയിലെ കൃഷിവിദ്യാശാലയിൽ ചേൎന്നു, ജന്മിയുടെ നിലയിൽ കൃഷിസംബന്ധമായി ആവശ്യമുള്ള പരിജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചു.

വേങ്ങയിൽതറവാട്ടിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാൎക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന കാരണവന്മാരൊക്കെ യോഗ്യന്മാരും സമൎത്ഥന്മാരും ആയിരുന്നു എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഇംഗ്ലീഷ്‌വിദ്യാഭ്യാസവും പരിഷ്കാരവും സിദ്ധിച്ചവർ പൂൎവ്വന്മാരിൽ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വലിയ മരുമക്കത്തായതറവാട്ടിലെ അനന്തിരവന്മാരുടെ കാൎയ്യം മോശമാണ്. അല്പകാലംമുമ്പുവരെ തറവാട് എത്രയധികം ഉന്നതവും ധനപുഷ്ടിയുംഉള്ളതോ, മരുമക്കളുടെ കാൎയ്യം

അത്രയധികം മോശമായിരിക്കും. തറവാട്ടിൽ മൂന്നുനേരം "ശാപ്പാടി"ന്നു പാക്ഷെ കുറവുണ്ടായില്ലെന്നുവന്നാലുംസ്വന്തംചിലവിന്നായി വല്ലതും കിട്ടണമെങ്കിൽ കാരണവരുടെ പ്രത്യേക കാരുണ്യമോ, മകളുടെ ഭർത്താവെന്നവിശേഷ പദവിയോ ഉണ്ടായിരിക്കണം. വേങ്ങക്കാർ അനന്തിരവന്മാർക്കൊക്കെ പ്രത്യേകം ചെലവിന്നു വസ്തു നീക്കീട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കുഞ്ഞിരാമൻനായനാർ കാരണവസ്ഥാനം കൈയേൽക്കുന്നതുവരെ, അദ്ദേഹത്തിനു പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള മതിപ്പിന്നനുസരിച്ചു, ചെലവഴിക്കാൻ ധനം സ്വാധീനത്തിലില്ലാതെ കുറെ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവന്നിരുന്നുവെന്നുള്ളതു നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ മരുമക്കത്തായസമ്പ്രദായത്തിന്റെ നിസ്സാരതയെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളു.

നായനാർ തറവാട്ടിൽ കാരണവരാകുന്നതിന്നു പത്തുപന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ മലബാർ ഡിസ്ത്രിക്ട് ബോർഡിൽഒരു അംഗമായി നിയമിച്ചിരുന്നു. 1904-ൽ തറവാട്ടിൽ കാരണവരായശേഷം ആ സ്ഥാനം രാജിവെക്കുകയാണുചെയ്തതു്. 1907-ൽ വീണ്ടും മെമ്പറായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിനു പുറമെ .അദ്ദേഹം കോയമ്പത്തൂർ കൃഷിവിദ്യാശാലയിൽ ഒരു അനുദ്യോഗസ്ഥ മെമ്പറായും ഇന്ത്യയിൽനിന്നു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോയി പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വേണ്ടുന്ന ഉപദേശം നൽകാനുള്ള സംഘത്തിലെ ഒരു അംഗമായും ഇരുന്നിട്ടുണ്ടു്. പൊതുജനങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും ഡിസ്ത്രിക്ട്ബോർഡിന്റെ ഭരണത്തിലും കുഞ്ഞിരാമൻനായനാർ കാണിച്ച ശ്രദ്ധയെ അനുസ്മരിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു് എ

ഡ്വർഡ്' ചക്രവത്തിമഹാരാജാവിന്റെ പട്ടാഭിഷേകാവസരത്തിൽ ഗവമ്മേണ്ടിൽനിന്ന് ഒരു പ്രശംസാപത്രം (Certificate of Honour)കല്പിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു.

കാരണവസ്ഥാനം ലഭിച്ചശേഷം നായനാർ തറവാട്ടുകാൎയ്യങ്ങൾക്കൊക്കെ പരിഷ്കൃതസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ വരുത്തി. വടക്കെമലയാളത്തിൽ ഇടപ്രഭുക്കന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഏററവും ഗണ്യമായ സ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്ന വേങ്ങക്കാരുടെ നടപടികളൊക്കെ പഴയ ആചാരത്തിന്നും മാമൂലിന്നും അനുസരിച്ചുതന്നെ ആയിരുന്നു. അവയെല്ലാമൊക്കെ നവീനകാലത്തെ പരിഷ്കാരത്തിന്നനുസരിച്ചുള്ള ചിട്ടകൾ ഏൎപ്പെടുത്തിയതു കുഞ്ഞിരാമൻനായനാരായിരുന്നു.

വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാർ കേരളം മുഴുവൻ പ്രസിദ്ധനാകാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ ഇനിയുള്ള തലമുറകളും ഓൎമ്മിക്കാനും ഇടയാക്കിയതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യപരിശ്രമമായിരുന്നു.

1879-ൽ തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട 'കേരളചന്ദ്രിക'യിൽ ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമലേഖനം പരസ്യം ചെയ്തിരുന്നതു്. എന്നാൽ റാവുബഹദൂർ ററി. എം. അപ്പുനെടുങ്ങാടി അവർകൾ, റാവുസാഹിബ് സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ അവർകൾ മുതലായ മാന്യന്മാർ ആരംഭിച്ചതും, ഇന്നും സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ അവർകളുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽത്തന്നെ പ്രചരിക്കുന്നതുമായ 'കേരളപത്രിക'യിലായിരുന്നു 'കേസരി' അധികമായി വിഹരിച്ചതു്.

കേരളപത്രികയിൽ കടന്നു കേസരി കളിച്ചുകൂട്ടിയ കളി ഭാഷാസാഹിത്യരസികന്മാർ ഒരു കാലത്തും വിസ്മരിക്കുന്നതല്ല. കേസരിയുടെ അതിലുള്ള ലേഖനങ്ങളൊക്കെ നശിച്ചുപോകാൻ ഇടവരുത്തിയതു ഭാഷയ്ക്കു വലിയൊരു നഷ്ടമാകുന്നു. അന്നത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കൈക്കൂലി മുതലായ ദുരാചാരങ്ങൾ ബാധിച്ചു്, രാജ്യത്തിന്നു് വലിയ അനർത്ഥങ്ങൾക്കു് ഇടവരുത്തിയിരുന്നു. തങ്ങളെ തടുക്കാനും മുടക്കാനും ആളില്ലെന്നും തങ്ങൾ കളിച്ചതൊക്കെ കളിയാണെന്നും വിചാരിച്ചു മദോന്മത്തന്മാരായ ആ ഉദ്യോഗസ്ഥവാരണങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാനായിരുന്നു കേസരി കേരളപത്രികയിൽ അവതരിച്ചതു്. കേസരിയുടെ ലേഖനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അധികൃതന്മാർ ചെയ്ത അന്വേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ശിക്ഷിക്കാൻ ഇടവന്നിട്ടുണ്ടു്. അതിന്നുശേഷം കുറെക്കാലം മലബാറിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ദുർന്നയങ്ങൾക്കു വളരെ കുറവുണ്ടായിരുന്നു.

ആ അവസരത്തിൽത്തന്നെയായിരുന്നു മലബാറിലെ ഒരു വക്കീലായ പൂവാടൻരാമൻ അവർകൾ, ഒരു അച്ചുക്കൂടം സ്ഥാപിച്ചു, മലബാർ സ്പെക്ടേറ്റർ എന്ന പേരിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുപത്രം ആരംഭിച്ചതു്. പൂവാടൻ രാമൻ അവർകൾ വലിയ പരിഷ്കാരിയും മഹാ ധീരനും ആയിരുന്നു. മലബാറിൽ യൂറോപ്യൻസമ്പ്രദായത്തിൽ മുടിവെട്ടി യൂറോപ്യൻവസ്ത്രം ധരിച്ച ഒന്നാമത്തെ ഹിന്ദു അദ്ദേഹമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനും ഏഡനിൽ പൊളിററിക്കൽ ഏജൻറിന്റെയും മററും ഉദ്യോഗം വഹിച്ചു പെൻഷ്യൻവാങ്ങി ഇപ്പോൾ ആലുവായിൽ

താമസിച്ചുവരുന്ന ആളും ആയ പി. സി. ഗോവിന്ദൻ അവർകളെ അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അയച്ചു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചു. മലബാറിൽനിന്നു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യാൻ ഒന്നാമതു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോയ മലയാളി അദ്ദേഹമാണു്. രാമൻ അവർകൾ ആരംഭിച്ച ഇംഗ്ലീഷുപത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപരായി, തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നു രാജ്യത്തിൽ അസമാധാനത്തിനിടയാക്കിയതിനു് ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട ഡാക്ടർ കീസ്സിനെ വരുത്തി വലിയ ശമ്പളത്തിനു നിയമിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായിയായി പ്രസിദ്ധപത്രപ്രവത്തകനായിത്തീന്ന മിസ്റ്റർ റോളോപ്പാറലിനേയും നിശ്ചയിച്ചു. രാമൻ അവർകൾക്കു് ഒരു മലയാളപത്രം കൂടി നടത്തേണമെന്നു് ആഗ്രഹമുണ്ടാകയും അതിന്റെ ഫലമായി ‘കേരളസഞ്ചാരി’ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ പത്രാധിപസ്ഥാനം കേസരിയാണു് കയ്യേററതു്. കേസരിപദം കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നുവെച്ചായിരുന്നു പത്രത്തിനു കേരളസഞ്ചാരി എന്ന പേർ കൊടുത്തിരുന്നതു്. മലബാർ സ്പെക്റേറർ എന്ന പത്രവും കേരളസഞ്ചാരിയുംകൂടി അന്നു കേരളത്തിലെ ഉദ്യോഗമത്തന്മാരെ ഇട്ടു കലുക്കിയതു് ഇന്ത്യയിലെ പത്രപ്രവത്തനചരിത്രത്തിൽ പ്രധാനമായ ഒരു അദ്ധ്യായമാകുന്നു. ആറുമാസമേ കേസരി കേരളസഞ്ചാരിയുടെ പത്രാധിപരായിരുന്നുള്ളു. അതിൽപിന്നെ ആ പത്രത്തിലേക്കു് വളരെക്കാലം അദ്ദേഹം ഒന്നും എഴുതാതെയായി. പിന്നീടു് 1897-ൽ മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ അവർകൾ കേരളസഞ്ചാരിയുടെ പത്രാധിപത്യം കയ്യേററശേഷം കുഞ്ഞി

രാമൻ നായനാർ അവർകൾ, കേസരി, വജ്രബാഹു, വജ്രസൂചി, ദേശാഭിമാനി എന്നീ പേരുകൾ വെച്ച് അതിൽ രസകരങ്ങളായ പല ലേഖനങ്ങളും എഴുതിയിരുന്നു. മലയാളമനോരമ, കോഴിക്കോടൻ മനോരമ എന്നീ പത്രങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. തന്റെ സബ്രഹ്മചാരിയായ സി. അച്യുതമേനോൻ അവർകൾ വിദ്യാവിനോദിനിയുടെ പത്രാധിപരായിരുന്ന കാലത്തു കേസരി കുറെക്കാലം അതിന്റെ സഹപത്രാധിപരായിരുന്നു. മൂർക്കോത്തുകുമാരൻ അവർകളുടെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ തലശ്ശേരിയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട മിതവാദിയിലായിരുന്നു പിന്നീട് യഥാർത്ഥ 'കേസരി' കടന്നുചാടിയതു്.

കേസരിയുടെ പരിഹാസം മർമ്മഭേദകമാണ്. ഒരു പുലിയുടെ മട വിവരിച്ചതിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—അതിനകത്തെ ഘ്രാണം ഇന്നും വിചാരിച്ചുകൂടാ. മുനിസിപ്പാലിററിയിൽക്കൂടി ഇത്ര ദുർഗ്ഗന്ധമില്ല. അത്ര കഠിനം.' മുനിസിപ്പാലിററികളിൽ ശുചീകരണകാര്യത്തിൽ കാണിക്കാറുള്ള അശ്രദ്ധയെ ഇത്ര ശക്തിയോടുകൂടി വിവരിക്കുവാൻ മററാരാൾ ഒരു പുസ്തകം എഴുതേണ്ടിവരികയില്ലെ എന്നാണു സംശയം.

'നാട്ടെഴുത്തച്ഛന്മാർ' ലോകത്തിൽനിന്നു അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഇനി അധികം പേർ ബാക്കിയില്ല. ഉള്ളവർകൂടി നശിച്ചാൽ അവരുടെ സ്ഥാനം വഹിപ്പാൻ സന്താനവും ഇല്ല. നശിക്കുന്ന സാധനങ്ങളുടെ മാതൃകകൾ കാഴ്ചബംഗ്ലാവിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെയ്ക്കാറുള്ളതുപോലെ നാട്ടെഴുത്തച്ഛന്മാരെ 'കേസരി' ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ

എന്നെന്നും ജീവിക്കത്തക്കവണ്ണം രേഖപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞു.
കേസരിയുടെ കാലത്തു് കേരളത്തിൽ പഠിപ്പു കുറഞ്ഞവ
രും രോഗികളും ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും ഇത്രയധികം മുറി
വൈദ്യന്മാരെയും എഴുത്തച്ഛന്മാരെയും ക്ഷാമം തീൎന്നു കി
ട്ടുന്ന ദിക്കും വേറെ ഉണ്ടോ എന്നു വളരെ സംശയമാണു്.
അന്നു് എഴുത്തച്ഛനാവാൻ എഴുത്തുമായിട്ടു സംബന്ധം
തന്നെ വേണമെന്നില്ല. X X X X കഷ്ടിച്ചു കൂട്ടി വായി
ക്കാറായാൽ എഴുത്തച്ഛനാവാം. ഒന്നുരണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉ
ണ്ടായാലത്തെ കഥ പറയേണ്ട, കവിയായിപ്പോയി.
വൈദ്യനോ വൈദികനോ ആവാൻ അത്രയും അറിയണ
മെന്നില്ല. അപ്പനോ അമ്മാവനോ വൈദ്യനായാൽ
താനും വൈദ്യനായി. എഴുത്തച്ഛനാവാൻ പാരമ്പൎയ്യം
കൂടി നോക്കാനില്ല. എഴുത്തച്ഛനെ കണ്ട മാത്രയിൽ തി
രിച്ചറിയാമെന്നാണു കേസരി പറയുന്നതു്. ആ കോല
ത്തിന്റെ രൂപം തന്റെ പേനാകൊണ്ടു വിവരിച്ചതു ചി
ത്രകാരന്മാർ തൂലികകൊണ്ടു വരയ്ക്കുന്നതിനെക്കാൾ തന്മ
യത്വമുള്ളതായിരിക്കുന്നു. എഴുത്തച്ഛനെ കണ്ടുകൊൾ
വിൻ:—'കഷണ്ടിയാണെന്നു പറയാൻ പാടില്ലാത്തവിധ
ത്തിൽ തലയിൽ രോമം വളരെ കുറഞ്ഞു് ഇരുവിരൽ നെ
റ്റിയും കുണ്ടൻ കണ്ണും ഒട്ടിയ കവിളും നീളംകുറഞ്ഞു ബ
ഹുവിസ്തീൎണ്ണമായ ഭാരത്തോടുകൂടിയ മൂക്കും നേരിയ ചു
ണ്ടും ഒരുമാതിരി പച്ചനിറത്തോടുകൂടിയ നീണ്ട പല്ലും
വലിയ മുഴയോടുകൂടിയ വണ്ണംകുറഞ്ഞ കഴുത്തും നെഞ്ചു
ന്തി ലേശംപോലും ഉദരപുഷ്ടിയില്ലാതെ മെലിഞ്ഞ ദേ
ഹവും കയ്യും കാലും നന്നാ നേൎത്തും കഷ്ടിച്ചു മുട്ടു മറയുന്ന

തായ കട്ടിമുണ്ടും ഉടുത്തു് ഇടങ്ങഴി ഭസ്മവും വാരിത്തേച്ചു, നല്ലൊരു എഴുത്താണിപ്പിശ്ശാങ്കത്തിയുമായി, ക്ഷയരോഗിയുടെ മാതിരി എല്ലായ്പ്പോഴും കുരച്ചോണ്ടു്, ചൊറിഞ്ഞോണ്ടു്, ആകപ്പാടെ മനുഷ്യാകൃതിയിൽ ഭയങ്കരമായിട്ടുള്ള ഒരു പൈശാചികരൂപം കണ്ടാൽ അതൊരു എഴുത്തശ്ശനായിരിക്കണമെന്നു് ഊഹിക്കുന്നതായാൽ അധികമായ അബദ്ധമൊന്നും വരാൻ ഇടയില്ല.' ഈ വിവരണം വായിച്ചാൽ ഇതു തങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്നതല്ലെന്നു മിക്ക എഴുത്തശ്ശന്മാരും പറവാനാണു് എളുപ്പം. ഇതു കേസരി തനിക്കു പരിചയമുള്ള പ്രത്യേകം വല്ലവരേയും ഉദ്ദേശിച്ചു വർണ്ണിച്ചതാണോ എന്നാണു് ശങ്കിക്കേണ്ടതു്. പക്ഷെ, "കുളിയും ജപവും തോർത്തുമുണ്ടും ചന്ദനപ്പൊട്ടും പൊട്ടിന്മേൽപൊട്ടും സിന്ദൂരവും അമ്മായിശ്ലോകവും മൂളൽപാട്ടും എന്നുവേണ്ട, പലേ "രസികതങ്ങളും" ഉള്ളവരാണു് എഴുത്തശ്ശന്മാരിൽ മുക്കാലേ അരയ്ക്കാലും. മിക്ക തറവാട്ടിലും കലവറക്കാരൻ എഴുത്തശ്ശൻ തന്നെയായിരിക്കും എന്നു പറഞ്ഞതു് ആ ഉദ്യോഗസ്ഥന്നു ബഹുമാനത്തിനു കാരണമുള്ളതാണു്. പക്ഷെ, 'മിക്ക ദിക്കിലും സംബന്ധക്കാരെ അന്വേഷിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന ഭാരവാഹിത്വം എഴുത്തശ്ശന്മാരിൽത്തന്നെയാണു്" എന്നു പറഞ്ഞതു കുറെ കടന്ന കയ്യായിപ്പോയി. എഴുത്തശ്ശന്മാർ കുറച്ചു വേദാന്തം പഠിക്കുന്നതു് 'വൈകുന്നേരത്തെ വിനോദത്തിനു വേണ്ടി മാത്രം' ആണുപോൽ.

എഴുത്തശ്ശൻമട്ടിൽ രാമായണം മഹാഭാരതം മുതലായതു വായിക്കുന്നതിനെ കേസരി വിവരിച്ചതു് പരിഹാ

സതന്ത്രം പഠിച്ചറിവാൻ വിചാരിക്കുന്നവർ ഒരു മാതൃകയായി സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണ്. അതുകൊണ്ട് അതു മുഴുവൻ ഇവിടെ പകർത്തി എഴുതുവാൻ മടിക്കുന്നില്ല. ഇതിഹാസപുരാണങ്ങൾ എഴുത്തച്ഛൻരാഗത്തിൽ മാത്രമേ വായിക്കാൻ പാടുള്ളൂ എന്നും എന്നാൽ മാത്രമേ ഗുണമുള്ളൂവെന്നും പുരാണപാരായണലോലുപന്മാർക്ക് ദൃഢമായ വിശ്വാസമുണ്ടത്രെ. ആ രാഗത്തിന്റെ സ്വരചിത്ത് എന്താണെന്നറിയേണ്ടതിന്നു ദീക്ഷിതർ, ത്യാഗരാജൻ മുതലായ മഹായോഗ്യന്മാർ കൂടി ശ്രമിച്ചിട്ടും ഫലിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷെ അതു് എങ്ങിനെയാണു ശീലിക്കേണ്ടതെന്നു കേസരി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു് ഇങ്ങിനെയാണ്:—

'ഒന്നാമതു, നല്ല കണ്ഠമായിരിക്കേണം. ഇടത്തെ കൈ, ഇടത്തെ ചെവിയുടെ അടുക്കൽ ഉറപ്പിച്ചുവെച്ച് ഉദാത്തം അനുദാത്തം സ്വരിതം എന്നീ മൂന്നുവിധത്തിൽ ഒന്നായിട്ടും വെവ്വേറെയും വായ് നല്ലവണ്ണം പൂട്ടി തലകുലുക്കിയുംകൊണ്ടു വളരെനേരം മൂളാനായിട്ടാണ് ആദ്യമായി അഭ്യസിപ്പിക്കേണ്ടതു്. പിന്നെ വായ് പാട്ടുള്ളേടത്തോളം തുറന്ന്, 'ആ' എന്നു ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിക്കാൻ ശീലിക്കണം. അങ്ങിനെതന്നെ കവടിസ്സഞ്ചിയുടെ മാതിരി പൂട്ടി, 'ഉൗ' എന്നു മൂളാനും പഠിക്കണം. അവസാനം വായ് പകുതി തുറന്ന് 'ഏ' കാരം പുറപ്പെടീക്കാനും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണ്. ഇത്രയും ശീലിച്ചുപോയാൽ, വണ്ണം, അലങ്കാരം എന്നുവേണ്ട സകല രാഗങ്ങളും പൊടിപാറിപ്പാടാം. പേരു മാത്രം തരംപോലെ വിളിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതി. എഴുത്തച്ഛൻരാ

ഗത്തിലും, കഥകളിപ്പാട്ടിലും പാട്ടുള്ളത്ര ഉച്ചത്തിൽ കൂകിവിളിക്കുന്നതാണു് മുഖ്യസംഗതി. ആദ്യത്തെ സ്വരം ഏകദേശം പകുതിയാകുമ്പോൾതന്നെ, സമീപമുള്ള നായ്ക്കളൊക്കെ ഞെട്ടി ഉണൎന്നു, 'ചങ്കിടി' പാടാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഇതൊരു പരിഹാസമാണെന്നു വിചാരിക്കരുതു്. ഒരു വസ്തു ഗന്ധമില്ലാത്ത പശുക്കൾകൂടി നല്ല പാട്ടു കേട്ടാൽ ഭ്രമിച്ചുനില്ക്കുന്ന അവസ്ഥയ്ക്കു അവററിനേക്കാൾ എത്രയോ ബുദ്ധിയുള്ള നായ്ക്കൾ ചിലസമയം ഒന്നിച്ചു പാടുന്നതു് ആശ്ചൎയ്യമാണോ? വല്ലതും വായിക്കുമ്പോൾ കേൾക്കുന്ന ആൾക്കു മാത്രമല്ല, വായിക്കുന്നവനുകൂടി അൎത്ഥം മനസ്സിലാവാത്ത വിധത്തിൽ പദങ്ങൾ തിരിച്ചും മറിച്ചും അക്ഷരങ്ങൾ ചിലതു കൂട്ടിയും കിഴിച്ചും വായിക്കണം. ഈ തത്വം കഥകളിപ്പാട്ടുകാൎക്കു നല്ലവണ്ണം ഓൎമ്മയുണ്ടെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അക്ഷരം തിരിയാത്ത ദിക്കിൽ മൂളിക്കൊള്ളണം. അങ്ങിനെതന്നെ രാഗം മാറുന്നതും അക്ഷരം തിരിയാത്ത ദിക്കിൽ വേണ്ടതാണു്. '...ാ...ാ...ാ...വട്ടാ...ത്തിൽ നീ...ല്ക്കു മി...വറെറാ...എ—എ—യൊരമ്പെ...യിതു...ഉ ... പൊട്ടിക്കിൽ ബാലിയെ ക്കൊല്ലാ...ന്തു...യിവരും...ാ...ാ...ാദ്ധം...ാ...ാ' എന്നാണു പാടിയതെങ്കിൽ അതിന്റെ അൎത്ഥം, വട്ടത്തിൽനില്ക്കുമിവറെറയൊരമ്പെയ്തു, പൊട്ടിക്കിൽ, ബാലിയെക്കൊല്ലാസ്സുരും ദ്ധം' എന്നാണു്. യുദ്ധകാണ്ഡത്തിലോ മറേറാ ഉള്ള—

തെക്കേത്തലയ്ക്കലെതിൎത്ത രിപുക്കളെ
വാനരനായകന്മാരൊട്ടുക്കിനാർ.

എന്ന വരികൾ നമ്മുടെ എഴുത്തച്ഛൻ

തെക്കേതലയ്ക്കലെ—ത്തുത്താരിപൂക്കളെ
വാനരനായ—കമ്മാരനൊടുക്കിനാൻ.

എന്നായിരിക്കും വായിക്കുക. എന്നാലും തനിക്കു് അൎത്ഥത്തിനു കുറവില്ല. 'ലങ്കയിൽ തെക്കേ തലയ്ക്കലാണല്ലോ രാവണന്റെ പൂങ്കാവനം. അവിടെ'ത്തുത്താരിപൂക്കൾ'എന്നൊരുവക പൂക്കൾ ഉണ്ടു്. നമ്മുടെ പനിനീർപൂക്കളുടെ മാതിരിതന്നെ. തുക്കിടിസായ്പിന്റെ വീട്ടിൽ പെരുത്തുണ്ടു്. അതൊക്കെ കമ്മാരൻഎന്ന വാനരൻ മുഴുവൻ നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. നളൻ, കുമുദൻ, കുഞ്ചുരാമൻ എന്നൊക്കെ കുരങ്ങന്മാൎക്കു പേരുള്ള അവസ്ഥയ്ക്കു്, കമ്മാരൻ എന്ന പേരും വിളിച്ചുകൂടെന്നില്ല.' എഴുത്തച്ഛന്മാർ ശ്ലോകം ചൊല്ലി അൎത്ഥം പറയുന്ന രീതിയെപ്പററി കേസരി വിവരിക്കുന്നതും രസകരമായിരിക്കുന്നു.

'നാരായണീയത്തിലെ ആദ്യത്തെ ശ്ലോകത്തിന്റെ അൎത്ഥമാണു് പറയാൻ ഭാവമെങ്കിൽ, വൈയാകരണന്മാരൊക്കെ ഓടി ഒളിക്കേണ്ടുന്ന പാകത്തിൽ ലേശംപോലും ദയയില്ലാതെ പദങ്ങളൊക്കെ കണ്ടംതുണ്ടമായി നുറുച്ചു മുറിച്ചു് എടുത്തോണ്ടു കുഴഞ്ഞോണ്ടു് ശ്ലോകം ഏകപൎയ്യന്തം ഒന്നു നീട്ടി വലിച്ചുചൊല്ലി ഒരു ദീൎഘശ്വാസം വിട്ടു്; അവസാനം, 'എന്താണു് അവിടത്തെ മഹിമ?' എന്നും പറഞ്ഞു്, രണ്ടാമതും ''സാന്ദ്രാനന്ദാവബോധാത്മകമനുപമിതം കാലദേശാവധിഭ്യാം''—ഗുരുവായൂരപ്പന്റെ വിലാസം!—എന്തൊരാശ്ചൎയ്യമാണു്!— കാലത്തെ അവിടെ പോയി തൊഴുതാൽ തന്നെ ആനന്ദമായി. ആനന്ദം വന്നാലോ ആത്മാവിനു ബോധവും വന്നുവല്ലോ—''നിൎമ്മുക്തം നിത്യമുക്തം നിഗമശതസഹസ്രേണ നിൎഭാസ്യ

മാനം''—ഗുരുവായൂരു് പോയാൽത്തന്നെ മുക്തിയായി. പത്തായിരം ജനങ്ങൾ ദിവസേന ഇന്നും വന്നുതൊഴുന്നില്ലേ? എന്റെ ഭഗവാനെ— പട്ടേരിപ്പാട്ടിന്നു് ഇതുചൊല്ലിയപ്പോൾത്തന്നെ ഭഗവാൻ തലകുലുക്കിയിരിക്കുന്നു—അസ്പഷ്ടംദൃഷ്ടമത്രേ—തലകുലുക്കിയപ്പോൾ ആബിംബത്തിന്റെ മൂർദ്ധാവിങ്കൽവെച്ചനാരങ്ങ കാണ്മാൻതന്നെയില്ല—''പുനരുരുപുരുഷാർത്ഥാത്മകം ബ്രഹ്മതത്വം''—നിന്തിരുവടിയുടെ മായാവിലാസം ഏതൊരു പുരുഷനെക്കൊണ്ടാണു് അറിവാൻ കഴിയുന്നതു്?—അവിടുത്തെ കൃപാകടാക്ഷമുണ്ടായാൽ ഒന്നിനും ഒരു ആലസ്യമുണ്ടാവില്ല—''തത്താവൽ ഭാതിസാക്ഷാൽ ഗുരുപവനപുരേ ഹന്തഭാഗ്യം ജനാനാം—ഏഃ ഏഃ—എന്താണവിടുത്തെ മഹിമ! ഗുരുവായൂരുള്ള ജനങ്ങളുടെ ഭാഗ്യം പറഞ്ഞാൽ അവസാനിക്കില്ല—കാലത്തു മുട്ടോളം എകരത്തിൽ കാണും;ഉച്ചപൂജ കഴിഞ്ഞാൽ അരയോളമാകും; വൈകുന്നേരമാകുമ്പോഴേക്കു് ഒരാളുയരത്തിൽ ഒട്ടും കുറയില്ല. സാക്ഷാൽ ഭഗവാൻ തന്നെയാണതു്. ആ പായസവും പത്തളാലും, കിഴക്കേനടയും, അനവധി പെണ്ണുങ്ങൾ ഒന്നരയും മുണ്ടുമായി കുളിച്ചുവരുന്നവരവും എന്റെ ഭഗവാനെ!— എന്താപറയേണ്ടതു്! കാണേണ്ടതുതന്നെയാണു്. അതുതന്നെയാണു് ഭാഗ്യം.'

ഇങ്ങിനെയാണത്രെ എഴുത്തച്ഛന്മാർ നാരായണീയത്തിലെ, 'സാന്ദ്രാനന്ദാവബോധാത്മകഃ' എന്നാദിയായ ശ്ലോകത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം പറയാറു്! എന്തൊരു പരിഹാസമാണിതു്!

"കുട്ടികളെ സന്മാൎഗ്ഗത്തിൽ വളൎത്തേണ്ടുന്നഭാരം മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ പ്രത്യേകം ഇരിക്കുന്നതാണെങ്കിലും കേരളീയ സമ്പ്രദായപ്രകാരം മക്കളെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വിളിക്കാനും പറയാനുംകൂടി പാടില്ലാത്തതാണു്" എന്നാണു കേസരി പറയുന്നതു്.

എഴുത്തച്ഛന്മാർ പരിഷ്ക്കരിച്ചുണ്ടായ 'മേഷ്ട്ര'ന്മാരെയാണു പിന്നെ കേസരി പിടികൂടിയിരിക്കുന്നതു്. ആ രസികൻ പറകയാണു്:—'അവരുടെ (മേഷ്ട്രന്മാരുടെ) അവസ്ഥ ഇങ്ങിനെയൊന്നുമല്ല. പെരുത്തു രസമുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷുപഠിക്കാൻ ആരംഭിച്ചമുതല്ക്കു് എണ്ണപ്പെട്ട പരീക്ഷവരെ യാതൊന്നിലും ജയിക്കാതെ എങ്ങിനെയോ ക്ലാസ്സുകയററംമേടിച്ചു് അനവധിപ്രാവശ്യം പരീക്ഷയിൽ തോററു, തോററു നാട്ടിലേക്കുംവീട്ടിലേക്കുംകൊള്ളാതെ സകലയാൾക്കും പരിഹാസത്തിന്നു പാത്രമാകുമ്പോൾ തനിക്കുതന്നെ ഒരു വൈരാഗ്യംതോന്നി ഒന്നിലും വിശ്വാസമില്ലാതെ, ലോകത്തിലുള്ളവരെയൊക്കെ നിസ്സാരമാക്കിയുംകൊണ്ടു, വല്ല ദിക്കിലും തെണ്ടിനടന്നു് അവസാനം ഒരു മേഷ്ട്രാവും. ചില വലിയ യജമാനന്മാരുടെയും പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും സേവകന്മാരായി നടന്നു നാൾ കഴിക്കുന്ന ഒരുവക നടവിടധൂൎത്തഗായകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കുറേക്കാലമായി ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു മേഷ്ട്രം ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരംഗമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്.'

കേസരിയുടെ ഭാഷ ഏതുകുട്ടിക്കും പാമരന്നും വായിച്ചുകേട്ടാൽ പ്രയാസംകൂടാതെ മനസ്സിലാകുമെന്നുള്ളതു് ഈ പരിഹാസത്തിന്നു മൂൎച്ച കൂട്ടുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ചീത്തപറയുന്നതും പരിഹസിക്കുന്നതും ഇപ്പഴത്തെ തി

ലതണ്ഡുലഭാഷയിൽ, അല്പം മലയാളവാക്കുകളും വളരെയധികം കടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്ത സംസ്കൃതവാക്കുകളും ചേർത്തുകൊണ്ടായാൽ, എഴുതിയ ആളും അയാളെപ്പോലെ ദുർല്ലഭം ചിലരും മാത്രമല്ലേ മനസ്സിലാക്കുകയുള്ളൂ എന്നൊരു സമാധാനമുണ്ടാകും. ഇതു് അങ്ങനെയല്ലല്ലോ. കേസരിയുടെ ഭാഷ ചെവിയുള്ള മലയാളിയൊക്കെ കേട്ടാൽ അർത്ഥമാകും. അതിലടങ്ങിയ പരിഹാസവും മനസ്സിലായിപ്പോകും.

'ചില കൂട്ടർ ചിരിക്കുന്നതുതന്നെ ഇംഗ്ലീഷിലാണു്' എന്നു കേസരി ഒരിടത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

'ബിലാത്തിച്ചിരിയും നാടൻചിരിയും തമ്മിൽ വളരെ അന്തരമുണ്ടു'പോൽ! നമ്മൾ ചിരിക്കുമ്പോലെയല്ലപോൽ നമ്പൂരിമാർ ചിരിക്കാറു്.

പ്രാചീനാചാരോപചാരങ്ങളെയും സ്ഥാനമാനങ്ങളെയുംപററി പരിഹസിച്ചെഴുതിയ ഒരു ലേഖനത്തിൽ ആചാരം പറയുന്നതിലും മററും ചിലക്കു് എത്രമാത്രം വാശിയുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു് ഒരു കഥ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വഴിയിൽ കെട്ടും ഭേസി വരുന്ന ഒരാൾക്കു് എഴുന്നെള്ളിയെടത്തെ തൊഴാൻ തരമായില്ല. അപ്പോൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടുതന്നെ അവൻെറ തലയിൽനിന്നു കെട്ടു പിടിച്ചു അവനെക്കൊണ്ടു് 'എറാൻ' എന്നു പറഞ്ഞു തൊഴീച്ചുപോലു!

സന്ദർഭവശാൽ വാസ്കോഡിഗാമയുടെ പേർ എഴുതേണ്ടതായി വന്നപ്പോൾ കേസരിക്കു് ഒരു കാര്യം ഓർമ്മവന്നു. അതു താഴെ എഴുതുന്നു:—

'ഗാമ കപ്പലിറങ്ങിയ ഉടനെ അന്നത്തെ സാമൂതിരി തമ്പുരാനെ ചെന്നുകണ്ടു എന്നും തളിയിൽ അമ്പലത്തിൽ പോയി മണിയടിച്ചു തൊഴുതുവെന്നുംമററും പല കഥകളുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം വാസ്തവമാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ക്രിസ്ത്യാനിയായിരിക്കയില്ലെന്നാണ് ഒരു നമ്പൂതിരിയുടെ പക്ഷം. ഗാമയുടെ ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യവും അദ്ദേഹംനിമിത്തം ബിലാത്തിക്കാൎക്കുണ്ടായ അത്ഭുതപൂൎവ്വമായ അഭിവൃദ്ധിയും മററും ഓൎത്തു്, സ്വാഭിമാനികളായ വെള്ളക്കാർ ക്രിസ്ത്യാനിയാണെന്നു ഘോഷിക്കുന്നതാണു്. സൂക്ഷ്മത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരു ഹിന്തുവാണു്. ഗാമ അതിസുന്ദരനായിരുന്നുവല്ലൊ. വളരെ വെളുത്തിട്ടുമാണു്. ആ മഹാന്റെ യോഗ്യതയും ഐശ്വൎയ്യവും പദവിയും ഒക്കെ കണ്ടു ഭ്രമിച്ചു് അന്നത്തെ സാമൂതിരിപ്പാട്ടിന്നു യഥാൎത്ഥാനുസാരമായി 'വാസവകോടികാമൻ' എന്നു കല്പിച്ചു കൊടുത്ത പേർ പാശ്ചാത്യന്മാർ വാസ്കോഡിഗാമ എന്നാക്കിയിരിക്കണം. അങ്ങിനെതന്നെ കൊളമ്പസ് എന്ന പേർ കുവലയാരംഭൻ എന്നായിരിക്കണം. കൊളമ്പസ്സിന്റെ കടൽയാത്ര നിമിത്തമായിരിക്കണം ഈ വിശേഷനാമം സിദ്ധിച്ചതു്. മാക്സ്മുള്ളർ, ആനിബസൻറു്, സ്റ്റീവൻസൻ എന്ന പേരൊക്കെ, മോക്ഷഭട്ടാചാൎയ്യർ, അന്നഭായി, ശ്രീവത്സൻ എന്നാണത്രെ ഇപ്പോൾ എഴുതിവരാറു്.'

കേസരി മേൽപറഞ്ഞ ലേഖനം എഴുതിയതിന്നുശേഷമായിരിക്കണം ബസൻറുമദാമ്മയെ ചിലർ വസന്തമാതാവാക്കിയതു്.

വലിയവക്കു് കത്തുകൾ അയക്കുന്നതിൽ മററുള്ള വർ നിർബ്ബന്ധമായി അനുസരിക്കേണ്ടിവരുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ കേസരി പരിഹസിക്കുന്നതുകൂടി കേൾക്കണം.

'വലിയ നമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാക്കു് എഴുതുന്നതു കുട്ടിപ്പട്ടരു വായിച്ചു തിരുമനസ്സിൽ അറിയിക്കാനുള്ള വിധത്തിലേ പാടുള്ളൂ. പ്രഭുക്കന്മാരെയൊക്കെ 'സൗര്യംപോലെ വായിച്ചു ബോധിപ്പിച്ചാൽ'മതി. അത്ര തിരക്കില്ല. 'സവിനയം,' 'വിനയപുരസ്സരം,' 'സാദരം,' എന്നൊക്കെ ഈയിടെ തുടങ്ങിയതാണു്. മേൽവിലാസം എഴുതുന്നതിലും വളരെയൊക്കെ ആലോചിക്കാനുണ്ടു്. തീയ്യക്കു് 'അവർകൾ ചേർത്തുകൂടാ എന്നൊരു പക്ഷമുണ്ടു്. ബ്രാഹ്മണക്കു് 'ബ്രഹ്മശ്രീ' എന്നുകൂടി ചേക്കണം. കത്തു കടലാസ്സും ലക്കോട്ടും മററും ഉപയോഗിപ്പാൻ തുടങ്ങിയതു വാസ്കോഡിഗാമയുടെ ശേഷമായിരിക്കണം, തപാലിൽ അയക്കുന്ന എഴുത്തുകളിലുംകൂടി, നായരു്, നമ്പ്യാരു് എന്നു ചേക്കുന്നതു് അവസ്ഥയ്ക്കുപോരാ എന്നു വിചാരിക്കുന്ന യജമാനന്മാരും ധാരാളംഉണ്ടു്. ഈ വക പ്രതാപരുദ്രന്മാക്കു തറവാടല്ല, ജമയാണുമുഖ്യം. സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ജമയ്ക്കനുസരിച്ചേ പാടുള്ളൂ എന്നാണു് ധാരണ.

'ജമാബലമശക്താനാം
ശക്താനാം ഭൂഷണം ജമാ'

എന്നെല്ലാം ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും.'

'കള്ളുകുടിക്കുക' എന്നതിന്നു്, ഓരോ ജാതിക്കാരെയും ദേശക്കാരെയും സംബന്ധിച്ചു പലേ പേരുകളും ഉള്ളതിനെപ്പററി 'കേസരി' ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:—

‘നന്ന സാധുക്കൾ മാത്രമേ കള്ളു കുടിക്കുകയുള്ളൂ. തീയ്യർ, വണ്ണാൻ മുതലായവർ കഴിക്കുന്നതു്, ‘മരനീർ’ ആണു്. ‘മരവെള്ള’മെന്നു പറയുന്നതിനും അത്ര വിരോധമില്ല. മരനീർ വളരെ വിശേഷമാണു്. സ്വദേശിബഹളം വൎദ്ധിച്ചതിൽപ്പിന്നെ കുറച്ചധികം ഗുണം കൂടീട്ടുണ്ടു്. വടക്കൻദിക്കിൽ ‘ബാല’യോ, ‘അല്ലിവെള്ള’മോ കഴിക്കാത്തവർ ചുരുങ്ങും.

എതിരേ കതിരവനുയരുംമുമ്പേ
ഊറിയ മരനീരകമേ ചെന്നാൽ,
എരിയാ, പൊരിയാ, കുളിരാ, തളരാ.

എന്ന പ്രമാണവും ഉണ്ടു്. പക്ഷേ വടക്കൻ എജമാനന്മാർ ഒരിക്കലും ‘കള്ളുകുടിക്കുകയില്ല.’ പലഹാരം കഴിച്ചാൽത്തന്നെ മത്തുണ്ടാകും. കടത്തനാട്ടു ചില ദിക്കിൽ ‘ഭസ്മം തൊട്ടാൽത്തന്നെ’ ലഹരിയായി. അമാലന്മാൎക്കു് ഒരുനേരം ‘വെള്ളംകുടിക്കാൻ’ കാലുറുപ്പിക ‘ചെമ്പുകാശിൽ’ ചുരുങ്ങിയാൽ പോരാ. പുലയരും ചെറുമക്കളും ‘നാമം ജപിക്ക,’ ‘പിരാന്തൻവെള്ളം’ കൊണ്ടാണു്. സൂക്ഷ്മത്തിൽ അതാണു് യഥാൎത്ഥമായ പേരു്.’

നോവലുകൾ എഴുതി അച്ചടിക്കുമ്പോൾ, ‘ഇംഗ്ലീഷുമാതിരിയിൽ എഴുതീട്ടുള്ള കഥ’ എന്നു് എഴുതുവാൻ മറക്കരുതു് എന്നു കേസരി ഉപദേശിക്കുന്നു. അതു ‘എഴുതാൻ മറന്നുപോയാൽ ഇംഗ്ലീഷു പഠിക്കാത്ത വായനക്കാർ ഇതൊരു അസംബന്ധമാണു് എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു ഹസിക്കാൻ തുടങ്ങും. അതു് ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുനോവൽ ഇങ്ങിനെയൊക്കെ ആയിരിക്കും, എന്നു

വിചാരിച്ച് ഒന്നും പറകയില്ല. ഈ വിദ്യ നമ്മുടെ വെപ്പുകാരൻ മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ട്. അവൻ വല്ലതും പാകം ചെയ്തു യാതൊരു സ്വാദും ഇല്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ ദ്വേഷ്യപ്പെടുകയോ മറേറാ ചെയ്താൽ, 'യജമാനനേ ഇതു മദിരാശിവെപ്പാണ്, സായ്പന്മാൎക്കു ഇങ്ങിനെയാണു വേണ്ടത്, മുൻസീപ്പ് എജമാനന്ന് ഇതു വലിയ ഇഷ്ടമാണു" എന്നെല്ലാമാണു സമാധാനം. സായ്പന്മാൎക്കു ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇതു നല്ലതായിരിക്കും എന്നു ഇങ്ങനും വിചാരിക്കും.'

കപടവേദാന്തികളെ കേസരി പിടിച്ചു കുടഞ്ഞുവിട്ടിട്ടും അവരുടെ സംഖ്യയ്ക്കു് ഇപ്പൊഴും വളരെ കുറവുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. കപടവേദാന്തികളുടെ പ്രമാണംതന്നെ,

> തത്ര മിത്രനവസ്തവ്യം
> യത്ര നാസ്തി ചതുഷ്ടയം
> വേദാന്തി മദ്യശാലാച
> വാരനാരീ ചമൂലികാ

എന്നാണപ്പോൾ.. ഒരുവക വേദാന്തികൾ ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടി രാജ്യത്തു പൂജനീയന്മാരായി സഞ്ചരിക്കുന്നതു പലരും കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ. പാമ്പ്, തേള് മുതലായ ക്ഷുദ്രജീവികളെ കണ്ടാൽ, അവയെ കൊല്ലുന്നതു ഹിംസയാണെന്നു കരുതി ദ്രോഹിക്കാതെ വിടുന്ന നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ, വേദാന്തികളെയും നാട്ടിൽനിന്നു് അടിച്ചോടിക്കാതെ അവൎക്കു കേരളത്തിൽ സ്വച്ഛന്ദവാസം അനുവദിച്ചിരിക്കയാണല്ലൊ. മദ്യപിക്കാൻ ലൈസൻസുള്ളവരാണ് വേദാന്തികൾ. അവരെപ്പററി കേസരിതന്നെ വിവരിക്കട്ടെ.

'ഈവക ഗുരുശിഷ്യന്മാരെ കണ്ടാൽ ക്ഷണത്തിൽ അറിയാം. പലടിക്കിൽനിന്നും കുടിച്ചുവീണു, തഴമ്പു കെട്ടി ഒരുമാതിരി നല്ല ക്രൂരന്മാരായിരിക്കും കണ്ടാൽ. വാലും തലയും ഇല്ലാത്രെ നീളാനീളത്തിൽ പെരുത്തു പറയാനും വശമുണ്ടാകും. എല്ലായ്പോഴും ആനന്ദത്തിൽതന്നെയാണു്. പാത്രചതുഷ്ടയവും ഭൈരവീപാത്രവും ഒക്കെ കഴിച്ചാലും അങ്ങൊരു കുലുക്കവും ഇല്ല. 'ഖേചരി കൂടാതെ ഒരു നേരവും കഴിയില്ല. 'വയറത്തു ശിവലോകം' എന്നു പറഞ്ഞതു് അതിശയോക്തിയൊന്നുമല്ലെന്നു് ഈ കൂട്ടരുടെ തീററി കണ്ടാൽ ആക്കും തോന്നിപ്പോകും. സർവ്വജ്ഞനാണു്. യോഗാഭ്യാസവും വശമുണ്ടെന്നുള്ള നിലയിൽ ഘടശോധനയും ചില ആസനങ്ങളും ശീലിച്ചിരിക്കും. അധികവും തോന്ന്യാസമാണു്. രാഗദ്വേഷാദികളെപ്പററിയൊക്കെ ശാസ്ത്രാനുസരണം വിചാരം ചെയ്തു് ഉറപ്പിച്ചവരാകകൊണ്ടു് സിദ്ധാന്തം കലശലാണെന്നു് ഈവക ഗുരുക്കന്മാരുടെ ശേഷക്കാരോടു ചോദിച്ചാൽത്തന്നെ അറിയാം. അസൂയയും മത്സരവും ഈ അവിവേകികളിൽനിന്നു പോയതേയുള്ളൂ. അധികവും നാടും വീടും ചുട്ടുപൊട്ടിച്ചവരായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് ഇവരുടെ മത്സരത്തിന്നും വളരെ ശക്തികൂടും. വല്ലതുമൊന്നു ചോദിച്ചാൽ ദ്വേഷ്യം കഠിനമാണു്. കണ്ണു രണ്ടും ചെങ്കീരിയുടെ കണ്ണുപോലെ ചുകന്നിരിക്കും. മൂക്കു പിഴിഞ്ഞാൽ മുന്നാഴി പുളിച്ചുനാറുന്ന......(പറയുന്നില്ല). അറിവിന്റെ കാര്യം.

യത്രശാബ്ദികാസ്തത്രഛാന്ദസാഃ
യത്ര ഛാന്ദസാഃ തത്ര ശാബ്ദികാഃ

യത്രമനോ ഭയം തത്രവചോ ഭയം

യത്രവചോ ഭയം തത്രമനോ ഭയം

എന്ന പാകത്തിലാണ്. ഈവക വിദ്വാന്മാൎക്ക് അവരുടെ വാസനയ്ക്കും ഹിതത്തിന്നും അനുസരിച്ച് അനവധി ശ്രുതികളും സ്മൃതികളും അവിടവിടെ ബഹുലം തോന്നും.

രേവതി വദനോച്ഛിഷ്ട-

പരിപൂതപുടേ ദൃശൌ

എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞതു കൂടാതെ,

സഹകാര രസോന്മിശ്രം

നാഷ്പാദ്യ പ്രിയയാൎപ്പിതാൻ

ഇത്യാദി വചനങ്ങളെക്കൊണ്ട് സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ഒന്നിച്ചു കുടിക്കുന്നതാണല്ലൊ യോഗ്യത. അപ്പഴാണു തത്വോപദേശത്തിന്നു നല്ല തരം. എന്താണ്, ഏതാണ്, ഒക്കെയും നശ്വരം. ബ്രഹ്മാദി പിപീലികാപൎയ്യന്തം, പൎവ്വതാദിതൃണപൎയ്യന്തം, സകല ചരാചരങ്ങളും അനിത്യം. സകലതും മിഥ്യം. ഒക്കെ മായാമയം. കസ്ത്വം? കോഹം? കുത ആയാതഃ?—എന്നും മററും പൊടിപാറും. കുളാൎണ്ണവത്തിൽ നിന്നു, "പീത്വാപീത്വാപുനഃപീത്വാ" എന്നാദിയായ ശ്ലോകങ്ങളുടെസാരങ്ങളെല്ലാമിട്ടുവൎഷിക്കും. അങ്ങനെയുള്ള ശ്ലോകങ്ങളും പ്രമാണങ്ങളും ആവശ്യം പോലെ പെരുത്തുചൊല്ലും. ഒരു വസ്തു പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലാവാത്ത പരമസാധുക്കൾ ഇതെല്ലാം കേൾക്കുമ്പോൾ ഇതൊക്കെ തന്നെയാണു വേദാന്തമെന്നുവെച്ച് "ശ്രീഗുരുഭ്യോനമഃ" എന്നാവും. നമസ്കാരത്തിന്നുമില്ല തുമ്പും വാലും. അങ്ങട്ടുമിങ്ങട്ടും നമസ്കാരത്തോടെ നമസ്കാരംതന്നെ. വങ്കത്വം, വഷളത്വം, വലച്ചൽ, വക

തിരിവില്ലായ്മ, എന്ന സാധനചതുഷ്ടയസമ്പത്തിയും വ്യവഹാരം, വ്യവസ്ഥയില്ലായ്മ, എന്ന വകാരത്രയസിദ്ധിയും കൂടിയായാൽ ദീക്ഷിതരായി. പിന്നെ ആരെ കൂട്ടാക്കണം? ഒരാളേയും ശങ്കിക്കാനില്ല. ഇങ്ങനെ എത്രപേർ, രാവും പകലും അസാരമാകുന്ന സംസാരത്തിൽ സുഖസാരത്രയമാകുന്ന മദ്യം, മാംസം, മത്സ്യം എന്നീ മകാരത്രയം എല്ലായ്പ്പോഴും അനുഭവിച്ചുംകൊണ്ടു്,

വേശ്യാവേശ്മസു സീധുഗന്ധിലലനാ
വക്ത്രാസവാമോദിതൈ-
ന്നീത്വാ നിർഭരമന്മഥോത്സവരസൈരുന്നിദ്ര
ചന്ദ്രാഃ ക്ഷപാഃ
സർവ്വജ്ഞാ ഇതി, ദീക്ഷിതാ ഇതി, ചിരാൽ
പ്രാപ്താഗ്നിഹോത്രാ ഇതി,
ബ്രഹ്മജ്ഞാ ഇതി, താപസാ ഇതി, ദിവാ
ധൂർത്തൈർജ്ജഗദ്വഞ്ച്യതേ."

ഇതാണു കപടവേദാന്തിയുടെ ചിത്രം. കേസരി തന്നെപ്പററിത്തന്നെ നേരംപോക്കായി എഴുതിയ ഒരു ഭാഗത്തുംനല്ല പരിഹാസം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഒരു പുസ്തകത്തിനു് ആമുഖോപന്യാസം എഴുതിക്കൊടുക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതിന്നനുസരിച്ചു്, ആമുഖോപന്യാസമാണെന്നും സങ്കല്പിച്ചു വാരിവലിച്ചു് എഴുതിക്കൊടുത്ത ഉപന്യാസത്തിൽ ഉള്ളതാണിതു്:—

"മുമ്പൊക്കെ വല്ലതും ഞാനൊന്നു് എഴുതിവിട്ടാൽ ഗുണംവാ ദോഷംവാ മിക്കപേരും 'ബഹുരസം-നല്ല ഫലിതം- ഇയാളെന്താ ഒരു നോവലെഴുതാത്തതു്?' എന്നെല്ലാം പറയുമായിരുന്നു. നോവൽ എഴുതാൻ പ്രയാ

നാമില്ലാത്തകാൎയ്യമാണല്ലോ. അതിന്ന പ്രത്യേകം ഒരു വാസനയൊ വൈഭവമൊ ഒന്നുംവേണ്ടാ. കുറഞ്ഞൊരു കാലമായി മഴകുറവായതുകൊണ്ടോ, കലിയുടെ മൂൎദ്ധന്യംകൊണ്ടോ, എന്തൊ 'സംസ്കൃതഭാഷാഹിമഗിരി,' വല്ലാതെ കണ്ടൊന്ന് ഉരുകിപ്പൊട്ടി, ഒലിച്ചു, മലയാളം മുഴുവനെ കുത്തിക്കലക്കി കട്ടിച്ചേറാക്കിയതുകൊണ്ട് നമ്മളെപ്പോലുള്ള കൂട്ടർ ഒരു തുമ്പുംവാലും അമരവും രൂപവും ഒന്നുമില്ലാതെ കിടന്ന 'അന്ധനായിട്ടുഴലുന്ന കരകാണാതെ' എന്ന പാകത്തിലായിരിക്കുന്നു."

സംസ്കൃതപദപ്രയോഗേച്ഛുക്കളായ ആ പണ്ഡിതന്മാരെ അപഹസിച്ചുകൊണ്ട് കേസരി ഇങ്ങനെ ഉപന്യസിച്ചിരിക്കുന്നു:—

വളരെക്കാലം ഒരു അവിഭക്ത കുടുംബക്കാരെപ്പോലെ ഏകയോഗക്ഷേമമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന സംസ്കൃതവും മലയാളവും തമ്മിൽ നമ്മുടെ സൎവ്വകലാശാലക്കാരുടെ പ്രവേശനത്തിന്നുശേഷം ഗൃഹഛിദ്രമുണ്ടായി എങ്ങിനെയൊ അധികമായ വ്യവഹാരംകൂടാതെ ഭാഗം കഴിഞ്ഞു പിരിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ കാവ്യനാടകങ്ങൾ വായിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കേവലം ചുരുങ്ങിപ്പോയി. ഇപ്പഴത്തെ ചെറുപ്പക്കാരധികവും വല്ല "കേരളകാഹളമൊ, വാരികയൊ, മലയാളമദ്ദളമൊ, മാസിക"യൊ വായിച്ചു വ്യുല്പത്തി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കൂട്ടരാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള വിദ്വാന്മാർ സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും അതിഗംഭീരന്മാരായ നമ്മളുടെ അഭിനവകാളിദാസൻ മുതലായവരെപോലെ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് എളുപ്പത്തിൽ യോഗ്യന്മാരായിക്കളയാമെന്നുവെച്ചു, യാതൊരു 'ദയാദാക്ഷിണ്യവും' ഇല്ലാതെ സംസ്കൃതം

ഉലശംപോലും വേവിക്കാതെ അങ്ങിനെതന്നെ മുറം കൊണ്ടും ഒരു വകതിരിവും കൂടാതെ കോരിയൊഴിച്ചു വിളമ്പുന്നതു കാണുമ്പോൾ—എന്താ പറയേണ്ടതു്— ചിരിക്കാതെകണ്ടു് എന്താ നിവൃത്തി?' ഇങ്ങിനെയുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ വല്ല പുതിയ പുസ്തകത്തെപ്പററി അഭിപ്രായം പറയുന്നതിന്റെ ഒരു മാതൃക, കേസരി എഴുതീട്ടുള്ളതിനെക്കൂടി താഴെ പകൎത്തിയെഴുതി ഈ ഉപന്യാസം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. താഴെപറയുംപ്രകാരമായിരിക്കുംപോൽ അവരുടെ അഭിപ്രായം:—

'നിങ്ങൾ സദയം അയച്ച പുസ്തകം സസന്തോഷം കൈപ്പററി. അപരിഹാൎയ്യമായ ഓരോ കൃത്യാന്തരബാഹുല്യം നിമിത്തം സരസമായും സരളമായും എഴുതിയിരിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ നിസ്തുല്യമായിരിക്കുന്ന പുസ്തകം ക്രൂലങ്കഷമായി വായിക്കാൻ എതൽക്കാലപൎയ്യന്തം വരെ അവസരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ആകപ്പാടെ സ്ഥൂലമായി ഒന്നു വായിച്ചു പരിശോധിച്ചുനോക്കിയതിൽ അപൂൎവ്വമായ ചില സ്ഖലിതങ്ങൾ ദുർല്ലഭമായി വന്നുപോയിട്ടുള്ളതു് വേറെ ചില മാന്യമഹാന്മാർ കരുണാസാകം സവിസ്തരം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതു വിഷ്ടവേഷന്യായേന ഞാനും ചർവ്വിതചർവ്വിതം ചെയ്യേണ്ടതില്ലെന്നു വിശിഷ്യ പ്രത്യേകിച്ചു് പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. കിംബഹുനാ —മലയാളത്തിൽ ഗ്രന്ഥദൌർല്ലഭ്യം കുറവായിട്ടുള്ളതു് എത്രയോ ശോചനീയമായ ഒരവസ്ഥയാകകൊണ്ടു് അതിനെ നിർവ്വിഘ്നമായി നിർമ്മൂലം നിരാകരിക്കാനായിപ്രഖ്യാതവിഖ്യാതനായ നിങ്ങളുടെ പ്രശംസാവഹമായ അശ്രാന്തപരിശ്രാന്തം വളരെ ശ്ലാഘനീയംതന്നെ. അ

തുകൊണ്ടു് ഈ പുസ്തകം സർവ്വകലാശാലക്കാർ ഒരു പാഠപുസ്തകമാക്കിത്തീക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. യോഗ്യരസികനായ നിങ്ങൾ ആയുരാരോഗ്യസമ്പൽ ക്ഷേമത്തോടുകൂടി വളരെക്കാലം ദീർഘായുസ്സായിരിപ്പാൻ അഖിലാണ്ഡകോടിബ്രഹ്മാണ്ഡനായികയായി സർവ്വാന്തര്യാമിയായിരിക്കുന്ന ജഗദീശ്വരനെ എല്ലായ്പോഴും സദാ പ്രാത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു തൽക്കാലം ഇത്രമാത്രംകൊണ്ടു വിരേചിക്കുന്നു."

ഇങ്ങിനെയല്ലെങ്കിലും ഏകദേശം ഇങ്ങിനെയുള്ള വാക്യങ്ങൾ എഴുതുന്ന ലേഖകന്മാരും അവയെ പരസ്യം ചെയ്യുന്ന പത്രാധിപന്മാരും ഇന്നും ഉണ്ടല്ലോ. സരസനായ കേസരി ഇത്രവേഗം നമ്മെയൊക്കെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞതു്, അത്തരം അഖിലാണ്ഡകോടിബ്രഹ്മാണ്ഡവങ്കന്മാരുടെ ഭാഗ്യമെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളു.

കേസരിക്കു് ഉണ്ടായിരുന്ന ജനസ്വാധീനവും അദ്ദേഹത്തെപ്പററി ജനങ്ങൾക്കുള്ള വിശ്വാസവും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്; അദ്ദേഹം മലബാർ, തെക്കൻകന്നാടകം എന്നിവിടങ്ങളിലെ ജന്മികളുടെ പ്രതിനിധിയായി മദിരാശിനിയമനിർമ്മാണസഭയിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടപ്പോഴായിരുന്നു. അന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നു് എതിരായി നിന്നിരുന്നതു്, കൊല്ലങ്കോട്ടു രാജാ വസുദേവരാജാ അവർകളാണു്. ജനസ്വാധീനംകൊണ്ടും ധനസമ്പത്തുകൊണ്ടും പലവിധ യോഗ്യതകളെക്കൊണ്ടും പ്രശസ്തനായ വാസുദേവരാജാവവർകളെ പരാജിതനാക്കുകയെന്നതു് വളരെ എളുപ്പമുള്ള കാര്യമല്ലല്ലോ.

ഇത്രമേൽ യോഗ്യനായ നായനാർ അവർകൾക്കു് അനായാസേനയുള്ള മരണം, ഒരു മഹാസഭയിൽവെച്ചു

സംഭവിക്കുവാൻ ഇടവന്നു. മദിരാശി നിയമസഭയിൽ വെച്ചു ഒരു പ്രസംഗംചെയ്തു്, ആസന്നസ്ഥനായ ഉടനെ അദ്ദേഹം കാലധൎമ്മം പ്രാപിക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്തതു്.

വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാർ അവർകൾ 'കേസരി' എന്ന പേരിൽ കേരളഭാഷയുള്ള കാലംമുഴുവൻ സാഹിത്യസദസ്സിൽ ശോഭിച്ചു ജീവിക്കാതിരിക്കയില്ല.

II

റാവുബഹദൂർ ഒയ്യാരത്തു ചന്തുമേനോൻ.

'ലക്ഷം മാനുഷർ കൂടിയ ദിക്കിൽ' ചന്തുമേനോനെ കണ്ടാൽ, 'അതാരാണു്?' എന്നു ചോദിച്ചുപോകും. ആറടിയിൽ അധികംപൊക്കം; അതിന്നനുസരിച്ചു കായപുഷ്ടി; വിശേഷവിധിയായ കുടവസ്ഥി; ഇങ്ങിനെയുള്ള ആകൃതി, സാധാരണ വല്ല മനുഷ്യന്നും ഉണ്ടായാൽ, അതു് അല്പം ആഭാസമായിട്ടേ തീരൂ. എന്നാൽ അസാമാന്യമായ ബുദ്ധിശക്തിയും, രസികത്വവും തിളങ്ങിക്കാണുന്ന മുഖകാന്തിയും, മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയം തുളച്ചു പ്രവേശിച്ചു് അതിന്നുള്ളിൽ രഹസ്യമായി നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടവയെ തോണ്ടി പുറത്താക്കുവാൻ തക്ക ശക്തിയുള്ള കണ്ണുകളും, ചന്തുമേനോനിൽ മേല്പറഞ്ഞ ആകൃതിക്കു മഹത്വവും ഗാംഭീൎയ്യവും നൽകിയിരുന്നു.

ചന്തുമേനോനെ സ്നേഹിക്കയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തവരെപ്പോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഹാ

റാവു ബഹദൂർ ഒയ്യാരത്തു ചന്തുമേനോൻ.

സത്തെ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുവർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന ല്ലാതെ, അദ്ദേഹത്തെ വെറുക്കുന്നവർ ആരും ഉണ്ടായിരു ന്നില്ലെന്നാണ് വിശ്വസിക്കേണ്ടതു്. ഗുണം കണ്ടാൽ തന്നെത്താൻ മറന്നു പ്രശംസിക്കുകയും, ദോഷം കണ്ടാൽ

നിർദ്ദയമായി പരിഹസിക്കുകയും ചെയ്കയെന്നതു് ഇന്ദുലേഖാകർത്താവിൻെറ ഒരു സ്വഭാവവിശേഷമായിരുന്നു.

ഇന്ദുലേഖാപുസ്തകം വെളിക്കു വന്നതിൻെറ ശേഷമായിരുന്നു ചന്തുമേനോൻെറ രസികത്വവും യോഗ്യതയും ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും കേരളത്തിൽ പരക്കെ ജനങ്ങൾ അറിവാൻ ഇടവന്നതു്. എന്നാൽ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചില വിശേഷവിധി ഗുണങ്ങൾ, തൻെറ മേലധികാരികളായ യൂറോപ്യൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കണ്ടറിഞ്ഞിരുന്നു. മിസ്റ്റർ ഷർപ്പ് (Mr. Sharp) എന്നു പേരായി നാട്ടുകാരുമായി വളരെ രഞ്ജനയുള്ള ഒരു സ്മാൾക്കാസ്സ് ജഡ്ജിയായിരുന്നു ചന്തുമേനവന് ഒന്നാമതു് ഉദ്യോഗം കൊടുത്തതു്. ഉദ്യോഗാർത്ഥിയായി സായ്പിൻെറ അടുക്കൽ ചെന്നയവസരത്തിൽ, അദ്ദേഹം ഈ യുവാവിനെ ആപാദചൂഡം ഒന്നു നല്ലവണ്ണം നോക്കി, ചില സംഭാഷണങ്ങൾ കഴിച്ചുശേഷം, വളരെ തൃപ്തനായ നിലയിൽ പുഞ്ചിരിയിട്ടുംകൊണ്ടു്, നിബിഡമായി വളൎന്ന കടുമ അഴകിൽ കെട്ടിവെച്ചതിനെ കുതുകത്തോടുകൂടി പിടിച്ചു 'ഇന്നുതന്നെ ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളു' എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നപോൾ. അന്നു ഷാർപ്പുസായ്പ് പിടിച്ച കുടുമതന്നെയായിരിക്കണം ഇന്ദുലേഖാകാവ്യത്തിലെ നായകൻെറ തലയിൽ പകർത്തിയതായി നമ്മൾ ഇന്നും കാണുന്നതു്.

സ്വതഃസിദ്ധമായ രസികത്വത്തെ മററുള്ളവരുടെ വിനോദാർത്ഥം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്ന കലാവിദ്യാപരിജ്ഞാനം ചന്തുമേനോന്നു സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. സംഗീ

തത്തിൽ നല്ല വിദഗ്ദ്ധൻ, ചെണ്ടകൊട്ടിൽ പാടവം, ക
ഥകളിയിൽ ഭ്രാന്തു്, മോഹിനിയാട്ടത്തിൽ ഭ്രമം മുതലാ
യി സമവയസ്സുള്ള യുവാക്കളെയും യുവതികളെയും ആക
ഷിക്കാനും രസിപ്പിക്കാനും ഉള്ള കോളൊക്കെ ഉണ്ടായി
രുന്നതിനാൽ, ചന്തുമേനോൻ ചെറുപ്പത്തിൽ ഏകദേശം
വൃന്ദാവനത്തിലെ ബാലകൃഷ്ണനെപ്പോലെയായിരുന്നു പ
രിലസിച്ചതെന്നു് ഊഹിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു തെററും
വരാൻ പാടില്ല. ആപ്പീസ്സിലെ ജോലിയൊക്കെ അതി
വേഗം ചെയ്തുതീക്കും. അതിൽപ്പിന്നെ, ഒന്നിച്ചു ജോ
ലിചെയ്യുന്നവരെ വെറുപ്പിക്കുകയും രസിപ്പിക്കുകയും ചെ
യ്യുന്ന പണിയായി. ഉദ്യോഗനിലയിൽ കീഴൊതുങ്ങി
ബഹുമാനിക്കേണ്ടുന്ന മേലധികാരികൾ ആഫീസ്സു പിരി
ഞ്ഞുപോകയാണു കണ്ടാൽ, പാട്ടും കൊട്ടും തുടങ്ങും. പെൻ
സിലൊ, റൂൾവടിയൊ എടുത്തു മേശമേൽ ഭംഗിയിൽ
തലയാട്ടിക്കൊണ്ടു താളത്തിൽകൊട്ടി, തന്നെത്താൻ ര
സിക്കുന്നതും, തങ്ങളുടെ ജോലി മുഷിഞ്ഞു ചെയ്യുന്നവരു
ടെ നെററി ചുളിയുന്നതും, കൂട്ടത്തിൽ രസികന്മാരായവർ
പേന കീഴെ വെച്ചു ചിരിച്ചു രസിക്കുന്നതും, ഇടയ്ക്കു ചി
ലർ താളത്തിന്നൊത്തു് ആട്ടം തുടങ്ങുന്നതും, ആക്കും സങ്ക
ല്പശക്തികൊണ്ടു കാണ്മാൻ കഴിയുന്ന കാഴ്ചയാണു്. ഇട
യ്ക്കു് ചില സ്നേഹിതന്മാരുടെ പുറം, ചെണ്ടയാണെന്നു
കല്പിച്ചു് കൊട്ടിലുള്ളസാമത്ഥ്യം അവിടെ പ്രകടിപ്പിക്കാ
റും ഉണ്ടു്. കഷണ്ടിത്തലയന്മാരുടെ പിന്നിൽ ചെന്നു
നിന്നു്, കൈകൊണ്ടു് അവരുടെ കഷണ്ടിക്കു താളം പി
ടിക്കും. എന്തായാലും ആക്കും ഒരു മുഷിച്ചിലും ഉണ്ടാ
യിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ദുരുദ്ദേശം ഇല്ലാത്ത ആളാണെ

ന്നു എല്ലാവൎക്കും ബോദ്ധ്യമായിരുന്നതിനാൽ ചന്തുമേനവന്റെ ഈ വികൃതിത്തരത്തിൽ രസിക്കാതിരുന്നവർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ രസികത്വം മരണംവരെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു പലേ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഉണ്ട്. മുൻസിപ്പായിരിക്കുന്ന കാലം ഒരിക്കൽ ഒരു സംഗീതനാടകം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. ഒരു വേഷക്കാരന്റെ പാട്ടുകേട്ട് അസാമാന്യമായി സന്തോഷിച്ചതിന്റെ ബാഹ്യചിഹ്നമായി, 'ഭേഷ്' എന്നു ഉറക്കെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അടുത്തിരുന്ന ഒരു വക്കീലിന്റെ പുറത്തു നല്ലൊരു അടി കൊടുത്തു. മുൻസിപ്പിന്റെ അടി വക്കീലിന്നു നല്ല വേദനയുണ്ടാക്കിയെന്ന് അയാളുടെ പുറത്തിന്നു പെട്ടെന്നുണ്ടായ വളവു കണ്ടപ്പോൾ ബോദ്ധ്യമായയുടനെ 'ക്ഷമിയ്ക്കണം, ഞാൻ അറിയാതെ ചെയ്തുപോയതാണ്' എന്നു പറകയും ചെയ്തു.

സ്മാൾക്കാസ് കോടതിയിൽ ചന്തുമേനോൻ മൂന്നു കൊല്ലം ക്ലാൎക്കായി ഇരുന്നിരുന്നു. അതിലിടയ്ക്ക് സ്ഥാനത്തിലും ശമ്പളത്തിലും കയററംകിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മിസ്റ്റർ ഷാർപ്പിന്റെ പ്രത്യേക വാത്സല്യത്തിന്നു പാത്രമായിരുന്നതിനാൽ ഉദ്യോഗത്തിൽ കയററംകിട്ടാൻ വല്ലവഴിയും സന്ദർഭവും സംഭവിക്കേണ്ടുന്ന താമസമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ആപ്പീസിൽ ശിരസ്തദാരുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ എല്ലാ ക്ലാൎക്കന്മാരും ഒരേ മുറിയിൽ ഇരുന്നു വളരെ ഗൌരവത്തോടുകൂടി വല്ലതും എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു പെട്ടെന്ന് അകാരണമായി എല്ലാവരും ചിരിക്കുന്നതു കേട്ട് ശിരസ്തദാർ തലപൊക്കി നോക്കും. ചന്തുമേനോൻ ഒഴികെ എല്ലാവരും ചിരിക്കുന്നതു കാണാം. വളരെ ഗൌര

രവത്തിൽ തലയും താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു ധൃതിയിൽ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ വിദ്വാൻ മുഖംകൊണ്ടും മറ്റോരോവല്ലഗോഷ്ഠിയും കാണിച്ചതിന്റെ ഫലമാണ്, താൻ കേട്ട കൂട്ടച്ചിരിയെന്നു ശിരസ്തദാർക്കു മനസ്സിലാകുമെങ്കിലും, സായ്പ്പുജമാനന്റെ കണ്ണിലുണ്ണിയായ മേനോനോടു യാതൊന്നും പറയാതെ അദ്ദേഹവും മെല്ലെ പുഞ്ചിരിതൂകും.

മലബാറിലെ ജനങ്ങൾ ഇന്നും ബഹുമാനപൂർവ്വം ഓർമ്മിക്കാൻ ഇടയുള്ള കലക്ടർ മിസ്റ്റർ ലോഗൻ, അന്നു തലശ്ശേരിയിൽ സബ്ബ് കലക്ടരായിരുന്നു. മേനോന്റെ ഗുണഗണങ്ങൾ മിസ്റ്റർ ഷാർപ്പു പറഞ്ഞു മിസ്റ്റർ ലോഗൻ അറിഞ്ഞു. ആ ക്ലാർക്കിനെ തനിക്കു കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു ലോഗനുണ്ടായ ആഗ്രഹത്തിന്റെ ഫലമായി 1867 മാർച്ചുമാസം 3-ാം തീയതി ചന്തുമേനോൻ തുക്കിടിക്കച്ചേരിയിൽ 3-ാം ഗുമസ്തനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അവിടുന്നു കൊല്ലംതോറും കയററം കിട്ടുകയും 1869-ൽ ആക്ടിംഗ് ഒന്നാംഗുമസ്തനായി തീരുകയും ചെയ്തു. മിസ്റ്റർ ലോഗൻ കലക്ടരായപ്പോൾ മേനോനെ ഹജൂരിൽ പ്രോചീസ് മുൻഷിയായി നിയമിച്ചു. 1871-ൽ ഹെഡ്മുൻഷിയായി. ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥനെ മിസ്റ്റർ ലോഗനും മിസ്റ്റർ ഷാർപ്പും തമ്മിൽ പിടിയും വലിയും ആയിരുന്നുവെന്നു ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ആയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ 1872 നവമ്പർമാസം 2-ാം തീയതി ചന്തുമേനോൻ മി ഷാർപ്പിന്റെ കീഴിൽ കോഴിക്കോട്ടു സിവിൽകോടതിയിൽ ഹെഡ്റൈട്ടരായി പോവാൻ സംഗതിയില്ല. അധികം താമസിയാതെ അദ്ദേഹം പട്ടാമ്പിയിൽ മുൻസിപ്പായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

നമ്മൾ കണ്ടപ്രകാരമുള്ള വിനോദരസികൻ ഒരു ജഡ്ജിയുടെ നിലയിൽ, എങ്ങിനെയാണ് തൻെറ ഗൌരവത്തെ പരിപാലിച്ചുപോന്നതെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അഥവാ, കോടതിയിൽ കേസ്സു നടത്തുന്ന വക്കീൽമാർക്ക് കൂടക്കൂടെ ചിരിക്കുവാൻ നല്ല വകയുമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. ചന്തുമേനോന്നു ശിക്കാറിലും ധാരാളം ഭ്രമമുണ്ടായിരുന്നു. മുൻസിപ്പായിരുന്ന കാലത്ത് കോടതിയിലും ഒരു തോക്ക് ഒന്നിച്ചു കൊണ്ടുപോയി സ്പീകാർമുറിയിൽ വെച്ചിരിക്കും. വല്ല പക്ഷിയുടേയും ശബ്ദം കേട്ടാൽ വിചാരണമദ്ധ്യത്തിലാണെങ്കിലും വക്കീൽമാരോട്, എല്ലാം തല്ക്കാലം നിൎത്താൻ പറഞ്ഞു തോക്കും എടുത്തു പക്ഷിയെ അന്വേഷിച്ചു പോകുമത്രേ.

കൊല്ലവൎഷം 1047-ലായിരുന്നു ചന്തുമേനോൻെറ വിവാഹം നടന്നതു്. രൂപശീലാദിഗുണങ്ങളാൽ പ്രശോഭിതയായി ഭാഗ്യവതിയായിരുന്ന കാഞ്ഞാളിവീട്ടിൽ ലക്ഷ്മിഅമ്മയെയായിരുന്നു വിവാഹം കഴിച്ചിരുന്നതു്. സൎവ്വവിധത്തിലും തനിക്ക് അനുരൂപയായ ഈ ഭാൎയ്യ ഗൃഹത്തിൽ ഒരു ലക്ഷ്മിയായിത്തന്നെ ശോഭിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് അവരെ അറിയുന്നവരൊക്കെ സമ്മതിക്കുന്നതാണു്. ഇന്ദുലേഖാപുസ്തകത്തിൽ തിളങ്ങിക്കാണുന്ന ശൃംഗാരത്തെ സൃഷ്ടിച്ച ചന്തുമേനവൻെറ ധൎമ്മപത്നിയായി അഭേദ്യമായ അന്യോന്യപ്രണയത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ മരണംവരെ ശുശ്രൂഷിച്ച ആ മഹിളാമണിയുടെ വിശേഷബുദ്ധിയും ലോകപരിജ്ഞാനവും ക്ഷമാശീലവും അത്യന്തം ആദരണീയമായിരുന്നുവെന്നു വിശേഷി

ച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. കേരളകാളിദാസൻ അമരുകശതകം പരിഭാഷചെയ്തതിന്നുള്ള കാരണത്തെപ്പററി തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു താഴെ പറയുംപ്രകാരം എഴുതിയിരുന്നു.

സുമതികൾമണി ചന്തുമേനവൻെറ
കമനിമനീഷിണി ലക്ഷ്മി ചൊൽകയാലെ
അമരുകശതകം മണിപ്രവാളം
കിമപി ചമച്ചിതു ഭാഷയായി ഞാനും.

ഒരിക്കൽ ഞാൻ വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ 'മാതാക്കളുടെ ഭാരവാഹിത്വം' എന്ന വിഷയത്തെപ്പററി ഒരു ലേഖനം എഴുതിയിരുന്നു. അതു് 1895-ൽ ആയിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നു. ആ ലേഖനം പരസ്യംചെയ്ത അവസരത്തിലാണു് ഞാൻ ചന്തുമേനോനെ ഒന്നാമതു കണ്ടതു്. അന്നു് അദ്ദേഹം ദേഹസുഖാർത്ഥം അവധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് തലശ്ശേരിയിൽ താമസിക്കുകയായിരുന്നു. പരേതനായ ദിവാൻ ബഹദൂർ ഇ. കെ. കൃഷ്ണൻ അവർകൾ തന്നയച്ച ഒരു സാധനം ചന്തുമേനോന്നു കൊടുപ്പാനായിരുന്നു ഞാൻ ചെന്നിരുന്നതു്. എൻെറ പേർ ചോദിച്ചറിഞ്ഞ ഉടനെ 'ഞാൻ ഈ പേർ ഇപ്പോൾ എവിടെയോ വായിച്ചുവല്ലോ? ശരി, വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ ഒരു ലേഖനം എഴുതിയതു നീയാണോ?' എന്നു ചോദിച്ചു. ഞാൻ അതു സമ്മതിച്ചപ്പോൾ ഉടനെ ആ പുസ്തകം അകായിൽനിന്നു എടുത്തുകൊണ്ടുവരുവിച്ചു താൻതന്നെ ഉറക്കെ വായിച്ചുതുടങ്ങുകയും, അകായിൽ നോക്കി 'ലക്ഷ്മി, നമ്മൾ വായിച്ച ആ ലേഖനം എഴുതിയതു് ഈ കുട്ടിയാണു്", വന്നു കാണാം' എന്നു പറകയുംചെയ്തു. സാഹിത്യവിഷയമായ തൻെറ പരിശ്രമ

ത്തിലൊക്കെ തന്റെ പത്നിയും യഥാൎത്ഥത്തിൽ സഹധൎമ്മചാരിണിയായിരുന്നുവെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ പിന്നീട്ടു ഞാൻ പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും കണ്ടിരുന്നു.

1874 ഒക്ടോബർമാസത്തിൽ ചന്തുമേനോൻ മഞ്ചേരി മുൻസിപ്പായും 76-ൽ പാലയ്ക്കാട്ടു മുൻസിപ്പായും സ്ഥലംമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. 1882 വരെ അദ്ദേഹം പാലയ്ക്കാട്ടു മുൻസിപ്പായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണർ അനവധി നിവസിക്കുകയും പലതരം കുണ്ടാമണ്ടികളുള്ള വ്യവഹാരങ്ങൾ സദാ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്ത പാലയ്ക്കാട്ടുവിട്ടുപോകുമ്പോൾ ചന്തുമേനോൻ മുൻസിപ്പിനെ അനേകം ജനങ്ങൾ ഒത്തുചേൎന്ന് ആഘോഷപൂൎവ്വം യാത്രയയച്ചതോൎത്താൽ ഒരു ജഡ്ജിയുടെ നിലയിൽ അദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ച ജനസംതൃപ്തിയെ ഊഹിക്കാം. പിന്നെ 1886 വരെ കോഴിക്കോട്ടു മുൻസിപ്പായി ഇരുന്നു. അതിനിടയ്ക്കു മുൻസിപ്പുമാരുടെ ശമ്പളം വൎദ്ധിപ്പിക്കുകയും മററും ചെയ്തപ്പോൾ ചന്തുമേനവനെ ഒന്നാംക്ലാസ്സ് മുൻസിപ്പാക്കിയിരുന്നു. അന്നു കോഴിക്കോട്ടു ഡിസ്ത്രിക്ട് ജഡ്ജിയായിരുന്നതു മിസ്റ്റർ വിഗ്രാം എന്ന സായ്പും, സബ് ജഡ്ജിയായിരുന്നതു ഇ. കെ. കൃഷ്ണൻ അവർകളും ആയിരുന്നു. നമ്മുടെ ചരിത്രനായകനും കൃഷ്ണൻ അവർകളും തമ്മിൽ ആത്മമിത്രങ്ങളായിരുന്നു. രണ്ടുപേരും പ്രാപ്തന്മാരും നിഷ്ക്കളങ്കമായ സത്യസന്ധതയുള്ളവരും ആയിരുന്നതിനാൽ അന്യോന്യം തന്നിയെ ആകൎഷിക്കപ്പെട്ടുവെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളു. മിസ്റ്റർ കൃഷ്ണൻ പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ള ആളും സസ്യങ്ങളും

ചെടികളും പുഷ്പങ്ങളും, പക്ഷിമൃഗാദിതിര്യഗ്ജന്തുക്കളും നിരീക്ഷണംചെയ്തു അവയുടെ സ്വഭാവചേഷ്ടാദികൾ മനസ്സിലാക്കി രസിക്കുന്ന ആളും ആയിരുന്നതുപോലെ, മിസ്റ്റർ മേനോൻ മനുഷ്യരെയും അവരുടെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളെയും മനസ്സിലാക്കുകയും അവരുടെ ഗോഷ്ടികൾ അനുസരിച്ചു നടിച്ചു പരിഹസിക്കുകയും ദോഷങ്ങളെ വെറുക്കുകയും ഗുണങ്ങളെ കൊണ്ടാടുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ സ്വതഃസിദ്ധമായ വാസനയുള്ള ആളായിരുന്നു. രണ്ടുപേരും ശിക്കാറിലും നായാട്ടിലും ഭ്രമമുള്ളവരും അത്രെ. വിഗ്രാംസായ്പിന്നു രണ്ടുപേരും ഒരുപോലെ തൃപ്തിയും സ്നേഹവും വിശ്വാസവും ഉള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുംതന്നെ. മിസ്റ്റർ വിഗ്രാം കോഴിക്കോടു വിട്ടു പോയതിന്റെശേഷം രണ്ടുപേരുംകൂടി കൊല്ലംതോറും കേരളവിദ്യാശാലയിൽ (ഇന്നത്തെ സാമൂതിരി കോളെജ്) എഫ്. എ., മെട്രിക്കുലേഷൻ എന്നീ ക്ലാസ്സുകളിൽ ഒന്നാമന്മാരായി പാസ്സാകുന്ന കുട്ടികൾക്കു് ഓരോ സ്വർണ്ണമോതിരം സായ്പിന്റെ സ്മാരകമായി കൊടുപ്പാൻ ഏർപ്പാടുചെയ്തിരുന്നു.

ചന്തുമേനവന്റെ സത്യസന്ധതയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു തന്നെയുണ്ടായിരുന്ന ആത്മവിശ്വാസത്തെയും സ്വാഭിമാനത്തെയും കാണിക്കുന്ന ഒരു കഥയുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ ഒരു സദ്യയിൽ ചില നായർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഒന്നിച്ചിരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ഇടയിലുള്ള കൈക്കൂലിയെപ്പററി സംസാരിക്കുവാൻ സംഗതിവന്നു. അപ്പോൾ വലിയൊരു കൈക്കൂലിക്കാരനാണെന്നുള്ളതു പരസ്യമാ

യ രഹസ്യമായിരുന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, 'ചക്കരപ്പാടത്തിൽ കൈകുത്തിയാൽ ഒന്ന നക്കിനോക്കാത്തവർ ആരും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല' എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതിന്റെ അൎത്ഥം സൎക്കാരുദ്യോഗസ്ഥനായാൽ വല്ല സംഗതിയാലും കൈക്കൂലി വാങ്ങാൻ സംഗതിവരാത്തവർ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല എന്നാണല്ലോ. ഇതുകേട്ട ഉടനെ ചന്തുമേനവൻ, കയ്യിൽ വാരിയിരുന്ന ചോറു ഇലയിൽതന്നെ ഇട്ടു നിവൎന്നിരുന്നിട്ട് 'ഉണ്ട്, ഞാനുണ്ട്, ഒയ്യാരത്തു ചന്തു' എന്നു തന്റെ സ്വതഃസിദ്ധമായ പൌരുഷത്തോടുകൂടി ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു. അല്പനേരം സൎവ്വരും നിശ്ശബ്ദരായി. നേരംപോക്കും രസികത്വവും പരിഹാസവും സംഗീതവും കഥകളിയും മററുമായി പലരുമായി ഇടപെട്ടും അവരുടെ സ്നേഹം സമ്പാദിച്ചും കാലംകഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ ഉദ്യോഗ സംബന്ധമായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ നിഷ്കളങ്കമായ സത്യസന്ധതയും സൎവ്വസമ്മതമായ നിഷ്പക്ഷപാതിത്വവും ചന്തുമേനോൻ പരിപാലിച്ചുപോന്നത്, ഇക്കാലത്തു, വീടുവിട്ടാൽ കച്ചേരി, കച്ചേരി വിട്ടാൽ വീട്, എന്ന നിലയിൽ കാലം കഴിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അത്ഭുതപ്പെടുത്താതിരിക്കയില്ല. വല്ല ചീത്തപ്പേരും തീണ്ടിപ്പോകുമെന്നു ലവലേശം ഭയമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ, ഏതു സഭയിലും നാടകശാലയിലും സംഗീതശാലയിലും മററും പോയി രസിക്കുന്നതിന്നു ചന്തുമേനവന്നു അശേഷം സംശയം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സത്യം ചന്തുമേനവന്റെ മതമായിരുന്നു. എന്നല്ല, ചന്തുമേനവന്റെ മതം സത്യം മാത്രമായിരുന്നു. അതാണ്, പരിഹസിക്കേണ്ടുന്നവരെ പരസ്യമായി പരിഹസിക്കാനും ചീത്ത പറയേണ്ടുന്നവരെ പരസ്യമായി ചീത്തപറ

വാനം അദ്ദേഹം ധൈൎയ്യപ്പെട്ടതിന്റെ രഹസ്യം. ഒരിക്കൽ പ്രബലനും പ്രസിദ്ധനും ആയ ഒരു വക്കീൽ വാഗ്വാദം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അയാളോടു ചന്തുമേനോൻ 'താൻ ഒരു വിഡ്ഢിയാണു്' എന്നു പരസ്യമായി പറകയുണ്ടായി. വക്കീൽ ഇതുകേട്ടു സ്തംഭിച്ചു വിയൎത്തുപോയി. ഒരക്ഷരം മറുപടിപറവാൻ സാധിച്ചില്ല. പരമയോഗ്യനാണെന്നു സൎവരാലും സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വക്കീലിനെ അനേകം ജൂനിയർ വക്കീൽമാരും കക്ഷികളും നിറഞ്ഞ കോടതിയിൽവെച്ചു വിഡ്ഢിയെന്നു വിളിച്ചാലുള്ള കഥയെന്താണു്? പല ജഡ്ജിമാരെയും പറഞ്ഞു വട്ടത്തിലാക്കിയ ധീരനാണു വക്കീൽ. ഇതിനെപ്പററി പിന്നീടു് 'എന്തുചെയ്യും! ചന്തുമേനോനായിപ്പോയി' എന്നാണു വക്കീൽ പറഞ്ഞതു്. ചന്തുമേനോൻ അന്നു വൈകുന്നേരംതന്നെ അയാളെ വിളിച്ചു വരുത്തി ക്ഷമായാചനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

1886-ൽ ഒററപ്പാലത്തും പിറേറത്തെ കൊല്ലം പരപ്പനങ്ങാടിയിലും അദ്ദേഹം മുൻസിഫായിപ്പോയി. പരപ്പനങ്ങാടിയിൽ മുൻസിഫായി ഇരിക്കുന്ന കാലത്തായിരുന്നു, 1889-ൽ ഇന്ദുലേഖ എഴുതിയിരുന്നതു്. താനം താൻ പരിചയിച്ചറിഞ്ഞ പലതും ഇന്ദുലേഖയിൽ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും വിലസുന്നുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇന്നു പരിഷ്കാരോന്മുഖന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാർ ഇന്ദുലേഖ കണ്ടു ക്രുദ്ധരായി; അതിനെപ്പററി ചിന്തിക്കക്കൂടി വയ്യ. 'രാജ്യത്തുള്ള ഇന്ദുലേഖാപുസ്തകങ്ങളൊക്കെ ചുട്ടു ഭസ്മമാക്കി അറബിക്കടലിൽ കലക്കണം' എ

ന്നു് ഒരു നമ്പൂതിരി അല്പം മുമ്പ് ഒരു പത്രത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നു. ഇന്ദുലേഖാപുസ്തകങ്ങളൊക്കെ നമ്പൂതിരിമാർ വിലകൊടുത്തുവാങ്ങി ദഹിപ്പിക്കുന്നതു നല്ലതുതന്നെ. പക്ഷെ അതിന്റെ ഭസ്മം അറബിക്കടലിൽ കലക്കി നശിപ്പിക്കുകയല്ല ശുദ്ധജലത്തിൽകലക്കി ഓരോ യാഥാസ്ഥിതികനമ്പൂതിരിയും സേവിക്കുകയാണു വേണ്ടതു്. നാല്പതു കൊല്ലത്തിലിടയ്ക്കു നമ്പൂതിരിമാരുടെയിടയിൽ അത്യധികം സാവധാനത്തിലെങ്കിലും ദൃഢമായ പദ്ധതിയിൽക്കൂടി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നതും അഞ്ചുപത്തു കൊല്ലമായി ഗതിക്കു വേഗംകൂടിയതും ആയ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരം ഇന്ദുലേഖാപുസ്തകമാണെന്നു പറവാൻ ഞാൻ അശേഷം മടിക്കുന്നില്ല. ചെറുശ്ശേരിയെപ്പോലുള്ള പരമയോഗ്യന്മാരായി വളരാൻ കഴിയുന്നവർ സൂരിനമ്പൂതിരിയെപ്പോലെ പരപരിഹാസത്തിന്നു പാത്രമായി ജീവിക്കയല്ല വേണ്ടതു്, എന്നു് ആ ഉത്തമസമുദായത്തിന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയാണു ആ കാര്യം ചെയ്യുന്നതു്.

1891-ൽ കോഴിക്കോട്ടു മുൻസിപ്പായി വീണ്ടും സ്ഥലംമാററം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ആ അവസരത്തിലായിരുന്നു 'ശാരദ'യുടെ ഒന്നാംഭാഗം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്. 'ഗുണദോഷങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിപ്പാൻ വിദഗ്ദ്ധതയുള്ള ഒരു സ്നേഹിതൻ' അഭിപ്രായപ്പെടുകയാലാണു്, പുസ്തകം മുഴുവൻ എഴുതിത്തീർക്കുന്നതിനു് മുമ്പിൽ ഒന്നാംഭാഗം പരസ്യം ചെയ്തതു്. ആ സ്നേഹിതൻ ഇ. കെ. കൃഷ്ണൻ അവർകൾ അല്ലാതെ മററാരും ആയിരുന്നില്ല.

ഇക്കാലത്തുതന്നെയായിരുന്നു, ഇപ്പോൾ സർ സി. ശങ്കരൻനായർ എന്നു പ്രഖ്യാതനായി അറിയപ്പെടുന്ന ഡോക്ടർ ശങ്കരൻനായർ അവർകൾ നിയമസഭയിൽ അവതരിപ്പിച്ച വിവാഹബില്ലിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിപ്പാൻ ഏർപ്പെടുത്തിയ 'മുത്തുസ്വാമിഅയ്യർക്കമ്മററി' യിൽ ചന്തുമേനോൻ ഒരു അംഗമായി നിയമിക്കപ്പെട്ടതു്.

1892-ൽ അദ്ദേഹത്തെ തിരുനൽവേലിയിൽ ആക്ടിംഗ് അഡീഷനൽ സബ് ജഡ് ജിയായി നിയമിച്ചു. പിറേറത്തെ കൊല്ലം ആ ഉദ്യോഗത്തിൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി മംഗലാപുരത്തേയ്ക്കു സ്ഥലംമാററംചെയ്തു. അവിടെ വെച്ചു് ഇംഗ്ലീഷിൽ 'പ്രാചീനകാലങ്ങളിലെ നീതിന്യായഭരണം' എന്ന വിഷയത്തെപ്പററിചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗം അച്ചടിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അതുപോലെതന്നെ സർ. ടി. മുത്തുസ്വാമി അയ്യരുടെ സ്മാരകത്തിലേയ്ക്കു പണം പിരിപ്പിക്കുവാൻ മംഗലാപുരത്തുവെച്ചു കൂടിയ ഒരു സഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷൻെറ നിലയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗവും അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നു. മലയാളഭാഷപോലെതന്നെ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയും അദ്ദേഹത്തിന്നു് എത്രമേൽ വശ്യമായിരുന്നുവെന്നു് ഈ പ്രസംഗങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്.

മംഗലാപുരത്തുസബ് ജഡ് ജിയായിരിക്കുമ്പോളായിരുന്നു കേരളവമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻെറ 'മയൂരസന്ദേശം' കാവ്യത്തെ അതി കമനീയമായ വിധത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചതു്. അങ്ങിനെ ചെയ്തതു് ആ പുസ്തകം തൻെറ ചില സ്നേഹിതന്മാൎക്കു സമ്മാനമായി കൊടുക്കേ

ണ്ടതിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. അതിൽ അന്ന് ചന്തുമേനോൻ എഴുതിയ മുഖവുരയും വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ മയൂരസന്ദേശത്തെപ്പററി അദ്ദേഹം എഴുതിയ അഭിനന്ദനവും ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ നിരന്തരമായി ശോഭിക്കേണ്ടുന്ന രത്നങ്ങളാണ്. തനിക്കു ബോദ്ധ്യമായിപ്പോയ വല്ലതിനെയും സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് 'തന്നെ മറന്നെഴുതുകയും' പറയുകയും ചെയ്യുന്ന സ്വഭാവത്തിന് ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. മറെറാരു ദൃഷ്ടാന്തം നരിചരിതത്തിന്റെ മുഖവുരയാണ്. നാരങ്ങോളി കുഞ്ഞിശങ്കരൻ നമ്പിയാർ എന്നൊരു രസികൻ നരിചരിതം എന്നൊരു കെട്ടുകഥ പദ്യത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നു. അതിന്റെ കയ്യെഴുത്തുപ്രതി തന്റെ പഴയ കടലാസുകെട്ടിൽനിന്ന് ചന്തുമേനോൻ ഒരിക്കൽ കണ്ടെടുത്തു സ്വന്തം ചെലവിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു പരസ്യംചെയ്തു. ഭവനത്തെക്കാൾ വലിയ ഒരു പടിപ്പുരയെന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ ഗ്രന്ഥത്തെക്കാൾ വളരെ വലിയ ഒരു മുഖവുരയും അതിൽ എഴുതിച്ചേർത്തു. ചന്തുമേനവന്റെ മുഖവുര ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നരിചരിതം വല്ലവരും വായിക്കുമായിരുന്നുവോ എന്നു സംശയമാണ്. ചമ്പത്തിൽ ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാർ അവർകൾ തന്റെ 'ഉത്തരരാമചരിതം' പരിഭാഷയുടെ ഒരു പ്രതി ചന്തുമേനവന് അയച്ചുകൊടുത്തതിന് അദ്ദേഹം അയച്ച ഒരു കത്തു അക്കാലം വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ പരസ്യം ചെയ്തിരുന്നു. ആ കത്തു ഇക്കാലത്തു വല്ലവരും വീണ്ടും പരസ്യം ചെയ്യുന്നതായാൽ വളരെ രസകരമായിരിക്കും.

ചന്തുമേനവൻ വല്ല ഗ്രന്ഥത്തിന്നും അഭിപ്രായം പറയുന്നതു് ഗ്രന്ഥത്തെ നോക്കിയല്ലാതെ ഒരിക്കലും ഗ്രന്ഥകൎത്താവിൻെറ മുഖം നോക്കിയായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം മയൂരസന്ദേശത്തെ അത്ര അധികം സ്തുതിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അക്‍ബർ എന്ന ആഖ്യായികയെപ്പറ്റി വളരെ പരിഹാസമായി പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഞാൻ കാണ്മാൻ ചെന്നപ്പോൾ അക്‍ബർ എടുത്തു എൻെറ കയ്യിൽ തന്നിട്ടു് വായിക്കൂ എന്നു പറഞ്ഞു. അസ്തമന പൎവ്വതത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചു ലംബമാനമായ എന്നിങ്ങനെയൊ മറ്റൊ ഉള്ള ആദ്യത്തെ വാക്യം ഞാൻ വായിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ചന്തുമേനോൻ പൊട്ടിച്ചിരിപ്പാൻ തുടങ്ങി. പിന്നെ ലംബമാനം എന്ന പദത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റും പറഞ്ഞ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇവിടെ എഴുതാൻ സാധിക്കയില്ല. ഒടുവിൽ "ഒരു പുസ്തകത്തോടുകൂടി ഓരോ ശാസ്ത്രിയെക്കൂടി അയച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണു്" എന്നു പറഞ്ഞു പുസ്തകം എൻെറ കയ്യിൽനിന്നുവാങ്ങി മേശമേൽ വെച്ചു വേറെ സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു.

സ്തുതിയിലോ പരിഹാസത്തിലൊ മുഖം നോക്കുക പതിവില്ലെന്നുള്ളതിന്നു് അദ്ദേഹം ഒരു യൂറോപ്യൻ ജഡ്ജിയെ ചെണ്ടകൊട്ടിച്ചതു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാണെല്ലോ. ഇതിനെപ്പറ്റി മറ്റൊരു മാന്യൻ മലയാളമനോരമയിൽ എഴുതിയതു ഇവിടെ പകൎത്താം.

"ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയിൽ ഒരാൾക്കു കുറെ നിർബന്ധമുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ അതിന്നു വിരുദ്ധമായി പ്രവൎത്തിച്ചു അയാളെ കളിയാക്കുന്നതു ചന്തുമേനോനു വലിയ ഒരാനന്ദമാണു്. അദ്ദേഹം കോഴിക്കോട്ടു സബ്ബ്

ജഡ്ജിയായിരുന്ന കാലത്തു ഡേവിസ് സായ്പ് അവിടെ
ഡിസ്ട്രിക്ട് ജഡ്ജിയായി വന്നുചേൎന്നു. ഡേവിസ് കോ
ടതിയിൽ കേസുവിസ്തരിക്കുന്ന സമയം, സമീപത്തെങ്ങാം
ശബ്ദമുണ്ടാകുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്നു വലിയ വിരോധ
മാണു്. 'താനിരിക്കുന്നതിന്നു മുകളിൽക്കൂടി കാക്ക പ
റക്കുന്നതു ഇഷ്ടമല്ലാത്തയാൾ' എന്നു നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള
മുൻകോപികളെപ്പററി അതിശയോക്തിയായി പറയുന്ന
തു ഡേവിസ്സായ്പിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അക്ഷ
രംപ്രതി വാസ്തവമായിരുന്നു എന്നു പ്രസിദ്ധമാണു്.

കോഴിക്കോട്ടു ടൗണിൽനിന്നും മൂന്നുമൈൽ അ
കലെയായി തീയരുടെ വക വരിക്കൽ എരുന്നാരു ക്ഷേ
ത്രമുണ്ടു്. അവിടെ ഒരു ചിറപ്പിന്നു് ചെണ്ടകൊട്ടാൻ
ഒരു മാരാരെ വരുത്തിയിരുന്നു. ഒന്നാംതരം ചെണ്ടകൊ
ട്ടുകാരന്റെ ശമ്പളം കിട്ടണമെന്നു മുമ്പിൽക്കൂട്ടി ക്ഷേത്രാ
ധികാരികളെ മനസ്സിലാക്കിയശേഷമാണു് മാരാർ കൊ
ട്ടാൻ പുറപ്പെട്ടതു്. എന്നാൽ ചിറപ്പു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ
മൂന്നാംതരക്കാരുടെ കണക്കനുസരിച്ചുള്ള പ്രതിഫലമാ
ണു് മാരാൎക്കു കിട്ടിയതു്. കൂടുതൽ ആദായത്തിന്നു താൻ
അവകാശിയാണെന്നുള്ള മാരാരുടെ വാദസമരങ്ങളൊന്നും
ക്ഷേത്രാധികാരികളോടു ഫലിച്ചില്ല. ഇച്ഛാഭംഗകലു
ഷിതനായ മാരാർ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ചന്തുമേനോൻ
സബ്ജഡ്ജിയുടെ കോർട്ടിൽ കേസുകൊടുത്തു. ചിറപ്പി
നുവന്ന തീയരിൽ ആരും സാധുമാരാൎക്കുവേണ്ടി സാക്ഷി
പറയാൻ തയ്യാറായില്ല. വേറെ ഒന്നുരണ്ടാളുകളെ മാ
രാർ സാക്ഷികളായി കൊണ്ടുവന്നുവെങ്കിലും ചന്തുമേ
നോൻ ചോദ്യങ്ങളും ക്രാസ്സുകളും കൊണ്ടു് അവൎക്കു് ചെ

ണ്ടകൊട്ടിനെപ്പററി യാതൊരു ഗന്ധവുമില്ലെന്നു വെളി വാക്കി.

മാരാൎക്ക് വാസ്തവത്തിൽ ഒന്നാംതരം ചെണ്ടക്കാര ൻെറ പഠിപ്പും സാമൎത്ഥ്യവും ഉണ്ടോ എന്നു തീൎച്ചപ്പെടു ത്തേണ്ടതാണ് കേസിലെ പ്രധാന പായിൻറ്. അതി നെന്താണ് നിവൃത്തിയെന്ന് ആലോചനയായി. ഒടു വിൽ ചെണ്ട കൊണ്ടുവന്നു കോടതി മുമ്പാകെ കൊട്ടി ക്കാണിക്കാൻ തയ്യാറുണ്ടോ എന്നു മാരാരോടു സബ്ജഡ്ജി ചോദിക്കയും അയാൾ അപ്രകാരം സമ്മതിക്കയും ചെയ്തു. മാരാർ ചെണ്ടയുമായി കോടതിയിൽ പ്രവേശിച്ചു മേളം മുഴക്കി കൊട്ടുമാരംഭിച്ചു.

സബ്ജഡ്ജിയുടേയും ഡിസ്ത്രിക്ട് ജഡ്ജിയുടേയും കോ ടതികൾ ഒരേ കെട്ടിടത്തിലാണ് ഇട്ടിട്ടുള്ളതു്. കണ്ണുക ഠോരമായ പടഹധ്വനി കേട്ടു ഡേവിസ് ധാര പരിഭ്രാ ന്തചിത്തനായി. ഇതെന്തു കഥയാണെന്നു നോക്കിവ രാൻ ശിപായിയെ അയച്ചു. ശിപായി തിരിച്ചുചെന്നു ചന്തുമേനോൻ സബ്ജഡ്ജി ഒരാളെ ചെണ്ടകൊട്ടിക്കുന്ന ബഹളമാണ് കേൾക്കുന്നതെന്നു സായ്പിനെ അറിയിച്ചു. ഡേവിസ് ഉടനെതൻെറ ഡഫേദാരെ വിളിച്ചു ഈ ചെ ണ്ടകൊട്ട് ഉടൻ നിറുത്താൻ ഏൎപ്പാടുചെയ്യണമെന്ന് സ ബ്ജഡ്ജിയോടു പറയാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ചെണ്ടകൊ ട്ടു തുടങ്ങിയപ്പോൾത്തന്നെ അതിനെ തടയാൻ ഡിസ്ത്രി ക്ട് ജഡ്ജിയുടെ ആൾ വരുമെന്നു അറിയാമായിരുന്നതുകൊ ണ്ടു ഡഫേദാരുടെ തലപ്പാവു വാതിലിൽ കണ്ടുതുടങ്ങിയ പ്പോൾതന്നെ ചന്തുമേനോൻ അത്ഭുതപൂൎവമായ ഒരു ഗൌ രവഭാവം നടിച്ചു ഇരിപ്പായി.

ഇതിന്നിടയിൽ ചന്തുമേനോന്റെ ആകാരസൌഷ്ഠവത്തെപ്പററി ഒന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ചന്തുമേനോന്റെ പൊക്കം ആറടിയിൽ കൂടുതലല്ലാതെ കുറവല്ലായിരുന്നു. അസാമാന്യവണ്ണമുള്ള ഒന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം. ഇപ്രകാരമുള്ള പൊക്കത്തെയും വണ്ണത്തെയുംഅതിശയിക്കുന്നതായിരുന്നു ചന്തുമേനോന്റെ കുടവയർ. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു മഹാപുരുഷൻ ഗംഭീരനായി ഒരൊററ നോട്ടം നോക്കിയാൽ ഒരു ഡിസ്ത്രിക്ട് ജഡ്ജിയുടേതല്ല വലിയ വൈസ്രോയിയുടെ ഡഫേദാർകൂടി അസ്തമിച്ചു പോകില്ലെ? ഗൌരവമൂർത്തിയായ സബ് ജഡ്ജിയുടെ മുമ്പിൽ കയറിച്ചെന്നു സന്ദേശം ധരിപ്പിക്കാൻ ഡഫേദാക്ക് ധൈര്യം മതിയാകുന്നില്ല. കൊട്ടുനിർത്തിക്കാതെ സായ്പിന്റെ അടുത്തു ചെല്ലാമോ—അതും വയ്യ. നിർഭാഗ്യവാനായ ഡഫേദാർ വലിയ പരുങ്ങലിലായി.

ഇതിനിടയിൽ തന്റെ പാടവം മുഴുവൻ പ്രദർശിപ്പിക്കാനായി മാരാർ സാഹസപ്പെട്ടു ചെണ്ടകൊട്ടിത്തകർക്കുന്നു. കോടതിയും പരിസരങ്ങളും ശബ്ദകോലാഹലത്താൽ മുഖരിതമാകുന്നു. യൂറോപ്യൻ ചെവിക്കു നിശ്ശിതശല്യമായ ഈ പെരുമ്പറശബ്ദം സഹിക്കവയ്യാതെ ഡേവിസ് ധാര കൂട്ടിലിട്ട വെരുവിനേപ്പോലെ തന്റെ ന്യായാധിപപീഠത്തിലിരുന്നു പല്ലിറുമ്മുന്നു. സായ്പിന്റെ ഈ അവസ്ഥ സ്വന്തം ഭാവനാശക്തിയിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്ന സഹൃദയശിരോമണിയായ ചന്തുമേനോന്റെ മുഖത്തു അസാമാന്യമായ ഒരു സന്തുഷ്ടി പ്രകാശിക്കുന്നു. ജഡ്ജിയുടെ ഈ മുഖപ്രസന്നത തന്റെ ചെണ്ടകൊട്ടിലുള്ള രസംകൊണ്ടാണെന്നു തെററിദ്ധരിച്ചു മാരാർ

അയാളുടെ സർവ്വശക്തിയും പ്രയോഗിച്ചു ചെണ്ട അടിച്ചുവരികയാണ്.

ഡഫേദാർ പോയിട്ടു കുറച്ചൊക്കെ സമയമായിട്ടും യാതൊരു പ്രയോജനവും കാണാത്തതുകൊണ്ട് അക്ഷമനായ സായ്പ് വീണ്ടും ഒരു ശിപായിയെക്കൂടി കർശനമായ കല്പനകൊടുത്തയച്ചു. രണ്ടാമത്തും സായ്പിൻെറ ഒരാൾ വരുന്നതു ദൂരെവെച്ചുതന്നെ ചന്തുമേനോൻ കണ്ടു. തനിക്കു സഹായത്തിനു ഒരാൾകൂടി വന്നുചേൎന്നു എന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഡഫേദാൎക്കു ഏതാണ്ടൊരു ധൈൎയ്യം തോന്നി. ഇനി എന്തെങ്കിലുമാവട്ടെ അങ്ങോട്ടു കയറിച്ചെല്ലുകതന്നെ എന്ന് അയാൾ ഉറച്ചു. നൈഷധഹസ്തങ്ങളിൽനിന്നും മോചനം ലഭിച്ച ഹംസത്തെപ്പോലെ ശരീരമാസകലം ഒന്നു കുടഞ്ഞു് കുപ്പായത്തിൻെറ തുമ്പുകൾ വലിച്ചുനീട്ടി ശരിപ്പെടുത്തി ഡഫേദാർ കോട്ട് ഹാളിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു.

രംഗസ്ഥിതി മാറിവീഴുന്നുവെന്ന് കാലേക്കൂട്ടി മനസ്സിലാക്കിയ ചന്തുമേനോൻെറയും വിധം പെട്ടെന്നു മാറി. ചെണ്ടകൊട്ടിൽ അദ്ദേഹം ലയിച്ച് കണ്ണും ചിമ്മി കൊട്ടിൻെറ താളത്തിനൊത്തു സാവധാനത്തിൽ തലയും കുലുക്കി ഇരിപ്പായി. സാധു ഡഫേദാർ എന്തുചെയ്യും? കേസുവിചാരണയിൽ ഏകാഗ്രചിത്തനായി കണ്ണടച്ചിരിക്കുന്ന ന്യായാധിപൻെറ അടുക്കൽ കയറിച്ചെന്നു വിളിച്ചുണൎത്തി സംസാരിക്കാൻ ഒരു ശിപായിപ്രധാനൻ ധൈൎയ്യപ്പെടുമോ? പക്ഷേ കാൎയ്യം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ ഇനിയും താമസിച്ചാൽ "സായ്പ്" മൂക്കു ചെത്തുകില്ലേ? ആവശ്യം സൃഷ്ടിയുടെ മാതാവെന്ന നിയമമനുസ

രിച്ച് ഈ ആപൽസന്ധിയിൽ ഡഫേദാക്ക ഒരു ജ്ഞാനോദയം ഉണ്ടായി. ചന്തുമേനോൻെറ ഡഫേദാരുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു. 'പരിത്രാണായ സാധൂനാം വിനാശായ ച ദുഷ്കൃതാം' എല്ലാത്തിനും അയാൾതന്നെ സമൎത്ഥനെന്നു അങ്ങോട്ടഭയം പ്രാപിച്ച് കാൎയ്യം നിൎവ്വഹിക്കണമെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തി.

കൌശലം കുറിക്കു കൊണ്ടു. തൻെറ യജമാനനോടു തനിക്കു ഏതു സമയത്തും ചെന്നു കാൎയ്യങ്ങൾ ഉണൎത്തിക്കാനുള്ള സാമൎത്ഥ്യമുണ്ടെന്നു സ്വയം അഭിമാനിച്ചുകൊണ്ടു ചന്തുമേനോൻെറ ഡഫേർദാർ ന്യായാധിപപീഠത്തിനു സമീപം ചെന്നു 'ജഡ്ജിസായ്പിൻെറ' എന്നിത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അവിവേകിയായ കാമദേവൻകാരണം പൊട്ടുന്നനവെ സമാധിക്കു വിഘ്നം വന്നതുകൊണ്ടു കോപിഷ്ഠനായി മൂന്നാം തൃക്കണ്ണുതുറന്ന സംഹാരരുദ്രനെപ്പോലെ ചന്തുമേനോൻ തൻെറ ഡഫേദാരെ ഒന്നു നോക്കി. 'തനിക്കു മൂന്നു രൂപാ പ്രായശ്ചിത്തം!' എന്ന ഗൎജ്ജനമാകുന്ന തീജ്വാല അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖത്തുനിന്നും പുറപ്പെട്ടു. കോടതിയിൽ കൂടിയിരുന്ന വക്കീലന്മാരാദിയായ യക്ഷകിന്നരകിംപുരുഷന്മാർ ആസകലം നടുങ്ങി. സബ്ജഡ്ജിയുടെ നന്ദികേശ്വരൻ വായുവേഗത്തിൽ അവിടെനിന്നു അന്തൎദ്ധാനം ചെയ്തു. ഡിസ്ത്രിക്ട്ജഡ്ജിയുടെ ഭൂതഗണങ്ങൾ പ്രാണരക്ഷാൎത്ഥം പലായനം ചെയ്തു.

അല്പസമയംകൂടി മാരാരെക്കൊണ്ടു ചെണ്ടകൊട്ടിച്ചശേഷം തൃപ്തനായി അയാൾക്ക് ഒന്നാംതരക്കാരൻെറ കൂലി കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നു വിധിച്ചു. കാപ്പികുടിസ

മയത്തു് ഡേവിഡ് ധ്വാര ചന്തുമേനോൻെറ പ്രത്യേകമുറിയിൽ വന്നു് 'ഇതെന്തു് മാതിരിയാണു്? മററുള്ളവൎക്കു ചെവികേട്ടിരുന്നു ജോലി ചെയ്യണ്ടേ?' എന്നു ചോദിച്ചതിനു 'മനസ്സാക്ഷിയ്ക്കനുസരണമായി ന്യായം തടത്താനുള്ള എൻെറ ശ്രമം താങ്കൾക്കു അസൌഖ്യതയുണ്ടാക്കി എന്നു കാണുന്നതിൽ ഞാൻ നിൎവ്യാജം വ്യസനിക്കുന്നു എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. ശുണ്ഠിക്കാരനാണെങ്കിലും ചന്തുമേനോട്ടു പ്രത്യേക വാത്സല്യമുണ്ടായിരുന്ന സായ്പ് "നിങ്ങൾ ഒരു അസാധാരണ ജഡ്ജിതന്നെ" എന്നു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ചന്തുമേനോൻെറ കൈപിടിച്ചു, കലുക്കിയിട്ടു പോകയും ചെയ്തു.

എനിക്കുള്ള ഒരു അനുഭവം താഴെ എഴുതുന്നു. ഇതു ഞാൻ മുമ്പൊരു കാലം പരസ്യം ചെയ്തതാണു്.

ഒരുദിവസം ചന്തുമേനോൻെറ വീട്ടിലെ കോലായിൽ ഇരുന്നു ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു അപ്പോൾ അവിടെ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ വന്നു മുററത്തു നിന്നു. 'ആരാ' എന്നു ചോദിച്ചതിനു ഭാഗവതരാണെന്നു മറുപടി കേട്ട ഉടനെ മിസ്റ്റർ മേനോനു രസം പിടിച്ചതായി തോന്നി. കോലായിൽ കടന്നിരിക്കാൻ പറഞ്ഞു. പാടിത്തുടങ്ങാനും ഉടനെ പറഞ്ഞു. ഭാഗവതർ മൂളിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിലിടയ്ക്കു അയാളെ കടക്കണ്ണിട്ടു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നല്ലാതെ സംഭാഷണം നിൎത്തിയിരുന്നില്ല. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഭാഗവതരോട്ടു് 'ഫിഡിൽ അറിയാമോ' എന്നായി. അറിയാമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഭൃത്യനെ വിളിച്ചു് 'കൃഷ്ണാ, ആ ഫിഡിൽ എടുത്തുംകൊണ്ടു വാ' എന്നു പറഞ്ഞു. ഭൃത്യൻ ഫിഡിൽ

കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ അതു താൻതന്നെവാങ്ങി കമ്പി കളൊക്കെ കുറെ അഴിച്ചു ഭാഗവതരുടെ കയ്യിൽ കൊടു ത്തു, വീണ്ടും എന്നോടു സംഭാഷണം തുടങ്ങി. സാധു ബ്രാഹ്മണൻ പത്തുപതിനഞ്ചു മിനിട്ടുനേരം ഫിഡിലിന്റെ ശ്രുതികൂട്ടിക്കൊണ്ടും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ചന്തുമേനവനെ ഭയ ത്തോടുകൂടി നോക്കിക്കൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ മേനോൻ അയാളോടു ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു:—

'ഫിഡിൽവായന നല്ല ശീലമില്ല, ഇല്ലേ ?'

'ഇല്ല. ഫിഡിൽ ശീലിച്ചുതുടങ്ങീട്ടു് അധികമായില്ല'

'ശരി, ഫിഡിലവിടെ വെക്കൂ. എവിടെയാ ?'

'പാലക്കാട്ടാണു്.'

'ഇവിടുന്നു പാലക്കാട്ടേക്കു് എന്താണു വണ്ടിക്കൂലി?'

'പതിന്നാലണ.'

'അതു വേഗംപോകുന്ന വണ്ടിക്കാണോ ?'

(എന്നുവെച്ചാൽ മെയിൽവണ്ടിക്കാണോ എന്ന ർത്ഥം.)

ബ്രാഹ്മണൻ അതും സമ്മതിച്ച ശേഷം ഭൃത്യനെ വിളിച്ചു് എഴുത്തുപെട്ടി എടുത്തുകൊണ്ടുവരാൻ കല്പി ച്ചു; അതു കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ 'അതു തുറന്നു പതിന്നാ ലണ എടുത്തു പട്ടർക്കു കൊടുക്കൂ' എന്നു പറഞ്ഞു. പെ ട്ടിയിൽ ചില്ലറയില്ലെന്നു ഭൃത്യൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ 'ഉറു പ്പിക എടുത്തു മാറി പതിന്നാലണ കൊടുക്കെടൊ' എ ന്നു ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു. അന്നു ചില്ലറ മാറാൻപോ കുന്ന ഭൃത്യന്റെ പിന്നാലെ പോയ ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ മുഖഭാവം ഞാൻ ഒരുകാലത്തും വിസ്മരിക്കയില്ല.

ഇങ്ങിനെ പറയാമെന്നു വെച്ചാൽ പല കഥകളും ഉണ്ടു്.

മംഗലാപുരത്തുവെച്ചു് തനിക്കു ജ്വരബാധയും പക്ഷവാതത്തിന്റെ സുഖക്കേടും ഉണ്ടാകയാൽ 1895-ൽ അവധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു തലശ്ശേരിയിൽ സ്വന്തം ഭവനത്തിൽ വന്നു പാൎത്തു. 1897-ൽ വീണ്ടും കോഴിക്കോട്ടു് സബ്ജഡ്ജിയായി ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെവെച്ചു 1899 സെപ്തംബർമാസം 7-ാംതീയതി കോടതിയിൽ പോയി വൈകുന്നേരം മടങ്ങിവരുകയും അതിൽപിന്നെ തന്നെ സ്ഥായിയായി ബാധിച്ചിരുന്നു പക്ഷവാതം പെട്ടെന്നു മൂൎച്ഛിക്കുകയും ചെയ്തു. രോഗിയായി കിടന്നു് ആൎക്കും യാതൊരു ഉപദ്രവവും കൊടുക്കാതെ മഹാ വിദ്വാനും മഹാ സത്യസന്ധനും പരമരസികനും പരോപകാരിയുമായ ആ മഹാത്മാവു് പിറ്റേദിവസം രാവിലെ ചരമഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

കീൎത്തിയും ഭാഗ്യവും ഉച്ചസ്ഥിതിയിൽ എത്തിയ ഘട്ടത്തിൽ ഇത്തരത്തിൽ അനായാസേനയുള്ള മരണം പുണ്യവാന്മാൎക്കല്ലാതെ അനുഭവമാകുന്നതല്ലെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളു.

III

വിദ്വാൻ കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയർ.

മലയാളഭാഷയ്ക്കു പലപ്പോഴായി, പലരിൽനിന്നു, പലതരത്തിലുള്ള സഹായ സഹകരണങ്ങൾ സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗദ്യരൂപത്തിലോ പദ്യരൂപത്തിലോ കവിത എഴുതീട്ടുള്ളവരിൽ നിന്നു മാത്രമേ, ഭാഷയ്ക്കു എന്തെങ്കിലും ഗുണമോ പുഷ്ടിയോ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു എന്നതു അത്ര ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഭാഷാശരീരത്തെ ശാസ്ത്രീയമായി പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ കാര്യം നാം കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി സ്മരിക്കാതിരിക്കുന്നതു ഒരുവക കൃതഘ്നതയായിരിക്കും. ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിരളത ഇന്നും ഭാഷയ്ക്കു ഒരു വലിയ ന്യൂനതയായിട്ടാണു യഥാർത്ഥഭാഷാഭിമാനികൾ ഗണിക്കുന്നതു്. ആ ന്യൂനതയെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു പല മഹാന്മാരും യഥാശക്തി ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയെ ആശ്രയിച്ചാൽ മാത്രമേ, ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതാൻ സാധിക്കയുള്ളു എന്ന ഒരു വലിയ തെററിദ്ധാരണ പലരിലും അടിയുറച്ചു പോയിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ആ ഭാഷയിൽകൂടിയായാൽ അതിനു കൂടുതൽ സൌകര്യമുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യം വിസ്മരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും, ആംഗലഭാഷാനഭിജ്ഞന്മാർ തീരെ നിരാശരാകത്തക്ക ഒരു നില ഭാരതീയ സാഹിത്യത്തിനോ പൌരസ്ത്യശാസ്ത്രസമ്പത്തിനോ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാലാനുകൂലമായി പരിഷ്ക്കരിച്ചു പുതിയ വേഷത്തിൽ അതിനെ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിക്കുന്നതിനു വേണ്ട മനോ

ധൎമ്മവും ലോകപരിചയവും ഒരാൾക്കുണ്ടെങ്കിൽ, പാശ്ചാത്യശാസ്ത്ര പൎയ്യവേക്ഷണം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ ലോകോപകാരം പൌരസ്ത്യശാസ്ത്രനിരീക്ഷണംകൊണ്ടുണ്ടാക്കാമെന്നുള്ളതു് അനുഭവസിദ്ധവും അപ്രതിഷേധ്യവുമായ ഒരു പരമാൎത്ഥമാകുന്നു. ഈ വാസ്തവത്തെ പ്രവൃത്തിരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മഹാനാണു് വിദ്വാൻ കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയരവർകൾ. ഒരു കവിയോ നോവലെഴുത്തുകാരനൊ അല്ലെങ്കിലും, രാമവാരിയരിൽനിന്നു മലയാളഭാഷയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണപൌഷ്കല്യം ആ നിലയിലുള്ള ഒരാളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ ഇരട്ടിയാണെന്നുള്ളതു സംശയരഹിതമായ ഒരു കാൎയ്യമാണു്. ഇങ്ങനെ മലയാളഭാഷയെ തന്നെത്താനറിയാതെ സവിശേഷം അനുഗ്രഹിച്ച ഒരു അഗാധപണ്ഡിതന്റെ ജീവചരിത്രസംക്ഷേപത്തെയാണു് ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്താമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു്.

കൊച്ചിസംസ്ഥാനത്തു തലപ്പിള്ളിത്താലൂക്കിൽ ചെങ്ങഴിക്കോട്ടു പ്രവൃത്തിയിൽപെട്ട കടങ്ങോട്ടു ദേശത്തുള്ള കൈക്കുളങ്ങര കിഴക്കേ-വാരിയമാണു് രാമവാരിയരുടെ മാതൃഗൃഹം. അവിടെ കൊല്ലം പതിനൊന്നാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ പ്രഥമപാദത്തിൽ നാരായണീവാരസ്യാർ എന്ന ഒരു സ്ത്രീരത്നം ജീവിച്ചിരുന്നു. അവർ കാലക്രമത്തിൽ കൈതക്കോട്ടു ഭട്ടതിരിയുടെ വിജാതീയഭാൎയ്യയായിത്തീൎന്നു. ഈ ഭട്ടതിരി സ്വജാതീവിവാഹം കൊണ്ടു മുമ്പുതന്നെ "ഗൃഹസ്ഥ"നായിത്തീൎന്നിരുന്നതിനാൽ, പ്രസ്തുത സംബന്ധം സപത്നീകലഹത്തിനും തൻ

മൂലം ഗൃഹച്ഛിദ്രത്തിന്നും അല്പമൊരു കാരണമായിത്തീൎന്നില്ലെന്നില്ല. പക്ഷേ, നയചതുരനും ക്ഷമാനിധിയുമായ അദ്ദേഹം അതു പടരാതെ സൂക്ഷിക്കയും കാലക്രമത്തിൽ അന്തൎജ്ജനത്തെ പറഞ്ഞു സമാധാനിപ്പിക്കയും ചെയ്തു.

പത്നിമാർ രണ്ടുപേരും അന്തൎവ്വത്നികളായി. ഗൎഭസ്ഥനായ ശിശുവിന്റെ നന്മയേയും ഗൎഭരക്ഷയേയും സുഖപ്രസവത്തേയും മററും ഉദ്ദേശിച്ച് വെണ്ണയോ നെയ്യോ ജപിച്ചു ഗൎഭിണികൾക്കു കൊടുക്കുന്ന പതിവ് ആസ്തികന്മാരായ ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും ഒട്ടും അപൂൎവ്വമല്ല; അന്ന് അതു കുറെ കൂടുതലുമായിരുന്നു; ആ പതിവനുസരിച്ച് ഭട്ടതിരി രണ്ടാൾക്കും—അന്തൎജ്ജനത്തിനും വാരസ്യാൎക്കും—സേവിപ്പാനുള്ള നെയ്യ് വെവ്വേറെ ജപിച്ച്, ‘ഇതു നാരായണിക്കു കൊടുത്തേക്കു; മററതു സേവിച്ചോളൂ’ എന്നു പറഞ്ഞു തേവാരത്തിന്നിടയിൽ രണ്ടും അന്തൎജ്ജനത്തിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. അതിബുദ്ധിമാനും വേദവേദാംഗാദിവിജ്ഞനും വിദ്വാനുമായ പുത്രനുണ്ടാകാനുള്ള മന്ത്രങ്ങൾ ഉരുക്കഴിച്ച നെയ്യ് അന്തൎജ്ജനത്തിനും, സാധാരണ ഒരിടമട്ടിൽ മാത്രം ജപിച്ച നെയ്യ് വാരസ്യാൎക്കുമായിട്ടാണു ഭട്ടതിരി ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നത്. സാധുവായ അന്തൎജ്ജനത്തിന്ന് ആ തത്വം മനസ്സിലായിരുന്നില്ല. ‘ഇതു നാരായണിക്കു കൊടുത്തോളൂ’ എന്നു ഭട്ടതിരി പതിവായി പറയുന്നതു കേട്ടപ്പോൾ ‘അവളോടുള്ള സ്നേഹാതിരേകത്താൽ വിശേഷവിധിയായി എന്തോ ജപിച്ച നെയ്യായിരിക്കും അതു്’ അതുകൊണ്ടാണ് എന്നും പ്രത്യേകം വിവരം പറഞ്ഞു നെയ്യ് എന്നെ ഏല്പിക്കുന്നതു്’ എന്നു തെററിദ്ധരിച്ച്, വാ

രസ്യാരെ ചതിക്കണമെന്നുദ്ദേശിച്ച്, അന്തർജ്ജനം വാര സ്യാർക്കുള്ള നെയ്യ് സേവിക്കയും തനിക്കുള്ളതു വാരസ്യാ ർക്കു കൊടുക്കുകയും പതിവായി. ഈ വിവരം ഭട്ടതിരി ക്കു മനസ്സിലായില്ല. അന്തർജ്ജനത്തിന്റെ ഈ അസൂയ മലയാളഭാഷയുടേയും കേരളീയരുടേയും ഭാഗ്യാതിരേക ത്താൽ, വാരസ്യാർക്ക് ഒരനുഗ്രഹമായിത്തീൎന്നു. ഇങ്ങി നെ യഥാവിധി സുരക്ഷിതവും പരിപോഷിതവുമായ ഒ രു ഗർഭത്തിൽനിന്നു്, കൊല്ലവൎഷം 1008-ാമാണ്ടു് ചി ങ്ങമാസത്തിലെ ചോതിനക്ഷത്രത്തിൽ ഭൂജാതം ചെയ്ത ശിശുവാണു്, പിന്നീട് 'കൈക്കുളങ്ങര രാമവാൎയ്യർ' എ ന്ന പേരിനാൽ കേരളം മുഴുവൻ സുപ്രസിദ്ധനായിത്തീ ൎന്നതു്.

രണ്ടു മാതുലന്മാരുടെ മേൽനോട്ടത്തിലും സംരക്ഷ ണയിലുമാണു് വാരിയർ വളൎന്നുവന്നതു്. അവരുടെ പേർ രാമവാരിയരെന്നും കൃഷ്ണവാരിയരെന്നുമായിരുന്നു. വിദ്യാതപത്തിൽ അവർ ഒട്ടും പിന്നോക്കമായിരുന്നില്ല. പ്രത്യേകിച്ച്, വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൽ അഗാധവും കാൎയ്യ ക്ഷമവും പ്രായോഗികവുമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചി രുന്നു. തങ്ങൾക്കു് സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ജ്ഞാനം പരോപ കാരാൎത്ഥം വിനിയോഗിക്കാൻ സമുത്സുകരായിരുന്നതു കൊണ്ടു ഇവൎക്കു നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു നല്ലപേരും സമ്പാദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ഭാഗിനേയൻ ബാല്യംമുതല്ക്കുതന്നെ അനിതരസാധാരണമായ ബുദ്ധി സാമൎത്ഥ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു കണ്ടതിനാൽ ഈ രണ്ടു മാതു ലന്മാൎക്കും വളരെ സന്തോഷമുണ്ടായി. പിതാവായ ഭട്ട

തിരിയുടെ കാൎയ്യം പറയേണ്ടതുമില്ലല്ലോ. ഇല്ലത്തെ ഉണ്ണിയിൽ ഒരു അസാധാരണത്വവും കാണാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു സാധാരണ കുട്ടിയെപ്പോലെയുള്ള ബുദ്ധിശക്തി മാത്രമേ ഉണ്ണിക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. തൻെറ പ്രയോഗം പിഴയ്ക്കാനിടയില്ലെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു ധൈൎയ്യവുമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അന്തർജ്ജനത്തെ വിളിച്ചു കാൎയ്യം ചോദിക്കയും അവർ സത്യസ്ഥിതിതുറന്നുപറയുകയും ചെയ്തു. വാസ്തവം മനസ്സിലായപ്പോൾ ഭട്ടതിരി പറഞ്ഞതിങ്ങിനെയാണത്രേ: 'ദൈവകല്പിതം ആൎക്കു തടുക്കാൻ കഴിയും? നാരായണിയുടെ ഭാഗ്യം തന്നെ! ഇല്ലത്തെ സുകൃതക്ഷയം കൊണ്ടാണു നിനക്കിങ്ങനെ തോന്നിയതു്.' അസൂയനിമിത്തം തനിക്കുപറ്റിയ ഈ 'സ്വയംകൃതാനൎത്ഥ'ത്തെപ്പററി ആ അന്തർജ്ജനം ജീവാവസാനംവരെ പറഞ്ഞു വ്യസനിക്കാറുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ.

ഭട്ടതിരി, പുത്രൻെറ ബുദ്ധിശക്തിയെ പോഷിപ്പിരുന്നതിന്നു സാരസ്വതഘൃതംജപിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. കാലോചിതമായ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചതു അമ്മാവന്മാരായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തുണ്ടായ അത്ഭുതസംഭവങ്ങളെപ്പററി പല ഐതിഹ്യങ്ങളും പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്നുണ്ടു്. അമരകോശം മൂന്നു പ്രാവശ്യം ആദ്യന്തം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കു അതു മുഴുവൻ രാമവാരിയൎക്കു ഹൃദിസ്ഥമായിത്തീൎന്നതായി ആദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖത്തുനിന്നുതന്നെ കേട്ട ചില ആളുകൾ ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടു്. ശ്രീരാമോദന്തമെന്ന ഒരു കാവ്യം പഠിപ്പിക്കേണ്ട ചുമതല മാത്രമേ അമ്മാവന്മാ

ക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളുവത്രെ. അതു പഠിച്ചുതീൎന്നപ്പോഴേക്കും മററു കാവ്യങ്ങളെല്ലാം ഭാഗിനേയന്നു ഏററവും ലളിതങ്ങളായിത്തീൎന്നിരുന്നു. അമരകോശത്തിലുള്ള പരിചയാധിക്യത്താൽ സംസ്കൃതഭാഷയിലെ പ്രധാന പദങ്ങളെല്ലാം കരതലാമലകംപോലെ സുഗ്രഹങ്ങളായിത്തീൎന്ന ഒരാൾക്കു കാവ്യങ്ങൾ ലളിതങ്ങളായിത്തീരുന്നതിൽ എന്താണതിശയം? പന്ത്രണ്ടു വയസ്സു തികയുന്നതിന്നുമുമ്പുള്ള കഥയാണിതു്. അതുവരെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം മുഴുവൻ നടന്നതു വാരിയത്തുവെച്ചുതന്നെയായിരുന്നു. സ്വന്തം വീട്ടിൽവെച്ചു പഠിച്ചതുകൊണ്ടോ എന്തോ ഇക്കാലങ്ങളിലൊന്നും രാമവാരിയർ പഠിപ്പിൽ പറയത്തക്ക ശ്രദ്ധ പതിച്ചിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ അശ്രദ്ധയോടുകൂടി പഠിച്ചതിന്റെ ഫലമാണു മേൽപറഞ്ഞതു്. ഭട്ടതിരി ജപിച്ച നെയ്യിന്റേയും ചെറുപ്പത്തിൽ സേവിച്ച സാരസ്വതഘൃതത്തിന്റേയും ഫലം കാണാതിരിക്കുമോ?

വാരിയർ ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ ഒരു ഭക്തനായിരുന്നു. ഭഗവതി ക്ഷേത്രത്തിൽ ഒരു ഭജനക്കാരന്റെ നിലയിലാണു മിക്ക സമയവും കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നതു്. പിതാവിന്റെ ഉപദേശവും ഇതിന്നു പ്രോത്സാഹകമായിത്തീൎന്നിരിക്കണം. ഭജനത്തിന്നു വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഒരു ക്രമവും ഇല്ലായിരുന്നുവത്രെ. എന്തുദ്ദേശത്തിന്നുവേണ്ടിയാണു ഭജനമിരുന്നതെന്നും ആൎക്കും നിശ്ചയമില്ല. ചിലപ്പോൾ പാതിരാത്രിക്കു തണുത്ത വെള്ളത്തിൽ കഴുത്തുവരെ ആണ്ടുകിടന്നും, ചിലപ്പോൾ അത്യുഗ്രമായ വെയിലത്തു വെറും മണ്ണിൽ മലൎന്നുകിടന്നും, മററുചിലപ്പോൾ പട്ടുകൊണ്ടു ആപാദശിഖം മൂടിയിരുന്നും, ചില

പ്പോൾ നിരാഹാരനായും വേറെ ചിലപ്പോൾ ഫലാഹാരനായും ഇങ്ങിനെ പലപ്പോഴും പലതരത്തിൽ അദ്ദേഹം വ്രതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതുകണ്ടു കൂട്ടുകാർ അദ്ദേഹത്തെ 'കിറുക്ക'നാണെന്നും കൂടി സംശയിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ വക അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിനു വല്ല ഉപദേഷ്ടാവും ഉണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നുതന്നെ ആൎക്കും നിശ്ചയമില്ല. വാരിയർ പിൽക്കാലത്തുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽ ചിലടത്തു ആദിത്യമണ്ഡലമദ്ധ്യസ്ഥിതയായ ഒരു ധേനുസരസ്വതിയെ വന്ദിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട്. താൻ ധേനുസരസ്വതിയെ ഉപാസിച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടെന്നു വാരിയർ പിൽക്കാലത്തു ചിലരോടെല്ലാം രഹസ്യമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി കേൾക്കുന്നുമുണ്ട്. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ, അദ്ദേഹം ചെറുപ്പകാലത്തു വ്രതാനുഷ്ഠാനാദികളെക്കൊണ്ടുപാസിച്ചിരുന്നതു ധേനു സരസ്വതിയെത്തന്നെയായിരുന്നു എന്നൂഹിക്കുന്നതിൽ അസാംഗത്യമുണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. 'ധേനുസരസ്വതി'യുടെ മൂലമന്ത്രവും ഉപാസനാക്രമവും തന്നോടു ഉപദേശരൂപത്തിൽ ഏറ്റുവാങ്ങി കൊണ്ടു നടക്കത്തക്കതായ ഒരു ശിഷ്യനെ താൻ ഇതുവരെ കണ്ടെത്തീട്ടില്ലെന്നും ഈ മന്ത്രം മറ്റൊരാൾക്കുപദേശിക്കാതെ മരിച്ചുപോകുന്നതിൽ അപാരമായ വ്യസനമുണ്ടെന്നും വാരിയർ പിൽക്കാലത്തു ചിലരോടൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി കേൾക്കുന്നു. ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടുവയസ്സുപ്രായമായതോടുകൂടി വാരിയർ ഈ വക അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽനിന്നു സ്വയം പിൻവാങ്ങുകയും അന്നുമുതൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ശ്രദ്ധാലുവായി

ത്തീരുകയും ചെയ്തു. നാട്ടുകാരുടെ പരോക്ഷമായ ആക്ഷേപത്തിന്നു പാത്രമായ മേൽപറഞ്ഞ വ്രതോപാസനാദികളിൽ വാരിയരുടെ അമ്മാവന്മാൎക്കുപോലും വൈമുഖ്യവും എതിരഭിപ്രായവുമാണുണ്ടായിരുന്നതെങ്കിലും, പിതാവായ ഭട്ടതിരി മകനെ പൂൎണ്ണമായി അനുകൂലിച്ചിരുന്നതിനാലാണു ആവക ചടങ്ങുകളെല്ലാം നിൎവ്വിഘ്നം നിൎവ്വഹിക്കപ്പെട്ടതെന്നു പറയപ്പെടുന്നതു വാസ്തവമാണെങ്കിൽ, മന്ത്രവും ഉപാസനാക്രമവും ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തതുതന്നെ ഭട്ടതിരിയാണെന്നു വരാൻ പാടില്ലെന്നില്ല. രണ്ടായാലും ഈ ഭജനം 'കാലംകൂടിയതിന്നുശേഷ'മാണു രാമവാരിയരുടെ യഥാൎത്ഥവിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങിയതെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല.

മഹാവിദ്വാനും അതിപ്രസിദ്ധനും നാനാശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധനുമായ പാലപ്പുറത്തു പുതിയേടത്തു ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാരവർകൾ രാജകുമാരന്മാരെയും മററും പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു തൃപ്പൂണിത്തുറെ കോവിലകത്തു താമസിച്ചുവന്നിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. മാതുലന്മാരുടെ ആജ്ഞപ്രകാരവും ചിലവിന്മേലും ഈ ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാരെയാണു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ദ്വിതീയഘട്ടത്തിൽ വാരിയർ ഗുരുനാഥനായി സ്വീകരിച്ചതു്. മൂന്നു കൊല്ലത്തോളം കാലം ഈ പഠിപ്പു് നീണ്ടുനിന്നു. ഇതിനിടയ്ക്കു് തൎക്കം, വ്യാകരണം, അലങ്കാരം എന്നീ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഗണ്യമായ നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചു. ഇക്കാലത്തു നടന്ന ഒരു സരസകരമായ സംഭവം വാരിയരുടെ അസാധാരണമായ പ്രതിഭാവിലാസത്തെ സ്പഷ്ടീകരിക്കുന്നതാണു്. വ്യാകരണാദ്ധ്യേതാക്കളെല്ലാം വെളുപ്പിനെഴുന്നേ

ററു അഷ്ടാദ്ധ്യായിസൂത്രപാഠം ഉരുവിട്ടുതോന്നിക്കണമെന്നായിരുന്നു നമ്പ്യാരുടെ ആജ്ഞ. മററു കുട്ടികളെല്ലാം ഇതു ശരിക്കു അനുഷ്ഠിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. നമ്മുടെ ചരിത്രപുരുഷനാകട്ടെ ആ സമയത്തു മടിയനായി ചുരുണ്ടുകൂടികിടന്നുറങ്ങുകയല്ലാതെ എഴുന്നേല്ക്കയോ പാഠത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. ഇതു എങ്ങിനേയോ നമ്പ്യാർക്കു മനസ്സിലായി. ഒരുദിവസം അദ്ദേഹം ശിഷ്യനെ വിളിച്ചു് ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു:—'ഇവരൊക്കെ സൂത്രം ഉരുവിടുമ്പോൾ രാമൻ മാത്രം കിടന്നുറങ്ങുന്നുവെന്നാണല്ലോ കേൾക്കുന്നതു്! എന്താ അങ്ങിനെ?' ഈ ചോദ്യത്തിനു വിനീതനായ വാരിയർ പറഞ്ഞ മറുപടി 'ഒരു കൂട്ടർ ഉരുവിട്ടാൽ പോരെ? ഞാനും വെറുതെ ബുദ്ധിമുട്ടണമോ?' എന്നായിരുന്നു. ബുദ്ധിമാനായ ശിഷ്യന്റെ വാക്കുകേട്ടു് ഗുരുനാഥൻ ഉടനെതന്നെ പരിശോധിച്ചപ്പോൾ, മററു വിദ്യാർത്ഥികൾ ഉരുവിട്ടു കഴിഞ്ഞിടത്തോളം സൂത്രങ്ങൾ യാതൊരു തടസ്സവും കൂടാതെ വാരിയരും ചൊല്ലുന്നതായി കണ്ടു വളരെ സന്തോഷിച്ചു. അന്നുമുതൽ വാരിയരുടെനേരെ നമ്പ്യാർക്കു ഒരു പ്രത്യേകമായ മമതയും വാത്സല്യവും തോന്നിത്തുടങ്ങിയതിന്റെ ഫലമായി താമസിയാതെ നമ്പ്യാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം വാരിയർക്കു കോവിലകത്തുതന്നെ ഭക്ഷണം പതിയുകയും ചെയ്തു.

ഗുരുനാഥന്റെ ഈ പ്രത്യേകത മററു വിദ്യാർത്ഥികളെ അസൂയാലുക്കളാക്കിത്തീർത്തു. അവരുടെ നിരന്തരമായ 'നാരദപ്രയോഗം' നിമിത്തം പ്രധാനികളായ ചില

ക്കപോലും 'രാമ'നെ കണ്ടുകൂടാതായി. തന്റെ പഠിപ്പ് ഒരുവിധം പൂർത്തിയായതിനാലും ദുർബുദ്ധികളായ സതീർത്ഥ്യരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുവാനുള്ള വൈമനസ്യത്താലും വാരിയർ തൃപ്പൂണിത്തുറനിന്നു യാത്രപറയാൻ നിശ്ചയിച്ച്, എന്തെങ്കിലും ഗുരുദക്ഷിണ കഴിച്ച് താൻ വാരിയത്തേക്കു പോകണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതായി നമ്പ്യാരെ ധരിപ്പിച്ചു. വാത്സല്യനിധിയായിരുന്ന നമ്പ്യാൎക്കു പ്രിയശിഷ്യവിരഹത്തെ ഓൎത്തു അപാരമായ വ്യസനമുണ്ടായി. എന്നാൽ വാരിയൎക്കെതിരായി പ്രവൎത്തിക്കുന്ന കക്ഷി, തന്റെ ആജ്ഞാശക്തിയെത്തന്നെ കവിഞ്ഞേക്കുമോ എന്നുപോലും സംശയിക്കത്തക്കവിധം അത്രമേൽ പ്രബലമായിരുന്നതുകൊണ്ടു മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ ശിഷ്യന്റെ അപേക്ഷയെ സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു. 'രാമന്റെ സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യവും നിഷ്കളങ്കഭക്തിയും തന്നെയാണു ഞാൻ വലിയ ദക്ഷിണയായി കരുതുന്നത്. വേറെ യാതൊരു ഗുരുദക്ഷിണയും ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല' എന്നാണത്രേ നമ്പ്യാർ പറഞ്ഞത്. ശിഷ്യൻ വീണ്ടും വീണ്ടും നിർബ്ബന്ധിക്കുകയാൽ, 'വൃദ്ധയായ എന്റെ മാതാവിനെ മഹാഭാരതംമൂലം മുഴുവനും വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കുക' എന്നു പറഞ്ഞു ശിഷ്യനോടുകൂടി കിള്ളിക്കുറിശ്ശിമംഗലത്തുള്ള സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു പോകയും അമ്മയോടു വിവരം പറഞ്ഞു വാരിയരേ സംബന്ധിച്ചു വേണ്ടതൊക്കെ ഏൎപ്പാടുകളൊക്കെ ചെയ്തു തൃപ്പൂണിത്തുറയ്ക്കുതന്നെ മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടും, പിരിയുന്ന അവസരത്തിൽ വാത്സല്യാതിരേകത്താൽ ഗുരുവിന്റെ

ഇടനെഞ്ഞു പൊട്ടി നെടുവീർപ്പു പുറപ്പെടുകയും അദ്ദേഹം വാരിയരുടെ തലയിൽ കൈവെച്ച 'രാമൻ എവിടെപ്പോയാലും നന്നായിവരും' എന്നു ഗൽഗദസ്വരത്തിൽ അനുഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തു- ഹാ! ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തെ സുവർണ്ണരേഖകളാൽ അടയാളപ്പെടുത്തേണ്ട ആ നല്ല കാലം ഇങ്ങിനി വരാതവണ്ണം പൊയ്പ്പോയല്ലോ!

മൂലഭാരതം മുഴുവൻ വായിച്ചുതീക്കുന്നതിനു മൂന്നു കൊല്ലത്തോളം വേണ്ടിവന്നുവെന്നാണറിയുന്നതു്. അതു കഴിഞ്ഞു സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. പിന്നീടു കുറച്ചുകാലം തൃശ്ശൂർ തെക്കെക്കുറുപ്പത്തു രാമഞ്ചിറമഠത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. അന്നു അവിടെ ചിലരെയൊക്കെ പഠിപ്പിക്കയും പ്രഖ്യാതനായ ഭീമാചാര്യരുടെ അടുക്കൽ തക്കശാസ്ത്രത്തിലെ ചില ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കയും ചെയ്തിരുന്നുവെന്നാണറിയുന്നതു്.

മാതുലന്മാരിൽ ഒരാളായ രാമവാരിയർ പുന്നത്തൂരു് തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ ഗുരുവായിരുന്നു. പുന്നത്തൂർകോട്ടയ്ക്കുസമീപം വാരിയർക്കു താമസിക്കാനായി തമ്പുരാൻ ഒരു ഭവനം പണിയിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. അടുത്ത ഒരു ക്ഷേത്രത്തിൽ കഴകവും ഏപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തിരുന്നതുകൊണ്ടു കൈക്കുളങ്ങരവാരിയത്തെ ചില കുടുംബാംഗങ്ങൾ പുന്നത്തൂരും താമസിച്ചിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ചിലപ്പോൾ നമ്മുടെ ചരിത്രനായകനും പുന്നത്തൂർ പോയി താമസിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ചില തമ്പുരാക്കന്മാരെ അല്പകാലം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്.

അക്കാലത്തു വാരിയൎക്കു അല്പം ഉന്മാദത്തിന്റെ ലക്ഷണം കണ്ടുതുടങ്ങി. ചികിത്സയ്ക്കും മന്ത്രവാദത്തിനും ഒട്ടും കുറവുണ്ടായില്ല. എങ്കിലും സുഖക്കേടു വൎദ്ധിച്ചുതേയുള്ളൂ. ഒടുവിൽ മന്ത്രവാദിപ്രധാനിയായ കാട്ടുമാടത്തിൽ നമ്പൂതിരിപ്പാടവർകളെക്കൊണ്ടു പലതും ചെയ്യിച്ചുനോക്കി. ഇങ്ങിനെ ഉന്മാദചികിത്സക്കായി നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ കൂടെ താമസിക്കുന്ന കാലത്തു രാത്രികാലങ്ങളിൽ തൎക്കം വ്യാകരണം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ചില പൂൎവ്വപക്ഷങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും പറയുന്നതു കേട്ടു് പിറേറദ്ദിവസം രാവിലെ ചോദിച്ചാൽ "ഞാൻ ഒന്നും അറിഞ്ഞില്ലല്ലൊ" എന്നു വാരിയർ പറയുകയും ഇതും ചിത്തഭ്രമത്തിന്റെ കോളായിരിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചു ജനങ്ങൾ സമാധാനിക്കയും ചെയ്തിരുന്നുവത്രെ. ഇതിനെപ്പററി ഒരു ചരിത്രകാരൻ ഇങ്ങിനെയാണു പറയുന്നതു്:—

"കാട്ടുമാടത്തിലെ ശിഷ്യനും മന്ത്രവാദത്തിൽ അതിനിപുണനുമായ പൂങ്ങാട്ടു നമ്പൂതിരി ഒരു ദിവസം രാത്രി കാട്ടുമാടത്തിലേയ്ക്കു പോകുംവഴി മാൎഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിൽവെച്ചു ഒരാളെ കണ്ടെത്തുകയും അയാൾ കേവലം ഒരു മനുഷ്യനല്ലെന്നു ലക്ഷണങ്ങളെക്കൊണ്ടു കണ്ടറിഞ്ഞു ചോദിച്ചതിൽ താൻ ഒരു ഗന്ധൎവ്വനാണെന്നും തന്റെ സജാതീയനായ ഒരാൾ മന്ത്രവാദതത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിപ്പാനായി ഉന്മാദകൈതവേന കാട്ടുമാടത്തിൽ താമസിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നും അയാളോടൊന്നിച്ചു ശാസ്ത്രവാദംചെയ്തു രസിച്ചിരിപ്പാൻ പോകയാണെന്നും പറഞ്ഞതുകേട്ടു നമ്പൂതിരി കാട്ടുമാടത്തിൽ ചെന്നു നമ്പൂതിരി

പ്പാട്ടിലേക്കു സ്വകാൎയ്യമായി വിവരങ്ങൾ പറയുകയും അവർ രണ്ടുപേരുംകൂടി അന്നു രാത്രി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയതിൽ വാരിയരുടെ അമാനുഷത്വം ബോദ്ധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പിറ്റേന്നു നമ്പൂതിരിപ്പാടവർകൾ വാരിയരെ വിളിച്ചു "രാമനു ഭ്രാന്തില്ല; മന്ത്രവാദതത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചതു മതി; പൊയ്ക്കൊള്ളൂ" എന്നു സസന്തോഷം പറയുകയും ഗ്രഹിച്ചിടത്തോളം തത്വങ്ങൾ ആൎക്കും ഉപദേശിക്കരുതെന്നു താക്കീതു ചെയ്കയും ചെയ്തു." ഇതു ഒരു കെട്ടു കഥയോ കേട്ട കഥയോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല; വാരിയരെ ഗന്ധൎവ്വാവതാരമാക്കാൻ വല്ല രസികന്മാരും പറഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ "ഒരു കഥ"യാകാനാണു അധികം എളുപ്പം. അല്പം ബുദ്ധിവൈദഗ്ദ്ധ്യമൊ പ്രവൃത്തിസാമൎത്ഥ്യമോ ഉള്ളവരൊക്കെ ഇങ്ങിനെ ഗന്ധൎവ്വന്മാരും വിദ്യാധരന്മാരുമായിരിക്കണമെന്നു ചിലൎക്കു ഒരു നിൎബ്ബന്ധമുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു.

കോട്ടയ്ക്കൽ കിഴക്കേകോവിലകത്തു താമസിച്ചു ചില തമ്പുരാക്കന്മാരെ ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന നിലയിലാണു് നാം പിന്നീടു രാമവാരിയരെ കാണുന്നതു്. അവിടെ എന്തൊ കാരണവശാൽ കഠിനമായ ഒരു വൈരാഗ്യം അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചതായി കാണുന്നു. തന്നിമിത്തം ദേശസഞ്ചാരിയായി പുറപ്പെടുകയാണത്രേ ഉണ്ടായതു്. കൎണ്ണാടകരാജ്യത്തിൽപ്പെട്ട കുമ്പഴകോവിലകത്തോളമേ ഈ സഞ്ചാരത്തിനു ദൈൎഘ്യമുണ്ടായൊള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവിടെവെച്ചു ആ കോവിലകത്തെ രാജകുമാരന്മാരിൽ ചിലർ രാമവാരിയരുമായി യാ

ദ്ദപ്ലികമായി ക്രുട്ടിമുട്ടുകയും വിദ്വത്വത്തെ ബഹുമാനിച്ചു നിർബന്ധപൂർവ്വം അവിടെ താമസിപ്പിക്കയും ചെയ്തതിനാൽ ഒരദ്ധ്യാപകന്റെ നിലയിൽ വാരിയക്കു അവിടെ തങ്ങേണ്ടിവന്നു. ബുദ്ധിമാനും വിദ്വാനുമായിരുന്ന അവിടത്തെ ഇളയരാജാവും വാരിയരുടെ ശിഷ്യനായിത്തീൎന്നു. ഈ രാജകുമാരൻ അല്പായുസ്സായിപ്പോയതിനെക്കുറിച്ചു വാരിയർ പിന്നീടു നാട്ടിൽ മടങ്ങിവന്നതിനുശേഷവും വ്യസനപൂർവ്വം പ്രസ്താവിക്കാറുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. ആ തമ്പുരാനെപ്പോലെ പ്രതിഭാശാലിയായി താൻ മററാരെയും കണ്ടിട്ടില്ലെന്നായിരുന്നു രാമവാരിയർ പറഞ്ഞിരുന്നതു്.

ഇങ്ങിനെ കുമ്പഴരാജസ്വരൂപത്തിലെ തമ്പുരാക്കന്മാരെ പഠിപ്പിച്ചു മായിപ്പാടി കോവിലകത്തു താമസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് വാരിയക്കു യോഗാനന്ദസ്വാമികളുമായി പരിചയപ്പെടുന്നതിനു ഭാഗ്യമുണ്ടായതു്. കോവിലകത്തിനു സമീപമുള്ള ഇളനീർമഠത്തിൽ ഒരു സ്വാമിയാരുടെ അതിഥിയായിട്ടാണ് സ്വാമികൾ അവിടെ വന്നു ചേൎന്നതു്. ഈ മഠത്തിൻ സമീപം താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു എമ്പ്രാന്തിരിയുടെ തൃതീയ പുത്രനായിരുന്നു യോഗാനന്ദസ്വാമികൾ. സംഗതിവശാൽ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ വിരക്തനായി ദേശസഞ്ചാരത്തിനു പുറപ്പെടുകയും ഗംഗാതീരത്തിൽ തപസ്സുചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന വരദരാജയോഗീശ്വരന്റെ ശിഷ്യനായിത്തീരുകയും ശാസ്ത്രാഭ്യാസംകൊണ്ടും ഗുരുശുശ്രൂഷകൊണ്ടും തൃപ്തനായ യോഗീശ്വരൻ ശിഷ്യനു സന്ന്യാസവും യോഗാനന്ദസ്വാ

മികൾ എന്ന നാമധേയവും കൊടുത്തു ഭൂപ്രദക്ഷിണത്തിനായി പറഞ്ഞയച്ച കൂട്ടത്തിൽ സ്വദേശത്തു വീണ്ടും വന്നുചേരുകയുമാണുണ്ടായതു്. ജന്മഭൂമിയാണെന്നുള്ള വാത്സല്യംകൊണ്ടായിരിക്കാം സ്വാമികൾ ഏതാനും മാസം അവിടെ താമസിക്കാൻ തീർമാനിച്ചു. അങ്ങനെ താമസിച്ചുവരവേ, ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിൻെറ ശാരീരകഭാഷ്യം പഠിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള അപേക്ഷയോടുകൂടി സ്വാപവാസിയായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ അവിടെ വന്നെത്തി. ചാതുർമാസ്യവ്രതത്തിനായി മാത്രം താൻ ഇവിടെ താമസിക്കുകയാണെന്നും അതു കഴിഞ്ഞാൽ തൻെറ ദേശസഞ്ചാരം തുടരാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും അക്കാലത്തിനിടയ്ക്കു ഭാഷ്യാർത്ഥം മുഴുവനും ഗ്രഹിക്കത്തക്ക ബുദ്ധിശക്തിയുള്ള ഒരു സഹപാഠിയെക്കൂടിസമ്പാദിച്ചാൽ അനുഗ്രഹം സാധിപ്പിച്ചുതരാമെന്നും സ്വാമികൾ തീർത്തുപറഞ്ഞതിനാൽ ബ്രാഹ്മണൻ സഹപാഠിയെ അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങി. ഭാഷ്യാർത്ഥം ഗ്രഹിക്കത്തക്ക വിദ്വത്വത്തോടു കൂടിയവനായി ആ ബ്രാഹ്മണൻെറ അന്വേഷണത്തിൽ വാരിയർ മാത്രമേ ആ അടുത്ത ദിക്കിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഈ വഴിക്കാണു് വാരിയരും യോഗാനന്ദസ്വാമികളും തമ്മിൽ പരിചയപ്പെടുന്നതിനിടയായതു്. സ്വാമികളുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം "ചാതുർമ്മാസ്യ"ക്കാലം കൊണ്ടുതന്നെ വാരിയർ ഭാഷ്യം മുഴുവനും, മനസ്സിലാക്കി. ഈ അമാനുഷപ്രവൃത്തി കണ്ടു സന്തുഷ്ടനായ സ്വാമികൾ വാരിയരെ ഹൃദയപൂർവം അനുഗ്രഹിക്കയും "വാഗ്ദാസൻ, രാമാനന്ദനാഥൻ, പണ്ഡിതപാരശവേന്ദ്രൻ" എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു

ബിരുദനാമങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്ന കല്പിച്ചുകൊടുക്കയും ചെയ്തു.*

ചാതുൎമ്മാസ്യം കഴിഞ്ഞു സ്വാമികൾ ഉത്തരദേശത്തിലേക്കെഴുന്നള്ളി. മൂകാംബിവരെ വാരിയരും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു. സ്വാമികൾ ഇവിടെയും മൂന്നുമാസം താമസിക്കയും യോഗാഭ്യാസം സംബന്ധിച്ചും ആത്മവിദ്യയെ സംബന്ധിച്ചും പല രഹസ്യങ്ങളും വാരിയൎക്കു ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. യമം, നിയമം മുതലായ അഷ്ടാംഗയോഗസിദ്ധികളിൽ വാരിയർ അനുഭവസ്ഥനായിത്തീൎന്നതു ഇക്കാലത്തായിരുന്നു. മൂകാംബിയിൽവെച്ചു വാരിയൎക്കു സ്വാമികളെ പിരിയേണ്ടിവന്ന ഒരു ദിവസം പ്രാസംഗികമായി ഗുരുദക്ഷിണയെപ്പററി സൂചിപ്പിച്ച അവസരത്തിൽ സ്വാമികൾ പറഞ്ഞ മറുപടി ഇപ്രകാരമായിരുന്നുവത്രെ:—"പണം തരാൻ നീ ശക്തനല്ല; അതെനിക്കാവശ്യവുമില്ല. ഭഗവൽഗീതയ്ക്കു ഒരു പുതിയ ഭാഷ്യം നീ എഴുതണം. അതു നിനക്കേ ശരിയായി സാധിക്കൂ. ഈ കൃത്യം നീ നിൎവ്വഹിച്ചാൽ മതി. അതുതന്നെ ഗുരുദക്ഷിണയായി കരുതിക്കൊള്ളുക." പിന്നീടു കുന്നങ്കുളങ്ങര താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു വാരിയർ ഗീതാഭാഷ്യം എഴുതിവന്നിരുന്നതാ

* വാരിയർ പിന്നീടു വ്യാഖ്യാനിക്കയോ എഴുതുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളിലെല്ലാം "യോഗവിദ്യോപദേഷ്ടാവായ ശ്രീഗ[illegible] സ്വാമി അവർകളിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ച നാമത്രയത്തോടുകൂടിയ രാമവാരിയർ വ്യാഖ്യാനിച്ചതു" എന്നു ചേൎത്തുകാണുന്നതു ഈ നാമത്രയത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുതന്നെയാണു്.

യി ചിലർ പറയുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ അതു പൂർത്തിയാക്കിയതായോ അപൂർണ്ണമായിട്ടെങ്കിലും അച്ചടിപ്പിച്ചതായോ അറിവില്ല. ഈ ഭാഷ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു്, വാരിയരുടെ അമാനുഷത്വത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുമായി ഒരു ചരിത്രലേഖകൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

"രാമവാരിയരവർകൾ കുന്നംകുളങ്ങര താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു ഗീതയുടെ ഭാഷ്യം എഴുതിവന്നിരുന്നതായി ധാരാളം അറിവുണ്ടു്. പക്ഷെ ഈ ഭാഷ്യം പൂർത്തിയായതിനുശേഷം എന്തുചെയ്തു എന്നു ആർക്കും ഒരു വിവരവുമില്ല. 'ഇതു എഴുതിത്തീർന്ന് ഉടനെ നമുക്കു അച്ചടിപ്പിക്കണ'മെന്നു കുത്തുരപാറമേൽ ഉട്ടൂപ്പവർകൾ പലപ്പോഴും വാരിയരവർകളോടു പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. സാധാരണയായി അദ്ദേഹം ഇതിനു യാതൊരു മറുപടിയും പറയാറില്ല. ഒരിക്കൽ നിർബന്ധരീതിയിൽ 'എന്താ, ഭാഷ്യം ഇനിയും എഴുതിത്തീർന്നില്ലല്ലോ. അതു് അച്ചടിപ്പിക്കാൻ വൈകി' എന്നു മിസ്റ്റർ ഉട്ടൂപ്പ് പറഞ്ഞതിനു മറുപടിയായി 'ഇതു തൻെറ ആവശ്യപ്രകാരവും തൻെറ ചിലവിന്മേലും എഴുതുന്നതല്ല. ഇതു് എഴുതുന്നതു വേറെ ഒരാളുടെ ആവശ്യപ്രകാരമാണു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കല്പനപോലെ ചെയ്യും' എന്നു വാരിയർ ഗൌരവത്തോടുകൂടി മറുപടി പറഞ്ഞു. അതിനുശേഷം ഇക്കാര്യത്തെപ്പററി ആരും ചോദിച്ചിട്ടില്ല. ഇതിനെക്കുറിച്ചു് വാരിയരവർകൾ ആരോടും ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടുമില്ല. ഭാഷ്യനിർമ്മാണാവസരത്തിൽ തനിക്കു സന്ദേഹങ്ങൾ നേരിടാറുണ്ടെന്നും സമാധിസമയങ്ങളിൽ ആ വക സംശയങ്ങൾക്കു നിവൃത്തി കിട്ടാറുണ്ടെന്നും കഥാനായ

കൻതന്നെ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതുകൊണ്ടും സംശയനിവൃത്തി കിട്ടാതെവന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിൽ തന്നിവൃത്തിക്കായിക്കൊണ്ടു ചോളദേശത്തിലുള്ള മഹാപണ്ഡിതന്മാരിൽ ചിലൎക്കെഴുതിഅയയ്ക്കയുണ്ടായി എന്നും അതിനു മറുപടിയായി ബദൎയ്യാശ്രമത്തിനടുത്ത 'ഗംഗോത്രി' എന്ന തപാലാപ്പീസിലെ മുദ്രകുത്തിയ ഒരു കുറിക്കത്തു വന്നതിൽ മേല്പറഞ്ഞ സന്ദേഹത്തിന്റെ നിശ്ശേഷനിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നു എന്നും ചോളദേശത്തുനിന്നു പിന്നീടു കിട്ടിയ മറുപടി സംശയാവിഷ്ടമായിരുന്നു എന്നും ഈ എഴുത്തുകളെല്ലാം ചിറളയത്തുതമ്പുരാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നും കഥാനായകന്റെ പ്രിയപുത്രനായ തൃക്കണ്ടിയൂരു രാമവാരിയർ എന്നോടു പറകയുണ്ടായി. ഭാഷ്യം ഇപ്പോൾ എവിടെയാണെന്നു അയാൾക്കും നിശ്ചയമില്ല. രാമഭാഷ്യത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ പല അന്വേഷണങ്ങളും ചെയ്തു ഭഗ്നാശയനായിത്തീരുകയാണുണ്ടായതു്. ഇത്രയ്ക്കു ഗൌരവമേറിയ ഒരു കാൎയ്യത്തെ ഏതു നിലയിൽ കൊണ്ടുവെയ്ക്കണമെന്നറിയാതെ ചിന്താകുലനായി ഒരു രാത്രി ഞാനുറങ്ങുമ്പോഴുണ്ടായ സ്വപ്നം വിശ്വാസാൎഹമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം, 'രാമഭാഷ്യം എഴുതിത്തീൎന്ന ഉടനെ ഹിമാലയത്തിലുള്ള സിദ്ധന്മാർ അതിനെ കൈവശപ്പെടുത്തി; കഥാനായകനും ആ സിദ്ധന്മാരുംകൂടി ഭാഷ്യം നോക്കി രസിച്ചുകൊണ്ടു് ഇപ്പോൾ ഹിമാലയത്തിലിരിക്കുന്നുണ്ടു്' എന്നു വിശ്വസിക്കാം........"

ഈ കഥ ഇന്നുള്ളവരിൽ എത്രപേർ വിശ്വസിക്കുമെന്നു എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. യോഗാനന്ദസ്വാമികൾ

വാരിയരുടെ അപാരമായ പാണ്ഡിത്യം കണ്ടു ഗീതയ്ക്കു ഒരു വ്യാഖ്യാനമെഴുതിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു വാരിയരോടു പറഞ്ഞിരുന്നിരിക്കാം. തന്റെ സുപ്രസിദ്ധവും സുസമ്മതവുമായ വ്യാഖ്യാതൃത്വത്തിലുള്ള ദൃഢമായ ആത്മവിശ്വാസത്തോടുകൂടി വാരിയർ ഗീതയ്ക്കു ഒരു വ്യാഖ്യാനം എഴുതാൻ ആരംഭിച്ചിരുന്നുമിരിക്കാം; എന്തോ കാരണവശാൽ അതു പരിപൂർത്തിയെ പ്രാപിച്ചില്ലെന്നോ അഥവാ അച്ചുക്കൂടത്തിൽ എത്തിയില്ലെന്നോ വിചാരിക്കയാണു ജീവചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉചിതമായിട്ടുള്ളതു്. ഹിമാലയത്തിലെ സിദ്ധന്മാർക്കു 'രാമഭാഷ്യം' കാണാതെ ഗീതയുടെ അൎത്ഥം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നുണ്ടോ? അക്കാൎയ്യം എങ്ങിനെയെങ്കിലുമാകട്ടെ; രാമവാരിയർ ഗീതയെ ബഹുമാനിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു തെളിവുണ്ടു്. ഭഗവൽഗീത കിളിപ്പാട്ടായി തൎജ്ജിമ ചെയ്യണമെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനു അദ്ദേഹം 'ഗണപതിക്കു കുറിക്കുക'യും ചെയ്തിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമാണു താഴെ കാണിക്കുന്നതു്:—

"ശാരികകുലത്തിന്നലങ്കാരഹീരമേ,
ശാരദാപാദാബ്ജ സേവൈകതൽപരേ,
ശാരികപ്പൈതലേ, സച്ചരിതാഢ്യേ വി-
ശാരദേ ശ്രീ ചാരുമൂൎത്തേ സുഭാഷിണി!
ഭാരതവൃത്തങ്ങൾ മിക്കതുമൊട്ടൊട്ടു
സാരാംശമാദായ ചൊല്ലി നീയെന്നതിൽ
വീരനാമൎജ്ജുനൻ തന്നുടെ ചേതസി
ഘോരാതവണ്ണം നിറഞ്ഞു ചമഞ്ഞൊരു

ഘോരവിഷാദങ്ങളാം ദൂരവെ നീങ്ങീടു-
മാറു ഭഗവാനരുൾ ചെയ്തതിന്നതെ-
ന്നാരും ഗ്രഹിക്കേണ്ട ഞങ്ങളിലെന്നൊരു
നീരസഭാവം നിനക്കു വന്നീടുവാൻ
കാരണമെന്തെന്നു ഞാനറിഞ്ഞീല തൽ-
സാരം ഗ്രഹിപ്പാനെനിക്കുമിന്നാഗ്രഹം,
പാരം വളരുന്ന ദൈവാനുകൂലതാ
പോരെങ്കിലെന്തു ഫലമതുണ്ടെങ്കിലും
വിശ്വത്തിലിക്കാണുമാറായതൊന്നുമേ
ശാശ്വതമല്ലെന്നു നിശ്ചിതമല്ലയോ?
ഈശ്വരൻ തന്നുടെ മായയാപിന്നെയു-
മാശ്വസിക്കുന്നു ചിലർ വിധിവൈഭവാൽ.
ഗർഭവാസംമുതൽക്കൊത്തുനോക്കും വിധൗ
ദുർഭരമായൊരു ദുഃഖത്തിനന്തരം
എല്ലാസമയവുമുണ്ടാം സുഖമതി-
ദുർല്ലഭമെന്നതും വന്നുകൂടാ നൂനം.
ആലയമെന്നുള്ള ജാലത്തിൽ ബന്ധിച്ചു
ബാലിശഭാവം മുഴുത്തു വൃഥാ ചില
വേലകൾ ചെയ്തു ചെയ്യുന്നതെന്നറിയാതെ
കാലവശരായ് ചമയുന്നിതത്രയും.
കഷ്ടമല്ലോ ഭുവി മർത്ത്യജന്മം പണി-
പ്പെട്ടു ലഭിച്ചാലതുകൊണ്ടു നേടണം
ഭക്തിയും മുക്തിയുമല്ലായ്കിലായവർ
മുക്തിയെ കൈക്കൊൾവതെന്നു, കഥയ നീ.
ദൃഷ്ടശ്രുതങ്ങളിൽ ദുഷ്ടത നോക്കിയാ-
ലൊട്ടുമൊരന്തരം തോന്നുന്നതില്ല മേ.

ആസ്ഥയാ മോക്ഷാൎത്ഥിയായോരെനിക്കു നീ
പാൎത്ഥനു പണ്ടു മുകുന്ദനരുളിയ
വാക്യമതെല്ലാമുപനിഷത്താകിലും
ശ്ലാഘ്യമായോരതിൻ താല്പൎയ്യമൊക്കവേ
വ്യക്തമാംവണ്ണം ഗ്രഹിപ്പിച്ചുകൊൾവതി-
നുൾക്കാമ്പിലുണ്ടാവ്വേണമെന്നിൽ കൃപ.
സ്നിഗ്ദ്ധരാം ശിഷ്യൎക്കു ചൊല്ലുവോരല്ലയോ
ഗുപ്തമായുള്ളതും പണ്ടുപണ്ടുള്ളവർ?
ഈവണ്ണമാഗ്രഹം കേൾപ്പിച്ച നേരത്തു
ഭാവപ്രസാദാലവരോടു സാദരം
കേട്ടാലുമെങ്കിലോ വാസുദേവോക്തികൾ
വാട്ടമകന്നുപോൽ ഘാതാദിയായെന്നു
ശാഠ്യം വെടിഞ്ഞു പറഞ്ഞു ശുകാംഗന
...."

ഈ പരിഭാഷ മുഴുവനാക്കാൻ രാമവാരിയർ തുനിയാതിരുന്നതു കേരളീയരുടേയും മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റേയും ദുർഭാഗ്യം കൊണ്ടാണെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. പ്രാസംഗികമായ ഈ ഭാഗം ഇനിയും വിസ്തരിക്കാതെ നമുക്കു കവിയുടെ ജീവചരിത്രസംഭവങ്ങളെ തുടരാം.

യോഗാനന്ദസ്വാമികൾ മൂകാംബിയിൽനിന്നു ബദൎയ്യാശ്രമത്തിലേക്കാണു യാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങിയതു്. വാരിയൎക്കും സ്വാമികളെ അനുഗമിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ സ്വാമികൾ അതിനനുവാദം നൽകിയില്ല; ശിഷ്യൻ സിദ്ധാന്തവും കുറച്ചില്ല. ഒടുവിൽ ശിഷ്യനെ വഞ്ചിച്ചുപോകാൻ ഗുരുനാഥനും തന്നെച്ചതിച്ചു പൊയ്ക്കളഞ്ഞേക്കുമെന്നു ശങ്കിച്ച ശിഷ്യനും മൂന്നു നാലു

ദിവസം ഉൽകണ്ഠാഭരിതരായി കഴിച്ചുകൂട്ടിയതായിട്ടാണു പറയപ്പെടുന്നതു്. ഒരു ദിവസം ഗുരുനാഥൻ പെട്ടെന്നു അപ്രത്യക്ഷനായിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു വാരിയർ വളരെ വ്യസനിച്ചുവെങ്കിലും ഗത്യന്തരമില്ലാത്തതിനാൽ അവിടെനിന്നു് മടങ്ങേണ്ടിവന്നു. മൂകാംബിഭഗവതിക്കു പതിവായി ത്രിമധുരനൈവേദ്യം നടത്തുന്നതിനായി അഞ്ഞൂറു രൂപയും "കൈക്കുളങ്ങര രാമൻ" എന്ന പേരു കൊത്തിയ ഒരു വെള്ളിപ്പാത്രവും അവിടെ ദേവസ്വത്തിൽ കൊടുത്തേല്പിച്ചതിനു ശേഷമാണു അവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടതു്. ആ വഴിവാടു് ഇന്നും അവിടെ മുടങ്ങാതെ നടന്നുവരുന്നുണ്ടത്രെ.

മൂകാംബിയിൽനിന്നു അദ്ദേഹം "മായപ്പടി കോവിലക"ത്തു വന്നുചേർന്നു. കുറച്ചുകാലംകൂടി അവിടെ താമസിക്കയുണ്ടായി. അവിടുന്നു സ്വരാജ്യത്തേക്കു മടങ്ങുന്ന വഴിയ്ക്കു ചിറയ്ക്കൽ, കടത്തനാടു മുതലായ രാജസ്വരൂപങ്ങളിൽ ഏതാനും ദിവസം താമസിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നു. താമസിയാതെ സ്വഗൃഹത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. പിന്നീടു അല്പകാലത്തേക്കു അങ്ങുമിങ്ങുമായി സഞ്ചരിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അതു അകലെയെങ്ങുമല്ലെന്നേയുള്ളു. രാമവാരിയർക്കു നാലു വേദങ്ങളിലും സാമാന്യപരിജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ! എവിടെവച്ചു ആരോടാണു് വേദാദ്ധ്യയനം നടത്തിയതെന്നു് ആൎക്കും നിശ്ചയമില്ല. അഥവാ, അതു ഗുരുവില്ലാത്ത വിദ്യയായിരിക്കുമോ? രണ്ടായാലും ഒരു അബ്രാഹ്മണനായ രാമവാരിയരുടെ വേദജ്ഞതയിൽ നമ്പൂതിരിമാൎക്കു അസാമാന്യമായ വെറുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. വാരിയരുടെ പാണ്ഡിത്യ

ത്ത ഓത്തു ആരും അതു നേരിട്ടുപറയാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. എന്നാൽ തിരശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടുള്ള ശകാരം ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നുതാനും. അക്കാലത്തു "വിജ്ഞാനചിന്താമണി" എന്ന സംസ്കൃതപത്രികയിൽ "വേദപാദന്യസനംയേന കൃതംസ്വ ഏവനിന്ദ്യഃ" എന്നു എഴുതിയിരുന്നതു രാമവാരിയരെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തെപ്പററി വാരിയർ അഭിനവവാചസ്പതി എന്നപേരിൽ പ്രസിദ്ധനായ ശ്രീമാൻ ടി. സി. പരമേശ്വരൻ മൂസ്സതവർകളോടു ഒരിക്കൽ താഴെ കാണുംവിധം പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു മൂസ്സതവർകൾ ഒരിടത്തു രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടു:—"ബ്രാഹ്മണൻ എന്നു വെച്ചാലാരാണു? ആരാണു് അബ്രാഹ്മണൻ? ബ്രാഹ്മണ്യത്തെ ജന്മംകൊണ്ടോ കർമ്മംകൊണ്ടോ കണക്കാക്കേണ്ടതു? ഞാൻ കടവല്ലൂര് കൃത്തമ്പലത്തിലേക്കു വരുന്നില്ല. എന്റെ വേദജ്ഞാനത്തെ സ്വന്തം ആത്മജ്ഞാനത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമേ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. മാക്സ്മുള്ളർ ആരാണെന്നു ഈ നംപൂതിരിമാർക്കറിയാമോ? ആ മഹാൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അച്ചടിപ്പിച്ച ഋഗ്വേദം എത്ര നംപൂതിരിമാർ വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടു? അധികാരമില്ലാത്തവൻ വേദം പഠിക്കുന്നതു മഹാപാപമാണെങ്കിൽതന്നെയും അതുകൊണ്ടുള്ള ദോഷം അനുഭവിക്കേണ്ടതു അയാളല്ലേ? നംപൂതിരിമാരല്ലല്ലോ. പിന്നെ എന്താണു്, മററുള്ളവർ വേദം പഠിക്കുന്നു എന്നോ പഠിച്ചുഎന്നോ കേൾക്കുമ്പോൾ ഈ നംപൂതിരിമാർ ഇത്ര ലഹളക്കൂട്ടുന്നതു? അസൂയ ഒന്നു മാത്രമേ അതിനു കാരണമായി ഞാൻ കാണുന്നുള്ളു. അ

തിന്ന ചികിത്സയുമില്ല." അദ്ദേഹം വാസ്തവം തുറന്നുപറഞ്ഞു എന്നല്ലാതെ, ബ്രാഹ്മണദ്വേഷംകൊണ്ടാണു ഈ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞതെന്നു വിചാരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, വാരിയർ തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ബ്രഹ്മണരെ വേണ്ടവിധം ബഹുമാനിക്കയും ആരാധിക്കയും ചെയ്തിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്ന ധാരാളം ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്.

പിന്നീട രാമവാരിയർ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു കുന്നങ്കുളങ്ങരയാണ്. ഒരു നിസ്സാരസംഭവമാണു അതിന്നകാരണം. വാരിയർ പുന്നത്തൂർ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു കുന്നംകുളത്തു പനയ്ക്കൽ ചാക്കു ചേറു മുതലായ ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിളിച്ച് പയ്യഴിനായരേയും രാമവാരിയരേയും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ഒരു ശാസ്ത്രവാദം നടത്തിച്ചതിൽ വാരിയർ തോൽക്കുകയും നായരുടെ പക്ഷക്കാർ ജയഭേരിമുഴക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പിന്നീട വാരിയർ ദിക്സഞ്ചാരം കഴിഞ്ഞു യോഗാനന്ദസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യത്വവും മററും സമ്പാദിച്ച് നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങി വന്നതിന്നശ്ശേഷം കുന്നംകുളത്തുകാർ വീണ്ടും ഒരു പന്തയത്തിന്നവട്ടംക്രൂട്ടി. അതിൽ അവിടത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ രണ്ടുകക്ഷിയായി പിരിഞ്ഞു. ഇത്തവണത്തെ വാദത്തിൽ വാരിയരാണു വിജയിയായത്. എന്നു മാത്രമല്ല നായർ നിശ്ശേഷം തോററുപോകയും ചെയ്തു. വാരിയരുടെ കക്ഷിപിടിച്ചിരുന്നവരിൽ പ്രധാനിയായ കുഞ്ഞുരു പാറമേൽ ഇയ്യുളട്ടപ്പ് (ഗീതാഭാഷ്യം എഴുതിത്തീക്കാൻ വാരിയരെ നിർബ്ബന്ധിച്ച് ശകാരം വാങ്ങിയതായി മുന്നൊരടത്തു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു ഇദ്ദേഹത്തെപ്പററിത്തന്നെയാണ്)

വാരിയരുടെ യോഗ്യതയും പാണ്ഡിത്യവും കണ്ടു വല്ലാതെ ഇളകിവശായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർബ്ബന്ധപ്രകാരമാണ വാരിയർ ആദ്യമായി ചില പുസ്തകങ്ങൾക്ക വ്യാഖ്യാനമെഴുതിയതു്. അവയെല്ലാം സ്വന്തം ചെലവിന്മേൽ കൊച്ചി സെന്റ തോമസ് അച്ചുകൂടത്തിൽ ഉട്ടപ്പു അച്ചടിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. ഈ വക പുസ്തകങ്ങൾക്ക പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്ന കിട്ടിയ സ്വാഗതം, പ്രസാധകന്മാരുടെ പ്രതീക്ഷയെ അതിക്രമിച്ചതായിരുന്നു. ആ സംഭവം ആ പുസ്തകവ്യാപാരിയുടെ ഉത്സാഹത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം കുന്നംകുളത്തു "വിദ്യാരത്നപ്രഭ" എന്ന പേരിൽ സ്വന്തമായി ഒരച്ചുകൂടം സ്ഥാപിച്ചു; വാരിയരെ കുടുംബസമേതം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി കുന്നംകുളത്തിനടുത്തുള്ള അഞ്ഞൂരു ക്ഷേത്രത്തിന സമീപം തന്റെ വകയായി ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഗൃഹത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചു. അവിടെ താമസിച്ചുകൊണ്ടാണു് വാരിയർ തന്റെ സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിൽ സിംഹഭാഗവും നിർവഹിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ഇക്കാലത്താണു് മാളിയമ്മാവു് കുഞ്ഞുവറിയതവർകൾ സെന്റുതോമസ് പ്രസ്സിൽനിന്ന വിദ്യാരത്നപ്രഭയിലേക്ക വന്നതു്. അവിടെവച്ചു് രാമവാരിയരുമായി പരിചയപ്പെടുകയും ഒടുവിൽ വാരിയരുടെ ഒരു ഉററമിത്രമായി തീരുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്തു വാരിയരുടെ എഴുത്തുകാരൻ മിസ്റ്റർ കുഞ്ഞുവറിയതായിരുന്നു. വാരിയരുടെ സഹവാസംകൊണ്ടാണ തനിക്ക ഭാഷയിൽ അല്പമെങ്കിലും പരിചയം സിദ്ധിച്ചതെന്ന മിസ്റ്റർ കുഞ്ഞുവറിയതു തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. വാസ്തവത്തിൽ മിസ്റ്റർ

കുഞ്ഞുവറിയതിന്റെ സകല വിധ അഭ്യുദയങ്ങൾക്കും രാമവാരിയരും, വാരിയരുടെ യശസ്സിനെ ലോകമാസകലം പരത്തിയ പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിനകൃത്യങ്ങൾക്കു യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും കൂടാതെ നിവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതിലും മിസ്റ്റർ കുഞ്ഞുവറിയതും അന്യോന്യം കാരണഭൂതരാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണു്." ഉട്ടൂപ്പവൎകളുടെ ആവശ്യപ്രകാരം അക്കാലത്തു വാരിയർ വ്യാഖ്യാനിച്ച പുസ്തകങ്ങൾ അഷ്ടാംഗഹൃദയം, അമരഃകാശം മുതലായവയായിരുന്നു. എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളിപ്പാട്ടുകളും മററും പിഴതീൎത്തച്ചടിക്കുന്നതിനും വാരിയർ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ "വിദ്യാരത്നപ്രഭ" താമസിയാതെ സാമ്പത്തികനിലയിൽ ഒരു ഉയൎന്ന സ്ഥിതിയെ പ്രാപിച്ചു. ആയിടയ്ക്കു ആ പേരിൽ തന്നെ ഒരു നല്ല പുസ്തകശാലയും ആരംഭിക്കപ്പെട്ടു.

സുഖമായി ദിവസവൃത്തി കഴിക്കണമെന്നല്ലാതെ സമ്പാദിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം വാരിയൎക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്റെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾക്കു കണക്കു പറഞ്ഞു പണം വാങ്ങുന്ന സമ്പ്രദായം അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു. മാസത്തിനു എന്തോ ഒരു ചുരുങ്ങിയ പ്രതിഫലം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അതു ചിലവിനു പോരാതെ വന്നതിനാൽ ആവശ്യമുള്ള സമയങ്ങളിലൊക്കെ വേണ്ട പണവും സാമാനവും വാരിയർ പററുകയാണുണ്ടായതു്, കൊടുക്കുന്നതിനു് പ്രസ്സുകാരം മടിച്ചിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ കണക്കുനോക്കിയപ്പോൾ രണ്ടായിരത്തോളം രൂപാ വാരിയരുടെ പേരിൽ അധികപ്പററുള്ള

തായി കണ്ടു വാരിയരുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമംകൊണ്ടു അനേകായിരം രൂപാ സമ്പാദിച്ചു അച്ചുക്കൂടം ഉടമസ്ഥൻ, ഔദാൎയ്യത്തോടുകൂടി ആ സംഖ്യമുഴുവൻ പാരിതോഷികമെന്ന നിലയിൽ വാരിയൎക്കു് വിട്ടുകൊടുത്തു എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ ചരിത്രനായകൻ പണത്തെ തൃണംപോലെയാണു വിചാരിച്ചിരുന്നതെന്നുള്ളതിനു വേറെയും തെളിവുണ്ടു്. പാലക്കാട്ടു കലക്ടരായിരുന്ന രത്നവേലുച്ചെട്ടി മലയാളം പഠിക്കുന്നതിനായി രാമവാരിയരെ അയച്ചുകിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു പൊന്നാനി ശിരസ്തദാരായിരുന്ന എം. കോന്തിമേനോൻ മുഖാന്തരം അന്വേഷിച്ചതിൽ തനിക്കു മനസ്സില്ലെന്നാണത്രെ വാരിയർ മറുപടികൊടുത്തതു്. ധാരാളം പണവും ബഹുമാനവും കിട്ടാൻ വഴിയുള്ള ആ അപേക്ഷ ഉപേക്ഷിച്ചതെന്താണെന്നു ചില സ്നേഹിതന്മാർ വാരിയരോടു ചോദിച്ചു. അതിനു "അന്നന്നത്തെ ദിനകൃത്യം ബുദ്ധിമുട്ടാതെ കഴിക്കണമെന്നേ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. അതിനു ഇപ്പോഴും ഒരുവിധം സാധിക്കുന്നുണ്ടു്. പിന്നെ, സാഹസിയും അല്പായുസ്സുമായ ഒരു ശിഷ്യനെക്കൊണ്ടു് ഗുരുവിനു വലിയൊരു ഗുണമൊന്നും സിദ്ധിപ്പാനുമില്ല" എന്നായിരുന്നു വാരിയരുടെ മറുപടി. "രത്നവേലുച്ചെട്ടി തന്നത്താൻ വെടിവെച്ചു ആത്മഹത്യചെയ്തു"തായി താമസിയാതെ പത്രങ്ങളിൽ കാണുകയുമുണ്ടായി. വാരിയരുടെ ദീൎഘദൎശിത്വത്തിനു വേറെയും ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ കാശ്മീരരാജാവിനു എന്തോ സുഖക്കേടു പിടിപെട്ടപ്പോൾ ഒരു മന്ത്രവാദിയേയും പ്രാശ്നകനേയും അയക്കുന്നതിനു അദ്ദേഹം കൊച്ചിരാജാവി

ന്നെഴുതിഅയച്ചു. മന്ത്രവാദത്തിന്ന കല്ലൂര നമ്പൂതിരിപ്പാടിനേയും ചികിത്സയ്ക്കു രാമവാരിയരെയുമാണ ഗവൎമ്മെണ്ടു തിരഞ്ഞെടുത്തതു്. വിദേശയാത്രാവിമുഖനായ നമ്പൂതിരിപ്പാടിലേയ്ക്കു പരിഭ്രമമായി. രാജാജ്ഞയെ തിരസ്കരിക്കാൻ നിവൃത്തിയുമില്ല. രണ്ടായാലും കൂട്ടുകാരനോടാലോചിക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. "നാം പുറപ്പെടുന്നതിന്നുമുൻപു കാശ്മീരരാജാവിന്റെ നിൎയ്യാണവാൎത്തയെപ്പററികേൾക്കാറാകും" എന്നായിരുന്നു വാരിയരുടെ സമാധാനം. കൊച്ചിഗവൎമ്മെണ്ടുവക ചെലവിന്മേൽ രണ്ടു പേരെയും കാശ്മീരിലേക്കയക്കാൻ നിശ്ചയിക്കുകയും പുറപ്പെടാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതിന്ന തലേദിവസം കാശ്മീരരാജാവു അന്തരിച്ചുപോയ വിവരത്തിന്ന ഗവൎമ്മെണ്ടിലേക്കു കമ്പി കിട്ടുകയുംചെയ്തു.

മിസ്റ്റർ കുഞ്ഞുവറിയതു എന്തോ കാരണവശാൽ 1060 മേടം 30-ാംനു- വിദ്യാരത്നപ്രഭഅച്ചുക്കൂടം വിട്ടു വീണ്ടും കൊച്ചിസെൻറുതോമസ് പ്രസ്സിലേക്കു തന്നെ പോയി. അക്കാലത്തു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം ചിലപുസ്തകങ്ങൾ സെൻറുതോമസ്പ്രസ്സിലേക്കും എഴുതി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. സ്നേഹിതൻ, ആശ്രിതൻ, ശിഷ്യൻ, എഴുത്തുകാരൻ, സഹായകൻ എന്നീ ഓരോ നിലയിൽ നോക്കിയാലും രാമവാരിയരുടെ ഒരു വലത്തുകൈയായി പെരുമാറിവന്നിരുന്ന മിസ്റ്റർ കുഞ്ഞുവറിയതു് കുന്നംകുളം വിട്ടതിന്നശേഷം ചരിത്രനായകനു് അവിടത്തെ താമസം പണ്ടത്തെപ്പോലെ അത്ര സുഖകരമായി തോന്നിയില്ല. 1062 മിഥുനം 1-ാംതീയതി കുഞ്ഞുവറിയതു "കേരളകല്പദ്രുമം" മാനേജരായി തൃശ്ശൂർ താമസം

ഉറപ്പിക്കയും ആ് പ്രസ്സിലേയ്ക്കു വേണ്ടിയും ചില പുസ്തകങ്ങളൊക്കെ എഴുതണമെന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചതനുസരിച്ച് വാരിയർ തൃശ്ശൂക്ക് താമസം മാററുകയും ചെയ്തു. ഉപനിഷദ്വ്യാഖ്യാതാവായ എം. കൃഷ്ണനെമ്പ്രാന്തിരി ചരിത്രനായകനിൽനിന്നു വ്യാകരണവുംമററും അഭ്യസിച്ചതു് ഇക്കാലത്താണ്. അന്നു ഷഡ്ഗോപാലാചാരിയുടെ അടുക്കൽനിന്നു വാരിയർ തൎക്കം അഭ്യസിക്കയും അദ്ദേഹത്തെ വ്യാകരണം അഭ്യസിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. പരസ്പരം ഗുരുശിഷ്യബന്ധം സമ്പാദിച്ചതും ഇക്കാലത്തു തന്നെയായിരുന്നു. സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടു വാരിയൎക്കു സമ്മതനായ ഒരു കേരളീയൻ പുന്നശ്ശേരിനമ്പി നീലകണ്ഠശൎമ്മ അവർകൾ മാത്രമാണ്. അവർ രണ്ടുപേരും അകൃത്രിമമിത്രങ്ങളുടെനിലയിലാണു കഴിഞ്ഞുവന്നിരുന്നതും കേരളപാണിനി എന്ന പേരിൽ സുപ്രസിദ്ധനായ എ. ആർ. രാജരാജവൎമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ വിജ്ഞാനചിന്താമണി പത്രികയിൽ അക്കാലത്തു, ഒരു സംസ്കൃതപദ്യം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും അതിൽ വ്യാകരണദൃഷ്ട്യാ ചിലഅബദ്ധപ്രയോഗങ്ങളുണ്ടെന്നു രാമവാരിയർ ആക്ഷേപിക്കയും ചെയ്കയുണ്ടായി. ഒടുവിൽ അതു വലിയ ഒരു വാദപ്രതിവാദമായിത്തീൎന്നു. മഹാമഹോപാദ്ധ്യായനും പണ്ഡിതശിരോമണിയുമായിരുന്ന ഗണപതിശാസ്ത്രികളെ മുൻനിൎത്തി കേരളവൎമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ മുതലായവർ ഒരു ഭാഗവും വാരിയർ തനിച്ചു മറെറാരു ഭാഗവുമായിട്ടാണു ഈ സമരം തുടങ്ങിയതു്. അന്നാണ് ഇരുകക്ഷികളുടെയും അഗാധമായ വ്യാകരണപാണ്ഡിത്യവും മഹാഭാഷ്യാദികളിലുള്ള അതലസ്പൎശിയായ ദൃഢപരിച.

യവും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. സാഹിത്യസാമ്രാജ്യ സാവ്ഭൗമനായിരുന്ന വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്നു് രാമവാരിയരെ അഭിമുഖമായി കണ്ടാൽകൊള്ളാമെന്ന മോഹമുണ്ടായതും അന്നുമുതൽക്കായിരുന്നു. തൃശ്ശിവപേരൂർവെച്ച പിന്നീടൊരിക്കൽ അവർ പരസ്പരം കൂട്ടിമുട്ടുകയും ഇരുകൂട്ടരും ഹൃദയപൂവ്വം അന്യോന്യം അഭിനന്ദിക്കയും ചെയ്തു. ഈ സ്നേഹം വച്ചുകൊണ്ടാണു്, 1070 കന്നിയിൽ തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ച കൂടിയ ഭാഷാപോഷിണിസഭയ്ക്കു, സിക്രട്ടറിയായിരുന്ന വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയെക്കൊണ്ടു വാരിയരെ പ്രത്യേകം ക്ഷണിപ്പിച്ചതു്. വാരിയരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോരണമെന്നു കാണിച്ചു് മിസ്റ്റർ കഞ്ഞുവറിയതിന്നു പ്രത്യേകം കമ്പിയുമടിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ, വാരിയർ അന്നു തൃക്കണ്ടിയൂക്കു പോയിരുന്ന സമയമായിരുന്നതിനാൽ സഭയ്ക്കു പോകുന്നതിന്നു തരപ്പെട്ടില്ല.

പത്രാധിപരുമായുള്ള മമതാബന്ധം നിമിത്തം വാരിയർ വിജ്ഞാനചിന്താമണിക്കു ചിലപ്പോഴൊക്കെ വല്ലതുമൊക്കെ എഴുതി അയയ്ക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ താഴെ കാണിക്കുന്ന ഒരു മംഗളപദ്യം അദ്ദേഹം എഴുതിയിരുന്നു.

"അഭിനവനവനീതമുഷേ
ഘോഷവധൂടീസ്തനോത്തരീയകൃഷേ
ശിഖിപിഞ്ഛശേഖരജുഷേ
ശിശവേകസ്മൈചിദവ്യയായനമഃ

ഇതു വായിച്ചു ചിലർ "ചതുത്ഥപാദാവസാനത്തിലും ഒരു 'നമഷേ' എന്നോ മററൊ ചേത്തിരുന്നെങ്കിൽ കൂറേ

കൂടി ഇമ്പം തോന്നുമായിരുന്നു” എന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഇതു കേട്ട ഉടനെ, “അങ്ങിനെയാണോ? ഷയുടെ പെട്ടി തുറക്കാത്തതുകൊണ്ടാണു് അതു പററിയതു്. ഇതാ, വേറൊന്നിരിക്കട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞു താഴെ പകർത്തുന്ന മറെറാരുമംഗളശ്ലോകം വാരിയർ എഴുതി കൊടുക്കുകയുണ്ടായത്രേ!

“ശേഷേശയായ വിദുഷേ
വേഷേണാഭീര ബാലസാമ്യജുഷേ
രോഷാദുലൂഖല കൃഷേ
ഘോഷപുഷേ രോചിഷേ നമോജനുഷേ”

കവിതാരൂപത്തിൽ വാരിയർ സ്വന്തമായി അധികമായിട്ടൊന്നും എഴുതിയിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല. അതു അശക്തികൊണ്ടല്ലെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണു്. നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ള ഒററ ശ്ലോകങ്ങൾ തന്നെയാണു ഇതിനുത്തമമായ ലക്ഷ്യം. ശ്രവണം(തിരുവോണം) എന്നവാക്കിന്റെ അർത്ഥംഗ്രഹിക്കാത്ത പരദേശശാസ്ത്രികളെ രാമവാരിയർ താഴെകാണിക്കുന്ന ശ്ലോകംകൊണ്ടാണത്രെ തോല്പിച്ചുകളഞ്ഞതു്.

ശ്രവണസ്യകഥാശ്രവണേപി സുധാ
ശമനാലയഗാ ശമനേയമിതി;
സുരതാപി മഹീസുരതാസു രതാ
സുരതാസുരതാപി പദാവനതാ*

* അർത്ഥം:...ശ്രവണസ്യ (തിരുവോണത്തിന്റെ) കഥാശ്രവണേ അപി (വിവരണം കേട്ടതുകൊണ്ടു തന്നെ) ശം (സുഖം) അനേയം (അപ്രാപ്യം) ഇതി (എന്നു് വിചാരിച്ചു) സുധാ (അമൃതു്) ശമനാലയഗാ (കാലപുരിയിലേക്കു പോയി; നശിച്ചു.) അസുരതാ അപി (ജീവനിൽ കൊതിയുള്ളതാണെങ്കിലും) സുരതാ (സുഖാനുഭോഗതല്പരമായ) സുരതാ

വാരിയർ, പരുവക്കാട്ടു അമ്മുഅമ്മയെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചുതൃക്കണ്ടിയൂരിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു വിജ്ഞാനചിന്താമണിയിൽ "ബദ്ധോഹിനാഗോജലവിന്ദുനാസിൽ" എന്ന ഒരു വിഷമസമസ്യ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. അതു കണ്ടപ്പോൾ മുൻസിപ്പു് അച്യുതൻനായരവർകൾ "ഇതു മഹാ വിഷമമാണല്ലോ. ഇതെങ്ങിനെയാണു പൂരിപ്പിക്കുക?" എന്നു ചോദിക്കുകയും തൽക്ഷണംതന്നെ വാരിയർ അതിനെ ഇങ്ങിനെ പൂരിപ്പിച്ചു കേൾപ്പിക്കയും ചെയ്തു.

"സിംഹാൽ ഭിയാനുവ്രജതഃ പ്രധാവൻ
സാകം കരിണ്യാ പഥി നിഷ്പതന്ത്യാഃ
ഗതേത്തി ശോകാന്നയനസ്രുതാസ്രാ
ബദ്ധോഹിനാഗോ ജലവിന്ദുനാസിൽ"

ഇങ്ങിനെ പല അവസരങ്ങളിലായി അദ്ദേഹം പല ശ്ലോകങ്ങളും ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ, അവയെല്ലാം അങ്ങുമിങ്ങും കിടന്നു നശിച്ചുപോയിരിക്കാനാണു് എളുപ്പം. സംസ്കൃതഭാഷയുടെയുംവ്യാകരണത്തിന്റെയും സാമർത്ഥ്യത്താൽ ഏതു നിരർത്ഥകപദത്തിനും സാർത്ഥകത്വം കല്പിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നു അദ്ദേഹം പ

(ദേവസംഘം) മഹീസുരതാസു (ബ്രാഹ്മണത്വത്തിൽ) ശതം (അനുഗ്രഹമുള്ളതായിത്തീർന്നിട്ടു്) പദാവനതം (ഭൂമിയിലേക്കു ഇറങ്ങിവന്നു.)

അമൃതിനേക്കാൾ നല്ലതു ചിങ്ങമാസത്തിൽ തിരുവോണത്തിന്റെ വിഭവങ്ങളാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് അതിൽ കൊതിച്ചു ദേവകൾ ബ്രാഹ്മണരൂപത്തിൽ ഭൂമിയിൽ വന്നുചേർന്നു എന്നു താല്പര്യം.

(കൈരളി പു. 6. ല. 3.)

ലപ്പോഴും കളിയായി പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ചമ്പത്തിൽ ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ അവർകളും വാരിയരുംകൂടി ഓരോ നേരമ്പോക്കപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ "അത്ഥമില്ലാത്ത ശ്ലോകമില്ല" എന്നു വാരിയർ പറയുകയും തൽക്ഷണം മന്നാടിയാർ പരസ്പരാനപേക്ഷങ്ങളായ കുറെ വെറും പദങ്ങളെക്കൂട്ടിച്ചേർത്തു വൃത്തബന്ധംമാത്രമുള്ള ഒരു ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കിചൊല്ലുകയും കുറച്ചു സമയത്തിനുള്ളിൽ ആ ശ്ലോകത്തിനു ഒരു വ്യാഖ്യാനം ഉണ്ടാക്കി പറഞ്ഞു വാരിയർ മന്നാടിയാരെ അത്ഭുതപരതന്ത്രനാക്കുകയും ചെയ്തതായിഒരൈതിഹ്യമുണ്ട്. വിജ്ഞാനചിന്താമണിയിൽ വ്യാഖ്യേയ പദ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരിക്കൽ ടി. സി. പരമേശ്വരൻ മൂസ്സതവർകൾ ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു ശ്ലോകം പ്രസിദ്ധീകരിക്കയും ഒന്നു രണ്ടു ലക്കങ്ങളിൽ അതിനെ ആരുംവ്യാഖ്യാനിച്ചു കാണാതിരുന്നതിനാൽപ്രത്യേകഅപേക്ഷപ്രകാരം വാരിയർ അതു വ്യാഖ്യാനിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സാക്ഷികളുണ്ട്.

വാരിയരുടെ സ്വഭാവം ഒരു പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ളതായിരുന്നു എന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അതിരുകവിഞ്ഞ സ്നേഹമാകട്ടെ വേരുറച്ച വിരോധമാകട്ടെ ഒരാളോടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രശാന്തഗംഭീരതയാണു മിക്കപ്പോഴും പ്രകാശിച്ചിരുന്നത്. ചിരിക്കുക വളരെ അപൂർവ്വമാണ്. ഒരു കാര്യത്തിൽ മാത്രം അദ്ദേഹത്തിനു മുൻകോപമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ശിഷ്യന്മാർക്കു ഒരേ കാര്യം വീണ്ടും വീണ്ടും പറഞ്ഞുകൊ

ട്ടകന്ന സ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തിന്നു തീരെയുണ്ടായിരുന്നി ല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അക്കാൎയ്യത്തിൽ കഠിനമായ വൈരാഗ്യ വുമുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. "ഒരിക്കൽപറഞ്ഞു കൊടുക്കും. തിരക്കിയാൽ ഒരിക്കൽക്കൂടി; മൂന്നാമതുചോദിച്ചാൽ കി ട്ടുന്നതു ആട്ടായിരിക്കും" എന്നാണു അദ്ദേഹവുമായി അ ടുത്തു പരിചയമുള്ള ഒരാൾ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുള്ളതു്. അ ത്രമേൽ പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന ഒരു പണ്ഡിതശിരോമണി ക്കു് ഇത്ര ചുരുങ്ങിയ ശിഷ്യസമ്പത്തു മാത്രമുണ്ടായതു ഇ ക്കാരണംകൊണ്ടു തന്നെയായിരിക്കാം. അടുത്തു പരിച യിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ മാളിയമ്മാവുകുഞ്ഞുവാരിയതിനോടു മാ ത്രമേ ഒരിക്കലെങ്കിലും കോപിക്കാതിരുന്നിട്ടുള്ളു. വള രെക്കാലം ശുശ്രൂഷിച്ചും അനുവൎത്തിച്ചും അടുത്തു കഴി ച്ചുകൂട്ടിയിട്ടുള്ള ഭാൎയ്യയ്ക്കുപോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വ ഭാവം ഇന്നതരത്തിലുള്ളതാണെന്നു ഖണ്ഡിച്ചു പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലത്രെ.

അദ്ദേഹം ആദ്യവസാനം ഒരു വലിയ ആസ്തിക നായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. അവസാനകാ ലംവരെ മുടങ്ങാതെ കഴിച്ചിരുന്ന വ്യാസപൂജതന്നെ ഇ തിനൊരു ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണു്. "വെളുത്ത നവമിദിവ സം ഗണപതി, സരസ്വതി, വ്യാസൻ, ദക്ഷിണാമൂൎത്തി, സിദ്ധയോഗീശ്വരൻ ഇങ്ങനെ അഞ്ചു മൂൎത്തികളെ സ്വ സ്ഥിപത്മത്തിൽ ആവാഹിച്ചു് ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു പൂ ജിപ്പിക്കയും അവസാനത്തിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണനെയെങ്കി ലും കാൽകഴുകിച്ചൂട്ടുകയും പതിവായിരുന്നു." ഇക്കാൎയ്യ ത്തിൽ വാരിയർ കാണിക്കാറുണ്ടായിരുന്ന ശ്രദ്ധയും ഭ

ക്തിയും അസാധാരണമായിരുന്നു. നവരാത്രികാലത്തു പ്രതിപദം മുതൽ ദശമിവരെയും മററുകാലങ്ങളിൽ ശുക്ലനവമി ദിവസവും ആയിരുന്നു ഇതിനുള്ള സങ്കല്പിതകാലം. നാരായണീയം, വാഗാനന്ദലഹരി, വാമദേവസ്തവം, ശിവശക്തി, സപ്തശതി, ദേവീമാഹാത്മ്യം മുതലായ സംസ്കൃതകൃതികളുടെ വിസ്തൃതവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ വാരിയരുടെ ആസ്തികത്വത്തിനുള്ള മററു ലക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു.

ചരിത്രനായകന്റെ ഗ്രന്ഥകർത്തൃത്വത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നോക്കുന്നപക്ഷം, അദ്ദേഹത്തിന്നു അജ്ഞാതമായി വല്ല വിഷയവും ഉണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നുതന്നെ സംശയമാണു്. ശ്രീരാമോദന്തം, രഘുവംശം, കുമാരസംഭവം, മാഘം, നൈഷധം, യുധിഷ്ഠിരവിജയം, ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസം മുതലായ അനവധി കാവ്യങ്ങൾക്കു വാരിയർ വിശദവും വിസ്തൃതവുമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ എഴുതീട്ടുണ്ടു്. ഇന്നു സംസ്കൃതപിപഠിഷുക്കൾക്കു പ്രഥമപാഠമെന്നനിലയിൽ അത്യന്തോപകാരിയായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള "സിദ്ധരൂപം" രാമവാരിയരാണു രൂപപ്പെടുത്തിയതു്! ഇന്നത്തെ നാട്ടുവൈദ്യന്മാരിൽ അധികംപേരും രാമവാരിയരുടെ അഷ്ടാംഗഹൃദയവ്യാഖ്യാനംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവരാണെന്നു പറയുന്നതിൽ ഒട്ടും അതിശയോക്തിയില്ല. ജ്യോത്സ്യന്മാർക്കു ഏകാവലംബമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതും വാരിയരുടെ വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയ ഹോരാശാസ്ത്രമത്രെ. ഹോര വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ രാമവാരിയർ കാണിച്ചിട്ടുള്ള സാമർത്ഥ്യവും അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടും ചില്ലറയൊന്നുമല്ല; ജ്യോതിഷസംബന്ധമായി അതുവരെ പ്രാ

പ്പെട്ടിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളത്രയും പരിശോധിച്ചിട്ടാണു അദ്ദേഹം ഘോര വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വ്യാഖ്യാനത്തിനിടയ്ക്കു നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇന്നു കണ്ടുകാണ്മാൻ പോലുമില്ലാതെയായിരിക്കുന്നു. വാരിയർക്കു അവയൊക്കെ എവിടെനിന്നു കിട്ടി എന്നു ആർക്കും നിശ്ചയവുമില്ല. അമരം ബാലബോധിനിയും ബാലപ്രിയയും ഇന്നും കുടിപ്പള്ളിക്കൂടങ്ങളിലെ അക്ഷയനിധികളാകുന്നു. തർക്കസംഗ്രഹം, സിദ്ധാന്തകൗമുദി, സംഗീതശാസ്ത്രം, സാമുദ്രികാശാസ്ത്രം ഇവയും വാരിയരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കു വിധേയങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ചുരുക്കത്തിൽ രാമവാരിയരാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയും വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടവയും ആയി അൻപതോളം പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ മഹാശയൻ മലയാളഭാഷക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപകാരം എത്രമാത്രമാണെന്നു ഏകദേശം ഊഹിക്കാമല്ലോ.

രാമവാര്യൻ എഴുതീട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യം അതുകളുടെ എണ്ണത്തെ മാത്രമല്ല ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. വണ്ണംകൊണ്ടു നോക്കിയാലും അവ മഹത്തരങ്ങളാകുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയിലെ പ്രഥമപാഠമായ സിദ്ധരൂപം മുതൽ ബൃഹത്ത്രയിയിൽപെട്ട നൈഷധമഹാകാവ്യംവരെ പറയത്തക്ക പരസഹായം കൂടാതെ ബുദ്ധിമാനായ ഒരാൾക്കു പഠിക്കുന്നതിനു വേണ്ട സൌകര്യമെല്ലാം വാരിയർ ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടി സഞ്ചരിച്ചു് അടിയുറച്ച പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള പലരേയും ഇന്നു നമുക്കു കേരള

ത്തിൽ കാണ്മാൻ കഴിയും. ഇതുപോലെ ജ്യോതിഷത്തിൽ സ്വന്ത ശ്രമംകൊണ്ടു ഒരാൾക്കു സാമാന്യമായ ഒരു ജ്ഞാനംസമ്പാദിക്കാൻ സാധിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ അത്രമേൽ വിശദവും വിസ്തൃതവുമായിട്ടാണു് ഹോരാശാസ്ത്രത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു മുൻപു് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സാരാത്ഥദർപ്പണമെന്നും ഭാവപ്രകാശമെന്നുമുള്ള പേരുകളോടുകൂടി വാരിയർ അഷ്ടാംഗഹൃദയത്തിനെഴുതിയിട്ടുള്ള രണ്ടു വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ കേരളീയൎക്കു എത്രമാത്രം ഉപകാരപ്രദങ്ങളായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നു, ഇന്നത്തെ നാട്ടുവൈദ്യന്മാരിൽ ഒരു വലിയ ഭൂരിപക്ഷം അനുഭവം കൊണ്ടുതന്നെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്വന്തം കൃതിയായ "ആരോഗ്യകല്പദ്രുമം", ബാലചികിത്സാവിഷയമായ ഒരു ഉത്തമഗ്രന്ഥമാകുന്നു. ഈ പുസ്തകത്തെ പ്രമാണീകരിച്ചുകൊണ്ടാണു വള്ളത്തോൾ "ബാല ചികിത്സ" എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. രാമവാരിയരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ചില പുസ്തകവ്യാപാരികളെ സമ്പന്നന്മാരും പല കേരളീയരേയും വൈദ്യന്മാരും ആക്കിത്തീൎക്കുകമാത്രമല്ല ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. അനവധി ആളുകളെ ജീവികാസമ്പാദനത്തിനു യോഗ്യന്മാരും ആക്കിത്തീൎത്തിട്ടുണ്ടു്. കേരളത്തിലെ ജനസമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതു വലിയ ഒരനുഗ്രഹമാണെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇങ്ങനെ കേരള ഭാഷാപോഷണത്തേയും കേരളീയ ദാരിദ്ര്യ ശോഷണത്തേയും ഒരൊററ മൂലികാപ്രയോഗംകൊണ്ടു നിൎവ്വഹിച്ചു നമ്മെ അനുഗ്രഹിച്ച കൈക്കുളങ്ങര രാമവാൎയ്യരെ എത്രമാത്രം പുകഴ്ത്തിയാൽ മതിയാകും!

1080 മേടം 28-ാംനു-തൃശ്ശിവപേരൂർവെച്ചു കൂടിയ ഭാഷാപോഷിണിസഭയിൽ അദ്ധ്യക്ഷനായി തിരഞ്ഞെടുത്തതു രാമവാര്യരെയായിരുന്നു. അന്നു അദ്ദേഹം ചെയ്ത ഉപക്രമപ്രസംഗം സാരംകൊണ്ടും സ്വാരസ്യംകൊണ്ടും ഗണനീയവുമായിരുന്നു. ഒരിടത്തടങ്ങിയിരുന്നു് മററുവല്ലവരും എഴുതിയിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ മാത്രമല്ല, ഭാഷാവിഷയകമായി അഗാധമായി ചിന്തിക്കാനും കൂടി അദ്ദേഹത്തിനു വശമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തെളിയിക്കുന്നതിനു ആ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൽ നൂതനപദസൃഷ്ടിയെ സംബന്ധിച്ചു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ അഭിപ്രായം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം—

"ഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കേണ്ടതു എങ്ങിനെയാണെന്നാണു ഇനി ആലോചിക്കേണ്ടതു്. മലയാളഭാഷയുടെ പ്രധാനന്യൂനത പദങ്ങളുടെ ദൗർല്ലഭ്യമാണു്. മലയാളത്തെക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ഭാഷകളിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവർക്കു അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ മുഴുവൻ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ട പദങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കയാണു് നാം മുഖ്യമായി വേണ്ടതു്. ആ സംഗതിയിൽ അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ ഈ ആവശ്യത്തിനായി പുതിയ പദങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അവയെ മററു ഭാഷകളിൽനിന്നു സ്വീകരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. സംസ്കൃതത്തിലൊ ഇംഗ്ലീഷിലൊ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവർ അവരുടെ വിവക്ഷപോലെ വേണ്ട പദങ്ങളെ അതാതുഭാഷകളിൽ നിന്നു തന്നെ എടുത്താൽ, ഒരർത്ഥത്തിനു ഒരു വാക്കുതന്നെ സാർവത്രികമായി നടപ്പിലാവുകയും ആ

വാക്കുകൾക്കു വേറെ അൎത്ഥങ്ങളോ ധ്വനികളോ ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ള ഒരു മെച്ചം ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ പ്രത്യേകമായിട്ടുണ്ടായിരിക്കും...”

സാങ്കേതികപദസൃഷ്ടിയാൽ ഈ അഭിപ്രായത്തെ പ്രബലമായി പിൻതാങ്ങുന്ന ഒരു കക്ഷി ഇന്നുമുണ്ടല്ലോ. ഇങ്ങനെ ഏതു വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചു നോക്കിയാലും ചരിത്രപുരുഷന്റെ ജ്ഞാനം അഗാധവും അപാരവുമായിരുന്നു എന്നു കാണാം.

വാരിയൎക്കു ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു പുത്രി തൃശ്ശൂർ വെച്ചു അകാലമൃത്യുവിന്നു് ഇരയായിത്തീൎന്നതുമുതൽ അദ്ദേഹത്തിനു വിദേശവാസത്തിൽ വിരക്തി തോന്നുകയും തൃക്കണ്ടിയൂരുള്ള ഭാൎയ്യാഗൃഹത്തിൽ പോയി താമസം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്തു ഭാൎയ്യയ്ക്കു പണിയിച്ചുകൊടുത്ത വീട്ടിലാണു ഇന്നും ആ കുടുംബം താമസിക്കുന്നതു്. പുരപണി പൂൎത്തിയായിക്കാണുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം വാരിയൎക്കുണ്ടായില്ല. തൃക്കണ്ടിയൂരു ഒടുവിൽ താമസിച്ച രണ്ടു കൊല്ലത്തോളം കാലം ഗൃഹനിൎമ്മാണശ്രമംകൊണ്ടും മറ്റും വാരിയർ വളരെ അരിഷ്ടിച്ചാണു കഴിച്ചുകൂട്ടിയതെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. അക്കാലത്തു ഒരു ദിവസം പ്രിയതമയെ അടുത്തുവിളിച്ചു തന്റെ അന്ത്യകാലം അടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നുംകൂടി സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പലതും സംസാരിച്ചു. എന്നാൽ ആ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പറയത്തക്ക ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യമൊന്നുമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഈ സൂചനയുടെ അൎത്ഥം ആ സ്ത്രീക്കു മനസ്സിലായില്ല. മനസ്സിലാക്കുവാൻ വാരിയർ ശ്രമിച്ചുമില്ല. അതു നവരാത്രികാലമായിരുന്നതിനാൽ പതിവുപോലെയുള്ള വ്യ

ര

സപൂജ അന്നു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതോടുകൂടി ചില പ്രത്യേകദാനങ്ങൾ ചെയ്യാനുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു് വാരിയർ വേറെയും ചിലതൊക്കെ വട്ടംകൂട്ടി. വ്യാസപൂജാവസാനത്തിൽ ഏതാനും ബ്രാഹ്മണൎക്കു മഹാഭാരതംമൂലം, ഋഗ്വേദഭാഷ്യം, യജുൎവ്വേദഭാഷ്യം, സാമവേദഭാഷ്യം, ഗൌരീശങ്കരരുദ്രാക്ഷമാല, (ഇതു വാൎയ്യർ പതിവായി ധരിക്കാറുണ്ടായിരുന്ന മാലയാണു്) കറുത്ത ഒരു പശുവും കുട്ടിയും, വേദാന്തഭാഷ്യം എന്നിവ ദാനം ചെയ്കയുണ്ടായി. അന്നു ഭക്ഷണാനന്തരം പുന്നശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠശൎമ്മ, കൊച്ചി വീരകേരളത്തമ്പുരാൻ, ചാത്തുകുട്ടിമന്നാടിയാർ, മാരാർജഡ്ജി, തൃക്കണ്ടിയൂരു ഊട്ടുദേവസ്വം കാൎയ്യസ്ഥൻ, വടക്കത്തു ഗോപാലമേനോൻ എന്നിങ്ങിനെ ആറു മഹാന്മാൎക്കു ഓരോ എഴുത്തു എഴുതി അയച്ചു. ഈവക എഴുത്തുകളെഴുതുന്നതും മററും കണ്ടു മററുള്ളവർ അല്പം പരിഭ്രമിച്ചു. പിറേറദിവസം രാവിലെ നാലുമണിക്കു പതിവുപോലെ എഴുന്നേററു പ്രാണായാമം ചെയ്യുന്നതിന്നിടക്കു ഭാൎയ്യയായ കുട്ടിവാരസ്യാരെ വിളിച്ചു "എന്തോ എനിക്കു വല്ലാത്തൊരു സുഖക്കേടു്; വായു പിഴച്ചുവോ എന്നു സംശയം; രണ്ടായാലും ഇന്നത്തെ തേവാരംനിൎത്തി" എന്നു പറഞ്ഞു. അതുമുതൽ ഒരു വായുക്ഷോഭവും മൂത്രഗതിക്കു തടസ്സവും ആരംഭിച്ചു. എങ്കിലും ഇതൊന്നും ആദ്യം അദ്ദേഹം അത്ര സാരമായി ഗണിച്ചില്ല. രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും കിടക്കുവാനും ഇരിക്കുവാനും വഹിയാത്തവിധം കലശലായ ഒരു അന്തൎദ്ദാഹവും തുടങ്ങി. ഉടനെ ചിലരെല്ലാം കൂടി

കോഴിക്കോട്ടുനിന്ന് ഒരു ഡാക്കുറെ വരുത്തി; മൂത്രമെടുത്തു കളഞ്ഞു. വാരിയരുടെ ഒരു ശിഷ്യനായ പാറളിക്കാട്ടു പാറത്താട്ടിൽ പുത്തൻവീട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻനായർ, മരുമകൻ ചെറിയരാമവാര്യർ മുതലായവർ വന്നുചേൎന്നു. നവരാത്രിയിലെ മഹാനവമി ദിവസം ഒരു കാളരാത്രിയായിട്ടാണു അവരെല്ലാം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്. പിറെറദിവസം വിജയദശമി ആണല്ലോ. അന്നു പതിവുപോലെ വിദ്യാരംഭം, പൂജയെടുപ്പു മുതലായവയും വ്യാസപൂജയെ സംബന്ധിച്ച കാൽകഴകിച്ചൂട്ടും കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം—അതായതു് 1072-ാമാണ്ടു കന്നിമാസം 20-ാം തീയതി രാവിലെ പത്തുമണിക്കു— നമ്മുടെ ചരിത്രനായകനായ രാമവാരിയർ കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽതിരോധാനം ചെയ്തു. മരണസമയം ഇദ്ദേഹത്തിനു അറുപത്തിനാലു വയസ്സു പ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. "അന്ത്യസമയത്തു രണ്ടു കണ്ണിന്റേയും കൃഷ്ണമണികൾ നാസാഗ്രന്യസ്തങ്ങളായിരുന്നു എന്നും തൽസമയത്തു അദ്ദേഹം കൈവിരൽകൊണ്ടു ഭ്രൂമദ്ധ്യത്തിൽ എന്തൊ ഒരു മുദ്ര കാട്ടി എന്നും അടുത്തുനിന്നിരുന്നവർ പറയുന്നു."

മലയാളരാജ്യത്തിനു അഭിമാനഭാജനവും കേരളസാഹിത്യത്തിനു ഉററബന്ധുവുമായിരുന്ന ഈ ദിവ്യപുരുഷൻ പൂൎണ്ണായുസ്സായി ജീവിച്ചിരിക്കാതെ പോയതു നമ്മുടെയൊക്കെ ദുൎവ്വിധി പരിപാകമെന്നല്ലാതെ എന്താണു പറയേണ്ടതു്?

IV

നിഘണ്ടുകർത്താവായ ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട്.

ഡോക്ടർ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ട്, നൂററിപ്പതിനേഴ കൊല്ലം മുൻപ് 1814 ഫെബ്രുവരിമാസം 14-ാംനു ജൎമ്മനിരാജ്യത്തിൽ ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അച്ഛൻെറ പേർ ലൂഡ്വിഗ് ഗുണ്ടർട്ട് എന്നും അമ്മയുടെ പേർ ക്രിസ്ത്യാനെ എൻഡ്ലൻ എന്നും ആയിരുന്നു. അവരുടെ മൂന്നാമത്തെ സന്താനമായിരുന്നു നമ്മുടെ ചരിത്രനായകൻ. മാതാപിതാക്കൾ വളരെ ദൈവഭക്തിയുള്ളവരും ക്രിസ്തുമതപ്രചരണത്തിന്നായി നിർവ്യാജം പരിശ്രമിച്ചുപോന്നിരുന്നവരും ആയിരുന്നു. യറമിയാപ്ലാത്ത്, എന്നപേരായ ഒരു ഉപാദ്ധ്യായൻെറ കീഴിലായിരുന്നു കുട്ടി വിദ്ദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചത്. അഞ്ചുവയസ്സിൽത്തന്നെ ലാററിൻഭാഷ പഠിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നുവത്രെ. ബാലൻ വളൎന്നുവരുന്നതനുസരിച്ചു മാതാപിതാക്കൾ ആഗ്രഹിച്ചതുപോലെ മതത്തിന്നും ദൈവത്തിന്നും വേണ്ടി മാത്രം ജീവിക്കുവാൻ അത്രമേൽ തൃപ്തിയും ഉത്സാഹവും കാണിച്ചിരുന്നില്ല. കുട്ടിയുടെ 'മനം തിരിച്ചു' കേവലം 'ശ്രീയേശുവിൻെറ ശിഷ്യനാക്കുവാൻ' അച്ഛനമ്മമാർ ചെയ്തുപോന്നിരുന്ന സാഹസത്തേയും നടത്തിയ പ്രാൎത്ഥനകളേയുംപററി ഒരു ജീവചരിത്രകാരകൻ എഴുതിയതു വായിക്കുവാൻ വളരെ രസമുണ്ടു്. ബാലൻെറ അന്നത്തെ മനഃസ്ഥിതി എന്തായിരുന്നുവെന്നു ഹെർമൻ ഹെസ്സ

ളിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്തു എഴുതിവെച്ചിരുന്ന ഒരു 'ഡിനസരി'യിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്. ആ വിവരണം ഈ കാലത്തു പലേ സംഗതികൾകൊണ്ടും വളരെ രസകരമാകയാൽ അതിനെ ഇവിടെ പൂർണ്ണമായി പകർത്തി എഴുതുന്നു:—

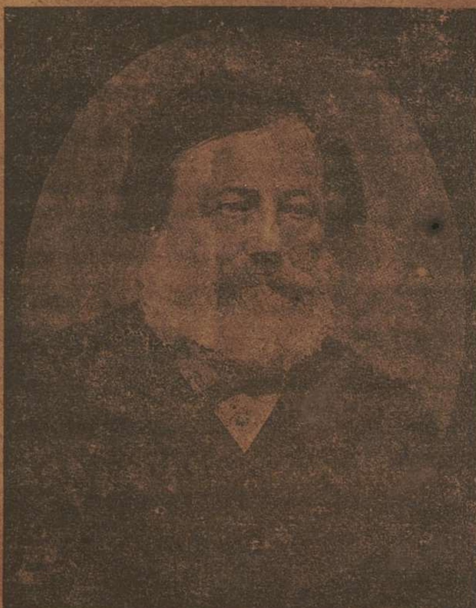

നിഘണ്ടുകർത്താവായ ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട്.

'കുട്ടികളിൽ സാധാരണയായി കാണാറുള്ള ദുശ്ശീലം എന്നിലും പ്രത്യക്ഷമായി വരികയും അഭിമാനവും കർതൃത്വം നടത്തുന്ന ഭാവവും പൊങ്ങിവരികയുംചെയ്തു.

പഠിപ്പിൽ എനിക്കു വല്ലതും രസമായി തോന്നിയേടത്തോളം മാത്രമേ ഞാൻ വിശ്വസ്തതയും ഉത്സാഹവും കാണിച്ചുള്ളു. ഓരോ വികൃതി പ്രവൃത്തികൾക്കു് ഏക തടസ്ഥമായിരുന്നതു് എന്റെ അച്ഛനമ്മമാരുടെ നിത്യദൃഷ്ടി ആയിരുന്നു. ആ സംവത്സരങ്ങളിലൊക്കയും അവർ എത്രയും ഭയത്തോടെ എന്നെ മേൽവിചാരംചെയ്തു്, ഇടക്കിടെ പ്രബോധനങ്ങളാലും അപേക്ഷയാലും എന്റെ മനസ്സിനെ ഉദ്ദിഷ്ടമായ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു തിരിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു. ചിലപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സുരുകി ഞാൻ ഓരോ പാപങ്ങളെ ഏററുപറകയും ചെയ്തു. ഞാൻ ഒരു ദിനചര്യയും എഴുതുവാൻ തുടങ്ങി. കേവലം കുട്ടികളുടെ കളിയിലും തമാശയിലും ലയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ 1827 മാർച്ചുമാസത്തിൽ ദൈവഭക്തയായ ഒരു സഹോദരി മരിച്ചുപോയപ്പോൾ ഞാൻ ഒന്നു ഞെട്ടി മരണത്തെയും അടുത്തിരിക്കുന്ന സ്ഥിരീകരണത്തെയും ഓർത്തിട്ടുണർന്നു. അന്നുമുതൽ നല്ലൊരു കുട്ടിയായിത്തീരുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. എങ്കിലും ആ സമയം ലൌകികത്തിൽ അത്യന്തം ആസ്ഥ തോന്നിപ്പോയതുകൊണ്ടു വേദപുസ്തകപാരായണത്തിൽ വിരസതയത്രെ ഉണ്ടായതു്. ലോകചരിത്രവും ഓരോ നാടകങ്ങളും കെട്ടുകഥകളും മാത്രമേ അന്നു കർണ്ണാമൃതമായി തോന്നിയുള്ളു. എന്നാൽ പ്രാർത്ഥിക്കുക, തന്നെത്താൻ ശോധനചെയ്യുക ഇത്യാദികൾ വിനോദമല്ല എന്നു് അന്നും ഞാൻ കരുതി യേശുക്രിസ്തുവിനെ ദുർല്ലഭമായി ഓർത്തുംകൊണ്ടിരുന്നു. അവസാനം എങ്ങിനെയെങ്കിലും എല്ലാം ശരിയാകുമെന്നു

ആശിച്ചുപോന്നു. എന്നാൽ ഒരു കാൎയ്യത്തിൽ എനിക്കിപ്പോഴും ആശ്ചൎയ്യംതോന്നുന്നു. അതോ, അപ്പനമ്മമാരുടെ ഭക്തികൊണ്ടു ഞാൻ ഓൎക്കുംതോറും എന്റെ ജീവനിൽ എങ്ങിനെയെങ്കിലും ഒരു മാററം സംഭവിക്കേണമെന്നും അതിന്നായുള്ള തക്ക സമയം ഇന്നത്രെയെന്നും കൂടക്കൂടെ എനിക്കു തോന്നിയതുതന്നെ.

എന്നാൽ 'ഒരു നാസ്തികശ്രേഷ്ഠനായി വിളങ്ങുന്ന' ഡാക്ടർ സ്ത്രൗസ് (Dr. Strauss) എന്ന പണ്ഡിതന്റെ ശിഷ്യനായിത്തീരാനും ഹെഗൽ, ഗെഥെ എന്നീ ജൎമ്മൻ തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പ്രമാണങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാനും സംഗതി വന്നിരുന്നതിനാൽ 'ഹെൎമ്മൻ ഗുണ്ടർട്ടും അവരുടെ കണ്ണിയിൽ കുടുങ്ങി അപ്പനമ്മമാരും ആദ്യ ഗുരുജനങ്ങളും ഉപദേശിച്ചും ജീവിച്ചും പോന്നിരുന്ന വിശ്വാസത്തെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതു് ഉത്തമജ്ഞാനമായി വിചാരിപ്പാൻ തുടങ്ങി."

1831-ാം വൎഷം ഒക്ടോബർമാസത്തിൽ ഗുണ്ടർട്ടു് ഒരു വലിയ പരീക്ഷയിൽ വിജയിയായി ത്യൂബിങ്ങൽ എന്ന നഗരത്തിലെ സൎവ്വകലാശാലയിൽ ചേൎന്നു. 1833-ൽ തന്റെ അമ്മ പരലോകപ്രാപ്തയായി. അതിലിടക്കു് തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മകൻ 'ഒരു ശുദ്ധ അജ്ഞാനിയായിത്തീൎന്നുവത്രെ.'

ഏതായാലും ഹെൎമ്മൻ ആവക വിശ്വാസങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു ഒരു നല്ല കുട്ടിയായിത്തീരുവാൻ അധികനാൾ വേണ്ടിവന്നില്ല. യേശുവിൽകൂടിയല്ലാതെ സൽഗതിയുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു ക്രമേണ ബോദ്ധ്യംവന്നു. ഇങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ ആദ്യം ബാഗ്ദാ

ദില്യാ പിന്നെ ഇന്ത്യയിലും ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഗ്രോവ്സ് എന്ന ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പാതിരി ബിലാത്തിയിലേക്കു മടങ്ങിച്ചെല്ലുകയും, മറ്റൊരു പാതിരിയും തന്റെ അളിയനും ആയ ജോൎജ്ജമില്ലർ എന്ന ആളോട്ട്, തന്നോടൊന്നിച്ച് ഇന്ത്യയിൽ മിഷ്യൻ വേല ചെയ്വാൻ ജൎമ്മനിയിൽനിന്നു വല്ലവരെയും കിട്ടുമോ എന്നു അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടിനെപ്പററി കേൾപ്പാൻ ഇടയായി. അദ്ദേഹത്തെ ഇന്ത്യയിൽ മിഷ്യൻവേല ചെയ്വാൻ ക്ഷണിക്കുകയും, അദ്ദേഹം സംശയം കൂടാതെ ക്ഷണനത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിൽപ്പിന്നെ സ്വിററ്സർലാണ്ടിൽ പോയി രണ്ടു പരീക്ഷകളിൽ ജയിച്ച് 'തത്വശാസ്ത്രപണ്ഡിതൻ' (Doctor of Philosophy) എന്ന ബിരുദം സമ്പാദിച്ചു. ആറുമാസം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോയി പാൎത്തു ചില ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായി പരിചയപ്പെട്ടു. 1836-ാം കൊല്ലം തിരുവെള്ളിയാഴ്ച ബ്രിസ്തൽ എന്ന പട്ടണത്തിൽ നിന്നു കപ്പൽകയറി യാത്രയായി. കപ്പലിൽ നൊറിസ്സ് ഗ്രോവ്സ് (Norris Groves) എന്ന മേല്പറഞ്ഞ പാതിരിക്കു പുറമെ വേറെ പലേ യൂറോപ്യൻ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒന്നു യൂലിനാ ഡിബോവ എന്ന പരന്ത്രീസ്സു യുവതിയായിരുന്നു. അവരെയായിരുന്നു പിന്നീട്ട് ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട് വിവാഹം ചെയ്തത്. കപ്പലിൽവെച്ച്, ബങ്കാളി, തെലുങ്ക്, ഹിന്തുസ്ഥാനി എന്നീ ഭാഷകൾ പരിശീലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കല്ക്കത്തയിൽ ചെന്നിറങ്ങണം എന്നായിരുന്നു ആദ്യം തീൎച്ചയാക്കിയതെങ്കിലും ജൂലായിമാസം 8-ാംനു- മതിരാശിയിൽ

കപ്പലിറങ്ങുകയും ഗ്രൊവ്സ്സായ്പിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം അവിടെ പാൎക്കുവാൻ തീൎച്ചയാക്കുകയും ചെയ്തു. ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടു അവിടെ വെച്ചു തെലുങ്കും തമിഴും പഠിച്ചു.

അക്കാലത്തു തിരുനൽവേലിയിൽ റെയിന്യുസ് (Rhenius) എന്നു പേരായ ഒരു ജൎമ്മൻപാതിരി ക്രിസ്തുമതപ്രചരണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിലേയ്ക്കായി ഗ്രൊവ്സ്സായ്പവർകൾ 15,000 രൂപാ ദാനംചെയ്തിരുന്നു. ഗ്രൊവ്സ്സായ്പ് തന്റെ പ്രവൃത്തി ശരിയായി നടത്തുന്നില്ലെന്നും മററും ആരോ ചിലർ ദൂഷണം പറകയാൽ ആ കാൎയ്യം ചെന്നു അന്വേഷിക്കുവാൻ ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിനെ അയച്ചു. റെയിന്യുസിനെപ്പററി കേട്ടതൊക്കെയും ശുദ്ധമെ കളവായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കി 1837 മാൎച്ചമാസത്തിൽ വീണ്ടും അദ്ദേഹം മതിരാശിയിൽ മടങ്ങിച്ചെന്നു. പിന്നെ കുറേക്കാലം ചിററൂരിൽ മതപ്രചരണ വേല ചെയ്തുപാൎത്തു. അവിടെവെച്ചു ഒന്നാമതു ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേൎത്തതു തന്റെ കുതിരക്കാരനെയായിരുന്നത്രെ. അതിലിടക്കു ഗ്രൊവ്സ്സായ്പിന്റെ കീഴിൽ പ്രവൃത്തി ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നുണ്ടായിരുന്ന കരാറിന്റെ അവധി കഴിഞ്ഞു. 1838 ജൂൺ 5-ാം നു- റെയിന്യുസ്സായ്പ് മരിച്ചുപോകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ താൻ തിരുനൽവേലിയിൽ പോയി ക്രിസ്തുമതപ്രചരണത്തിനായി വേല ചെയ്യാമെന്നു തീൎച്ചയാക്കി. ആ കൊല്ലം ജൂലായിമാസം 23-ാംനു- യൂലിയാ ഡിബോവ എന്ന യുവതിയെ കല്യാണം കഴിക്കുകയും ആ മാസം

30-ാംനു- തിരുനൽവേലിയിലേക്കു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ആഗസ്തുമാസം 29-ാംനു- അവിടെ എത്തി. അവിടെവെച്ചു ശ്രീയേശുവിൻെറ ജനനംവരെയുള്ള ലോകചരിത്രം തമിഴഭാഷയിൽ എഴുതിത്തീർത്തിരുന്നുവെന്നു കാണുന്നു.

അക്കാലത്തു സ്വിററ്സർലാണ്ടിലെ ഒരു മിഷ്യൻ സംഘം 'ബാസൽമിഷ്യൻ' എന്ന പേരിൽ ഒരു സംഘം ഏർപ്പെടുത്തുകയും തെക്കൻ കർണ്ണാടകത്തിൽ മതപ്രചരണവേല നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട് ബാസൽമിഷ്യനിൽ ചേരാൻ ആഗ്രഹിച്ച് അപേക്ഷിക്കുകയും അതിന്നു് അനുകൂലമായ മറുപടി കിട്ടുകയാൽ 1838 ഒക്ടോബർമാസം 1-ാം തീയതി മംഗലാപുരത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കുറെ ദിവസം സഞ്ചരിച്ചശേഷം തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി. അവിടെവെച്ചായിരുന്നുവത്രെ ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട് ഒന്നാമതു മലയാളഭാഷ കേട്ടതു്. 'ഈ ഭാഷ സായ്പിനെ ആശ്ചര്യകരമാംവണ്ണം ആകർഷിച്ചു' എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവിടെനിന്നു കൊച്ചിയിൽ പോകയും ഒക്ടോബർമാസം 23-ാംനു- അവിടെനിന്നു മദാമ്മയോടൊന്നിച്ചു ഒരു പഴയ പത്തമാരിയിൽ കയറി മംഗലാപുരത്തേക്കു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 24-ാംനു- കടലിൽ ഭയങ്കരമായ ഒരു കൊടുങ്കാററുണ്ടായി. അതിനെപ്പററി ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട് ഇങ്ങിനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:—

"അതു വരുന്നതു കണ്ട ഉടനെ ഞാൻ പത്തമാരിയിലെ ആളുകളോടു പായ വേഗം താഴ്ത്തുവാൻ കല്പിച്ചു.

എന്നാൽ അവർ മഹാമടിയരായിരുന്നു; അവരുടെ ഉ
പേക്ഷയാൽ പായ കഷണം കഷണമായി കീറിപ്പോയി.
ഞങ്ങൾ കാററിൻെറ ശീഘ്രതകൊണ്ടു പടിഞ്ഞാറോട്ട്
ഓടി. ഒന്നിച്ചുള്ളവരൊക്കെയും പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു നില
വിളിച്ചു. യൂലിയാ, താഴെക്കിടന്ന് ഉറങ്ങുകയായിരു
ന്നു. ഞാൻ അവളെ ഉണർത്തിയെങ്കിലും ആപത്തിൻെറ
സ്വഭാവം മുഴുവനും അറിയിച്ചില്ല. ഇതിന്നിടയിൽ ആ
ളുകളൊക്കെയും ഞങ്ങളുടെ അടുക്കൽ പാഞ്ഞുവന്ന്, 'നി
ങ്ങളുടെ ദേവനോടു പ്രാർത്ഥിപ്പിൻ' എന്ന് അപേക്ഷി
ച്ചു. ഞാൻ തമിഴ്ഭാഷയിൽ ഉറക്കെ പ്രാർത്ഥിച്ചു; ഭ
യം, വിശ്വാസം പുനരുത്ഥാനം എന്നിവയെക്കുറിച്ചു
ഒരു പ്രസംഗവും കഴിച്ചു. അതിൻെറ ശേഷം ഞാൻ
ചുക്കാൻപിടിപ്പാൻ ഭാവിച്ചാറെ യൂലിയാ ഏകദേശം
മോഹാലസ്യപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു എന്നു കണ്ടു് അവളുടെ
അരികെതന്നെ നിന്നു. തിരമാല ഇരുഭാഗത്തോട്ടും അ
ലെച്ചാലും (അലെക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും) നാം ദൈവത്തി
ൻെറ കയ്യിൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞു് അവ
ളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. അനന്തരം ഒരു വലിയ ഓളം വ
ന്നു പത്തമാരിയിൽ വെള്ളം കയറി നിറഞ്ഞതു കണ്ട
പ്പോൾ കഥ തീർന്നു് ഞങ്ങൾ മുങ്ങിപ്പോകും എന്നു വി
ചാരിച്ചു. ഞാൻ ഭാര്യയോടു സമുദ്രം തൻ മരിച്ചവരെ
തിരിച്ചുകൊടുക്കും. എന്നു പറഞ്ഞ നിമിഷത്തിൽത്ത
ന്നെ ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിലെ ക്ഷോഭം ശമിച്ചു. ഉടനെ സ
മുദ്രത്തിലെ ക്ഷോഭവും നിന്നു.

ഒടുവിൽ നവംബർമാസം ൧-ാംനു- പത്തമാരിമംഗ
ലാപുരം തുറമുഖത്തെത്തി നങ്കൂരം ഇട്ടു. പിറേറദിവ
സം കരക്കിറങ്ങി. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഡാക്ടർ മെ
ഗ്ലിങ്ങ് എന്ന പാതിരി അവരെ എതിരേററു കൊണ്ടു
പോയി.

അവിടെ അധികകാലം പാക്കേണ്ടിവന്നില്ല. മല
യാളരാജ്യത്തു് ഒരു മിഷ്യൻ ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കു
മോ എന്നു് അന്വേഷിച്ചുവരുവാൻ ൧വ്വമ്പർ, ജനുവരി
മാസത്തിൽ ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടോടു മേലധികാരികൾ ആ
വശ്യപ്പെട്ടു. അഞ്ചരക്കണ്ടിത്തോട്ടത്തിലെ കൂലിവേല
ക്കാരുടെ സ്ഥിതിയാണു് ഇതിനു് ഇടവരുത്തിയതു്.

ഈസ്റ്റിൻഡ്യാക്കമ്പനിയിലെ ഡയറക്ടറന്മാരിൽ ഒ
രാളായിരുന്ന മിസ്റ്റർ ബ്രൌൺ ചിറക്കൽ താലൂക്കിൽ അ
ഞ്ചരക്കണ്ടിദേശത്തു വലിയൊരു തോട്ടം ഏർപ്പെടുത്തി
കറപ്പ (കറുവാപട്ട Cinnamon) കൃഷിചെയ്തിരുന്നു.
ഇന്നും അവിടെ ആ കൃഷി ചുരുങ്ങിയ നിലയിൽ നട
ക്കുന്നുണ്ടു്. മിസ്റ്റർ ബ്രൌണിന്റെ നേരിട്ടുള്ള അവ
കാശികളാരും ഇല്ലാതായപ്പോൾ ഗവർമ്മെന്റിൽനി
ന്നു് ആ കൃഷിയും അതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വലിയ
എടുപ്പുകളും മററും അററാലവകാശിയായി കരുതപ്പെ
ടുന്ന മിസ്റ്റർ എം. ബ്രൌൺ എന്ന ഒരു ആംഗ്ലോഇൻ
ഡ്യനെ ഏല്പിച്ചിരിക്കയാണു്. ഇന്ത്യയിൽ കറപ്പകൃഷി
അഞ്ചരക്കണ്ടിയിൽ മാത്രമെ നടക്കുന്നുള്ളുവെന്നാണു് അ
റിയുന്നതു്. അതു ഇപ്പഴം ബിലാത്തിയിൽ കയററി
ക്കൊണ്ടുപോവാനും കറപ്പതൈലം എന്ന ഒരു തൈ

ലം ഈറക്കാനും ഉപയോഗിക്കുന്നു. കറപ്പത്തോലിന്റെ ബിലാത്തിയിൽ 'തലശ്ശേരിയിലെ മരത്തോൽ' എന്നൎത്ഥമുള്ള 'ടലിച്ചറിബാൎക്ക്' (Tellicherry Bark) എന്നാണു പേർ. ഈ വാക്ക് വലിയ ഇംഗ്ലീഷുനിഘണ്ടുക്കളിൽ കാണാം. അന്നു മിസ്റ്റർ ബ്രൌൺ ഈ തോട്ടത്തിൽ പ്രവൃത്തിചെയ്യിച്ചിരുന്നതു വേട്ടുവരെക്കൊണ്ടും മററും ആയിരുന്നു. അവർ അന്നു അടിമകളായിരുന്നുവെന്നാണു് ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ജീവചരിത്രകാരകൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്.

നമ്മുടെ ചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നതിന്നു കുറെ കൊല്ലം മുമ്പു റെനിയൂസ് എന്ന പാതിരി, ഈ അടിമക്കളോട്ട് സുവിശേഷം പ്രസംഗിപ്പാൻ മിഖായേൽ എന്ന ഒരു ഉപദേശിയെ അഞ്ചരക്കണ്ടിയിൽ അയച്ചിരുന്നു. 'ആ അടിമകളുടെ അവസ്ഥ അതിഭയങ്കരം; ആ സ്ഥലം സാക്ഷാൽ പിശാചിന്റെ കോട്ടയായിരുന്നു എന്നു പറയാം' എന്നാണു രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നതു്. മിഖായേൽ ഉപദേശിയെ സഹായിപ്പാൻ ഒരാളെ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്നാണു് ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിനെ അങ്ങോട്ടയപ്പാൻ തീർച്ചയാക്കിയതു്.

തലശ്ശേരിയിൽനിന്നു് അഞ്ചരക്കണ്ടിയിലേക്കു പോകുന്നവഴിയിൽ നിട്ടൂരിൽ 'ഇല്ലിക്കുന്നു' എന്നു പേരായി ചെറിയൊരു കുന്നു കാണാം. അവിടെ ഇപ്പോഴും യൂറോപ്യന്മാൎക്കു പാൎക്കാൻ തക്കസൌകൎയ്യവും വലിപ്പവും ഉള്ള രണ്ടു ഭംഗിയുള്ള ബങ്കാളാവുകളും ഒരു മിഡിൽ സ്കൂളും, ട്രെയിനിങ്ങ് സ്കൂളും എന്നിവയും ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ പള്ളിയും സെമിനറിയും ബോർഡിങ്ങ് ഹൌസ്സും കുറെ.

ക്രിസ്ത്യാൻവീട്ടുകളും ഉണ്ടു്. ഈ കുന്നും ബങ്കളാവും തലശ്ശേരിയിൽ ഒരു ജഡ്ജിയായിരുന്ന മിസ്റ്റർ സ്ട്രേഞ്ച് എന്ന യൂറോപ്യന്റേതായിരുന്നു. ആദ്യകാലത്തു മലബാറിൽവന്നു സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിച്ച ഹെബിക്കു് എന്ന പണ്ഡിതന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ കേട്ടു ഒരു യഥാൎത്ഥക്രിസ്ത്യാനിയായി ജീവിതം നയിക്കാൻ സംഗതിയായ മിസ്റ്റർ സ്ട്രേഞ്ച്, തന്റെ കൃതജ്ഞതയെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഈ ബങ്കളാവും അതു നില്ക്കുന്നസ്ഥലവുംബാസൽമിഷ്യന്നു ദാനമായി കൊടുത്തിരുന്നു. ആ ബങ്കളാവിൽ പാൎത്തു അഞ്ചർക്കണ്ടിയിലെ കാൎയ്യാദികൾ അന്വേഷിപ്പാൻ സൌകൎയ്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിനെ അവിടെ അയക്കാൻ മേലധികാരികൾ തീൎച്ചയാക്കി. അങ്ങിനെ 90 കൊല്ലം മുമ്പു്, 1839 ഏപ്രിൽമാസം ആരംഭത്തിൽ ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടു ഇല്ലിക്കുന്നിന്മേൽ വന്നുപാൎത്തു. ഇപ്രകാരമാകുന്നു ഈ നാട്ടിൽ നേരിട്ടു മിഷ്യൻവേല ആരംഭിക്കുവാൻ ഇടയായതു്. അതു് ആരംഭിച്ചതു് ഗുണ്ടർട്ടുപണ്ഡിതനത്രെ. പിന്നെ 20 കൊല്ലം അധ്വാനിച്ചു മിഷ്യൻപ്രവൃത്തിയുടെ അടിസ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചതും അദ്ദേഹമായിരുന്നു.

ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടു് ഇന്ത്യയിലേക്കു വന്നതു് ഇവിടെ ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു. അതിനായി മലയാളരാജ്യത്തിൽ പ്രവൎത്തിക്കുവാനാണു് അദ്ദേഹത്തിന്നു സംഗതിവന്നതു്. അതു മലയാളഭാഷയ്ക്കു വലിയൊരു ഭാഗ്യമായിട്ടാണു് കലാശിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഇതരഭാഷകൾ പഠിച്ചറിവാൻ

പ്രത്യേകമായ വാസനയും ഉത്സാഹവും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല.

'സ്വർഗ്ഗത്തിൽവെച്ചും ഓരോ പുതിയ ഭാഷ പഠിക്കുവാൻ എനിക്ക് അവസരം കിട്ടിയാൽ എന്തൊരു സന്തോഷമായിരിക്കും! എന്ന് ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട് ഒരവസരത്തിൽ പറഞ്ഞിരുന്നതായി രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു. അദ്ദേഹം തമിഴുഭാഷ പഠിച്ച് അതിൽ പുസ്തകം എഴുതിയിരുന്നു. തെലുങ്കും കർണ്ണാടകവും പഠിക്കേണ്ടിവന്നു. ആദ്യം തൻെറ മതപ്രചരണവേല ബങ്കാളത്തിൽവെച്ചായിരിക്കും നടത്തേണ്ടിവരികയെന്നു വിചാരിച്ച് ബങ്കാളിയും പഠിച്ചു. മലയാളം എത്ര നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചിരുന്നുവെന്നു എല്ലാവക്കും അറിയാം. ജർമ്മൻമാതൃഭാഷയായിരുന്നു. പരന്ത്രീസ്സു ഭാര്യയുടെ മാതൃഭാഷയാകയാലും ആ മദാമ്മ സംഭാഷണം ചെയ്തിരുന്നതു ആ ഭാഷയിലായിരുന്നതിനാലും പരന്ത്രീസ്സും അറിയാമായിരുന്നുവെന്നു വരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയും പഠിച്ചിരുന്നു. ആകെ 18 ഭാഷകൾ ആ മഹാന്നു വശമായിരുന്നുവത്രെ. ഇങ്ങിനെ അനേകഭാഷകൾ പഠിച്ചറിഞ്ഞ ആ മഹാൻ മേൽപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചതു തൻെറ സഹജമായവാസനക്ക് അനുസരിച്ചുള്ള ആഗ്രഹത്തെ ഫലിതരസത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയതല്ലാതെ മറെറന്താണ്?

ഏതായാലും നിഷ്കപടമായ ഈശ്വരഭക്തിയും മതവിശ്വാസവും ഉള്ള ഒരു മാന്യൻ തൻെറ മതത്തെ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ മനഃപൂർവ്വം പരിശ്രമിക്കുകയും അതിനായി പലേ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും കഷ്ടപ്പാടുകളും സഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനിടക്കു ഒരു വിദേശഭാഷയുടെ

അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന പരിശ്രമം അത്രതന്നെ ശുഷ്കാന്തിയോടുകൂടിയായിരിപ്പാൻ ഇടയില്ലാത്തതാണെന്നാണല്ലൊ വിശ്വസിപ്പാൻ കാരണമുള്ളതു്. എന്നാൽ ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട് മലയാളഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടി ചെയ്ത അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ ഫലം ഭാഷാഭിമാനികളായ കേരളീയരെയൊക്കെ ലജ്ജിപ്പിക്കത്തക്കതായിരുന്നു. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ നിഘണ്ഡുവിൽ ചില തെററുകൾ ഉണ്ടെന്നുംമററും അഭിപ്രായപ്പെടാനല്ലാതെ, ആ തെററുകൾ ശരിപ്പെടുത്തി, ഗ്രന്ഥം പരിഷ്കരിപ്പാനോ, ആ മാതിരി മറെറാന്നു നിൎമ്മിക്കുവാനോ പ്രാപ്തരായ മലയാളികൾ ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആ നിഘണ്ഡുവിനെപ്പററി ഞങ്ങൾ ഒടുവിൽ പറയുന്നതാണു്. അതിന്നുമുൻപു് അദ്ദേഹം മലബാറിൽ കേവലം അടിമകളായി ജീവിച്ച ജാതിക്കാൎക്കുവേണ്ടി ചെയ്ത പരിശ്രമങ്ങളെ ചുരുക്കത്തിൽ വിവരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മലബാറിൽ, വിശേഷിച്ചും വടക്കേ മലയാളത്തിൽ കീഴ്ജാതികളെന്നു പറയപ്പെടുന്നവരുടെ ഇടയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യബോധത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ വിത്തു വിതച്ചതു ബാസൽമിഷ്യൻ സംഘക്കാരാണെന്നും അതിൽ ഒന്നാമതായി പ്രവൎത്തിച്ചവരിൽ മുഖ്യനായ ഒരാൾ ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടാണെന്നും സർവ്വസമ്മതമാണു്.

ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട് അധികമായി പ്രവൎത്തിച്ചതു പുലയർ, മുകയർ, വെട്ടുവർ, മുക്കുവർ, തീയ്യർ മുതലായ ജാതിക്കാരുടെ ഇടയിലായിരുന്നു. നായന്മാർ മുതലായവരുടെ ഇടയിൽ നിന്നു പലരും അക്കാലത്തു ക്രിസ്തുമ

തം വിശ്വസിച്ചിരുന്നവരായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, അധികവും മേല്പറഞ്ഞജാതിക്കാരായിരുന്നു. ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ടവരുടെ ഇടയിൽ രാമവൎമ്മൻ എന്നൊരു ക്ഷത്രിയന്റെ പേർകാണ്മാനുണ്ടു്. 'ഈ രാജകുമാരൻ യാക്കോബ് രാമവൎമ്മൻ' എന്നപേരിൽ റവറണ്ടു് ഷെബീക്കിന്റെ മുൻഷിയായിരുന്നുവെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരുനായരുടെ മതപരിവൎത്തനത്തെപ്പററി ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടു് ഇങ്ങിനെവിവരിച്ചു കാണുന്നു:—

"കുഞ്ഞിരാമൻഎന്നുപേരുള്ള ഒരുനായർ വന്നു കുടുമ മുറിച്ചു അനാഥകുട്ടികളോടൊന്നിച്ചു് ഭക്ഷിച്ചതിനാൽ തന്റെ ജാതികളഞ്ഞു. അദ്ദേഹം പ്രായംതികഞ്ഞ ആളായിരുന്നതുകൊണ്ടു് സംബന്ധക്കാൎക്കു് അയാളെ ബലാല്ക്കാരേണ കൊണ്ടുപോവാൻ സാധിച്ചില്ല. എന്നാൽ ഈ സംബന്ധക്കാൎക്കു് അയാളുടെ സമ്പത്തു വലിയകാൎയ്യമായിത്തോന്നി. അതിനെ കൈവശപ്പെടുത്തേണ്ടതിന്നായിട്ടു അവർ ഒരു കളവുചെയ്തു. ഈ ധനം ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ അദ്ധ്വാനത്താൽ അവന്നു തിരികെ കിട്ടുമാറായി. എന്നാൽ കുഞ്ഞിരാമൻ സ്നാനപ്പെട്ടു് ദാവീദ് എന്നപേരും കിട്ടി, എങ്കിലും ക്രിസ്ത്യാനിയായിത്തീൎന്ന ശേഷം ഒന്നിന്നും കൊള്ളാത്തവനായിത്തീൎന്നു. കഷ്ടം! സമ്പാദിച്ചപണംകൊണ്ടു തന്റെ ദുൎമ്മോഹത്തെ ലാളിച്ചതിനാൽ ക്ഷണത്തിൽ സദാഭ്രഷ്ടനായിത്തീൎന്നു. നടപ്പുദീനം പിടിച്ചു മരണത്തോടു് അടുത്തപ്പോാൾ അവനെ മാനസാന്തരത്തിന്നായിപ്രബോധിപ്പിച്ചു. എന്നിട്ടും സൌഖ്യം കിട്ടിയഉടനെ കാളിദേവിക്കു നേൎച്ചചെയ്യുകയായിരുന്നു ചെയ്തതു്. പതിനൊന്നുകൊല്ലം കഴി

ഞ്ഞിട്ട് നികൃഷ്ടനായ ഈ മനുഷ്യൻ വീണ്ടും വന്നു തിരി കെ സഭയിൽ ചേരുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ഇതിന്നിടയിൽ അവൻ ഭിക്ഷക്കാരനായിത്തീൎന്നിരുന്നു. ഇനികൈക്കൊള്ളുകയില്ല എന്ന് അവനോടു തീർച്ചപറഞ്ഞു. എന്തു ചെയ്താലും പോകയില്ല എന്ന് അവനും തീച്ച്പറഞ്ഞു. ഒടുക്കം അവൻ ദീനക്കാരൻ ആയിപ്പോയെന്നു കണ്ടിട്ട് അവനെ ധൎമ്മശാലയിൽ ആക്കി. അവിടെവച്ച് അവൻ സൌഖ്യപ്പെട്ടുവെങ്കിലും ആത്മിക ആഹാരത്തിനായി യാതൊരു താല്പൎയ്യവും കാണിച്ചില്ല. ഒടുക്കം അവനെ പറഞ്ഞയച്ചശേഷം മുമ്പത്തെ ജീവിതം തന്നെ കഴിച്ചു പോന്നു. സംബന്ധക്കാരാകട്ടെ, തീണ്ടൽ വരാത്ത വിധത്തിൽ അവനെ ഒരു ചെറിയപുരയിൽപാർപ്പിച്ചു ജീവപൎയ്യന്തം പോററിരക്ഷിക്കയും ചെയ്തു."

ദുൎമ്മാൎഗ്ഗികളായ അനേകംപേരെ ഇങ്ങിനെ വീണ്ടെടുത്തുസന്മാർഗ്ഗത്തിൽ നടത്തുവാൻ ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട് ചെയ്തിരുന്ന പരിശ്രമം അല്പമായിരുന്നില്ല. അവയൊക്കെ പലപ്പോഴും നിഷ്ഫലമായതിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ എഴുതി:—'ഞാൻ സ്നാനപ്പെടുത്തിയ ക്രിസ്ത്യാനികളൊക്കയും പതിർ എന്നപോലെ പാറിപ്പോയി. പലപ്പോഴും എല്ലാം ഇളകുന്നുവെന്നും എല്ലാം പഴതിലായിപ്പോയിഎന്നും തോന്നുന്നു. അഞ്ചരക്കണ്ടിയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ മൂന്നുമാസത്തോളം എന്നോടും സുവിശേഷത്തിൻെറ ശാസനയോടും മത്സരിച്ചുനിന്നു.

പുലയർ മുതലായ ജാതിക്കാരെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേൎത്തു പോന്നതിനാൽ അക്കാലത്തു മററുള്ളഹിന്തുക്കൾ

മിഷ്യൻസംഘക്കാരോട്ട വലിയവിരോധംകാണിച്ചിരുന്നു വെന്നുമാത്രമല്ല, ചിലലഹളകൾപോലും ഉണ്ടാക്കിഎന്നാൽ അന്നു ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേൎക്കപ്പെട്ടവരുടെ സന്താനങ്ങൾ ഇന്നു് അനുഭവിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യവും ബഹുമതിയും സ്ഥാനവലിപ്പങ്ങളും ആലോചിച്ചാൽ, കീഴ്ജാതികളെന്നു പറഞ്ഞു ചവുട്ടിത്താഴ്ത്തപ്പെട്ടുന്നവരൊക്കെയോജിച്ചു് അന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളാകാതിരുന്നതു് രാജ്യത്തിന്നു വലിയ നഷ്ടമായിപ്പോയെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളു. കണ്ണൂരിലെമൂളിയിൽ രാമോട്ടി എന്നഒരു തീയ്യൻ അബ്രഹാം മൂളിയിൽ എന്ന പേരിലും, ചോമ്പാലിലെ ഒരു മുകയൻ, പോൾ ചന്ദ്രൻ എന്നപേരിലും, ഒരു പുലയൻ ജ്ഞാനമുത്തു എന്ന പേരിലും ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ഉപദേശം കേട്ടു ക്രിസ്ത്യാനികളായി പരമയോഗ്യന്മാരായിത്തീൎന്നിരുന്നതായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു യൂറോപ്യന്റെ വെപ്പാട്ടിയായി നിന്ദ്യമായ ജീവിതം നയിച്ചുപോന്ന മന്ദി എന്ന ഒരു തീയ്യസ്ത്രീ തന്റെ പുത്രിയോടുകൂടി ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചു. അതിൽപ്പിന്നെ അവർ മൎയ്യാദയിൽ ജീവിക്കയും പുത്രിയായ മറിയ കണ്ണൂരിലെ തിമോത്ഥ്യൻ എന്ന ഒരു ഉപദേശിയെ വിവാഹം ചെയ്തു യോഗ്യരായ വളരെ കുട്ടികളുടെ അമ്മായായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ അനേകം ജനങ്ങൾ ഹിന്തുമതത്തിലെ അടിമത്തനം വിട്ടു ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേൎന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം സമ്പാദിച്ചു.

ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേൎന്ന പെൺകുട്ടികളെയും ആൺകുട്ടികളെയും രക്ഷിച്ചു പഠിപ്പിച്ചുപോരാനുള്ള ഭാരവാ

ഷിതം ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിൻെറ മദാമ്മയായിരുന്നു വഹിച്ചിരുന്നതെന്നു കാണുന്നു. പുതുതായി മതപരിവൎത്തനം ചെയ്ത യുവജനങ്ങളിൽ വിവാഹം ആവശ്യപ്പെടുന്നവർ മദാമ്മയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു വല്ല പെൺകുട്ടികളെയും തിരഞ്ഞെടുക്കുകയായിരുന്നു പതിവെന്നു കാണുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നതിൽ അവർ ആദ്യം ഏതു ജാതിയിലായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് അശേഷം പരിഗണിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. നായരായിരുന്ന ആൾ തീയ്യസ്ത്രീയേയോ, തീയ്യനായിരുന്നവൻ വേട്ടവസ്ത്രീയേയോ, പുലയനായിരുന്നവൻ തീയ്യസ്ത്രീയേയോ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിൽ യാതൊരു വിരോധവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരുടെയൊക്കെ സന്താനങ്ങൾ ഇന്നു യാതൊരു ജാതിവ്യത്യാസവും ഇല്ലാതെ 'മനുഷ്യരായി' മാന്യതയിൽ ജീവിക്കുന്നു. അവരുടെ കുടുംബങ്ങളിൽ പെട്ടവരായി അന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളാകാതിരുന്നവരിൽ ഇന്നും പുലയരും മുകയരും വേട്ടവരും ആയി അവരവരുടെ കുലവൃത്തികൾമാത്രം ചെയ്തു അടിമളായി ജീവിക്കുന്നവർ എത്രയോ ഉണ്ടു്! മലയാളരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടു് ചെയ്ത ഗുണം എത്രയായിരുന്നുവെന്നു് ഇതിൽനിന്നു് ഊഹിക്കാമല്ലോ. ആ മാന്യൻെറ സ്മാരകമായി തൻെറ നിഘണ്ടു കേരളഭാഷയുള്ളിടത്തോളം കാലം നിലനില്ക്കുമെങ്കിലും, താൻ നിമിത്തം ഇത്ര അധികം ഗുണപ്പെട്ടവരോ അവരുടെ സന്താനങ്ങളോ ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിൻെറ പേർ നിലനില്ക്കത്തക്കവണ്ണം തങ്ങളുടെ കൃതജ്ഞതാസൂചകമായി യാതൊന്നും ഇതുവരെ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു പറയേണ്ടതിനുള്ള സന്ദർഭം ഇതാണു്.

ആദ്യകാലത്തു ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കി 'മാർഗ്ഗംകൂട്ടി'യവരുടെ വേഷത്തിൽ ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്തിയിരുന്നു. കുടുമമുറിച്ചു, മുടിവളൎത്തി, കളസവും കോട്ടും ധരിപ്പിച്ചിരുന്നതിനാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഹിന്തുക്കളിൽനിന്നു തീരെ ഭേദപ്പെട്ട ഒരു ജാതിയാണെന്നു വന്നുകൂടി. അവർ ഗോമാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നവരാണെന്നും അറിയപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനികളായിത്തീൎന്നവരെ മററു ഹിന്തുക്കളും കുടുംബക്കാരും നിന്ദ്യരായും ഭ്രഷ്ടരായും വിചാരിച്ചു. ഒരാൾ ക്രിസ്ത്യാനിയായാൽ അയാൾ കുടുംബത്തിന്നു കേവലം നഷ്ടമായിത്തീൎന്നു. ഈ നയം നന്നായിരുന്നുവോ എന്നു, ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു അഭിപ്രായം പറയുന്നതു വിഹിതമായിരിക്കയില്ല.

ഒരാൾ ക്രിസ്ത്യാനിയായാൽ അയാളുടെ കുടുംബം അയാളെപ്പററി ഏതുനിലയിലായിരുന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നതെന്നു പോൾ ചന്ദ്രൻ എന്ന പുതിയ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ചരിത്രം വായിച്ചാൽ അറിയാം. അദ്ദേഹം ക്രിസ്ത്യാനിയായ ശേഷം ഒരു ദിവസം സ്വഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു. ഭാവത്തിലും വേഷത്തിലും ഓരോ മാററങ്ങൾ കണ്ടപ്പോൾ ഭാൎയ്യ വളരെ കരഞ്ഞുവെങ്കിലും ഭൎത്താവു ചെയ്തതു ശരിയെന്നു സമ്മതിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠൻ ഒരു കത്തിയെടുത്തു അനുജനെ ആക്രമിക്കാൻ ചെന്നാറെ ശേഷമുള്ള കുടുംബക്കാർ അദ്ദേഹത്തോടു കയൎത്തുകൊണ്ടു കൂക്കിവിളിക്കയും തടുക്കയും ചെയ്തു.

ഈ അവസരത്തിൽ കുടുംബസംബന്ധമായ ഒരു മഹാസങ്കടം കൂടി ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിന്നു അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു ഹെർമൻ, ശാമുവേൽ, ഫ്രെഡറി

ക്ക് എന്നു മൂന്നു മക്കൾ ജനിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. മൂന്നാമത്തെകുട്ടിക്കു മൂന്നുവയസ്സായപ്പോൾ, ഒരു ദിവസം ആ കുട്ടി ഒരുആയമ്മ(ധാത്രി)യുടെകൈയിൽനിന്നു വഴുതി നിലത്തുവീണു ദീർഘസമയത്തോളം കഷ്ടപ്പെട്ടതിൽപ്പിന്നെ മരിച്ചുപോയി. ഇതു കണ്ടു സ്ക്കൂൾകുട്ടികളൊക്കെയും കരഞ്ഞതു് ചെറിയശാമുവേൽകണ്ടിട്ടു് ഇവർ ഒക്കെയും കരയുന്നതു്ആശ്ചര്യം! അവൻ സ്വരക്ഷിതാവിന്റെ അടുക്കൽ എത്തിയിരിക്കുന്നുവല്ലൊ എന്നു പറഞ്ഞുപോൽ.

൧൮൫൯-ൽ ഡാക്ടർ സ്വരാജ്യത്തേക്കു പോകയും ൧൮൬൦ ജനുവരി ൪-ാംതീയതി വീണ്ടും തലശ്ശേരിയിൽ മടങ്ങിവരുകയുംചെയ്തു. ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടു് പോകുന്നതിനുമുമ്പിൽ ഇല്ലിക്കുന്നിന്മേൽ ഒരു കല്ലച്ചു സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. ആ കൊല്ലം നവംബർമാസം ൧-ാംതീയതി അതിൽ ഒരുചെറിയ പുസ്തകം അച്ചടിച്ചുപരസ്യംചെയ്തു. ഈ പുസ്തകം വായിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ഗോവിന്ദൻ എന്നു പേരായ ഒരു ആനക്കാരൻ ക്രിസ്തുമതം അവലംബിച്ചുപോൽ. അവന്റെ ആനചത്തുപോയതു തന്റെ പാപം നിമിത്തമാണെന്നു വിചാരിച്ചു. പാപശമനാൎത്ഥം ഗോകൎണ്ണത്തുപോകുന്ന വഴിക്കു ഈ പുസ്തകം വായിക്കാൻ സംഗതിവരുകയും അവൻ ഇല്ലിക്കുന്നിന്മേൽ പോയി ഗുണ്ടർട്ടു് പണ്ഡിതരെ കണ്ടു് ഉപദേശം വാങ്ങി ക്രിസ്ത്യാനിയാകുകയും ചെയ്തു. ദാവീദ് എന്നു പേർ ധരിച്ചു അവൻ തലശ്ശേരിനഗരത്തിൽ ചെന്നു ക്രിസ്തുമതം പ്രസംഗിച്ചതിനാൽ ജനങ്ങൾ ക്ഷോഭിക്കയും അതുനിമി

ത്തം അന്നത്തെ സബ്ബ് കലക്ടരായ ഒരു യുറോപ്യൻ അവനെ വിളിച്ചു താക്കീതു ചെയ്കയും ചെയ്തിരുന്നു.

1848 ഒക്ടോബർമാസത്തിൽ പണ്ഡിതർ വടക്കൻ ദിക്കിൽ മതപ്രസംഗം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കെ ജനങ്ങൾ 'പിശാചുക്കൾ' എന്നപോലെ ശത്രുത്വം കാണിച്ചു. അന്നു തനിക്കും കൂട്ടുകാൎക്കും '100 തൊണ്ടുകൊണ്ടു ഏറു കിട്ടി'യതായി സായ്പ് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. സായ്പ് പുഴയിൽക്കൂടി കുതിരപ്പുറത്തേറി ഓടി രക്ഷപ്പെടേണ്ടിവന്നു. ഒന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്ന തോമസ് എന്ന ഉപദേശിയെ ആളുകൾ പിടിച്ചു നല്ല കണക്കിൽ പ്രഹരിച്ചുവിട്ടു.

1849 മെയിമാസത്തിൽ നമ്മുടെ ചരിത്രനായകനെ ചിറക്കല്ലിലേക്കു സ്ഥലമാററം ചെയ്തു. അവിടെ ഒരു പറമ്പു വാങ്ങി ചില ക്രിസ്തീയകുടുംബങ്ങളെ പാർപ്പിച്ചിരുന്നു. കണ്ണൂരിൽ മതപ്രചരണവേല ചെയ്തു പോന്നിരുന്ന പ്രസിദ്ധനായ ഹെബിക്ക് സായ്പിന്നു ഉൾനാടുകളിൽ സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നതിനാൽ 'സഭനടത്തുവാനും,' ഉപദേശിമാരെ പഠിപ്പിക്കുവാനും സ്കൂളുകൾ മേലന്വേഷണം ചെയ്‌വാനും സമയം കിട്ടിയിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടായിരുന്നു ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിനെ അങ്ങോട്ടയച്ചിരുന്നതു്. അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു സ്വരസാദം പിടിപെടുകയും കേവലം സംസാരിപ്പാൻ സാധിക്കാതാകുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ മൂന്നു കൊല്ലം ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ അവസരത്തിലായിരുന്നു മലയാളത്തിൽ പലേ പുസ്തകങ്ങളും എഴുതിയുണ്ടാക്കുകയും നിഘണ്ടുവിന്നു വേണ്ടുന്ന 'ഒരുക്കങ്ങൾ

ആരംഭിക്കയും ചെയ്തത്. ബൈബിൾ പരിഭാഷ ചെയ്തതും അന്നുതന്നെയാണ്. ബൈബിളിന്നു ചില ഇംഗ്ലീഷ് പാതിരിമാർ ഒരു പരിഭാഷയുണ്ടാക്കി പരസ്യംചെയ്തിരുന്നു. അതു തൃപ്തികരമല്ലാതിരുന്നതിനാൽ, മദിരാശിയിലെ 'ബൈബിൾ സൊസൈററിക്കാർ' അതു തിരുത്തി ശരിപ്പെടുത്തുവാൻ ഒരു യോഗം ഏർപ്പെടുത്തി. അതിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷനായി ഗുണ്ടർട്ടു പണ്ഡിതരെ നിയമിച്ചു. പക്ഷെ യോഗത്തിലെ അംഗങ്ങളിൽ തെക്കൻ കേരളത്തിലെ ചിലരും പണ്ഡിതരും തമ്മിൽ യോജിക്കായ്കയാൽ യോഗം പിരിഞ്ഞു, അദ്ദേഹം സ്വന്തമായി ഒരു പരിഭാഷ ഉണ്ടാക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അതു അച്ചടിക്കാനും മററുമുള്ള എല്ലാ ചെലവുകളും ബാസലിലെ സംഘക്കാരായിരുന്നു ചെയ്തിരുന്നത്.

ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട് ഈ അവസരത്തിൽ ഹിന്ദുക്കളിൽ വല്ലവരോടും സംസാരിക്കേണ്ടിവന്നാൽ ശബ്ദാ. അടച്ചനിലയിൽ പറഞ്ഞിരുന്നതിനെപ്പററി അവർ നിർദ്ദയമായി പരിഹസിച്ചിരുന്നുവെന്നും ഒരിക്കൽ ചിറക്കൽ ക്ഷേത്രപരിസരത്തിൽവെച്ചു അവിടത്തെ ദേവനെ ആക്ഷേപിച്ചുപ്രസംഗിച്ചതുകൊണ്ടാണ്, കണ്ണേത്തിന്നു ദീനം വന്നതെന്നു പരസ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നുവെന്നും രേഖപ്പെടുത്തികാണുന്നു. ഇതിനെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ചിറക്കൽ തമ്പുരാൻ, ഗുണ്ടർട്ടുപണ്ഡിതർക്ക് എഴുതിയ കത്തിന്ന് സായ്പയച്ച മറുപടിയിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിശ്വാസത്തിൻെറ സ്വഭാവവും അദ്ദേഹം അന്ന് ഉപയോഗിച്ച ഭാഷയുടെസ്വഭാവവും വായനക്കാർക്ക് ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയും. ഡാക്ടർ ഇങ്ങിനെ എഴുതി.—'ഞാൻ ആരുടെ സന്ദേശവാഹിയാകുന്നുവോ, ആ ദൈവം എ

ൻെറ ദൂതസേവയിൽ വല്ല കുറവും കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ഞാൻപറയേണ്ടതു പറയാതിരുന്നതിനാലൊ, പയരുതാത്തതു പറഞ്ഞതിനാലൊ അഥവാ രണ്ടും ചെയ്കതുനിമിത്തമോ ആയിരിക്കാം ഈ ആപത്തു പിണഞ്ഞ ഇതിനെപ്പററി ധ്യാനിപ്പാൻ ഇപ്പോൾ എനിക്ക വേണ്ടുവോളം അവസരമുണ്ട്. ദൈവത്തിൻെറ ആത്മാ എന്നിൽ സാധിച്ച വേഗം പ്രാഗത്ഭ്യത്തോടും പരസ്യമായും കൎത്താവായ യേശുവിനെക്കുറിച്ച സാക്ഷ്യംചൊല്ലുവാൻ എനിക്ക അനുവാദം ഉണ്ടാകും എന്നു ആശിക്കുന്നു.'

1850-ൽ ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിന്നു എതിരായി ഹിന്തുക്കൾ ലഹള ചെയ്തു. ആ ഒക്ടോബർമാസത്തിൽ 53 ഹിന്തുക്കളെ ഒന്നിച്ച 'ജ്ഞാനസ്നാനം'കഴിക്കുകയും അന്നു കണ്ണൂരിലെ സഭക്കാർ ഒരു ഉത്സവംകൊണ്ടാടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ജ്ഞാനസ്നാനം ചെയ്യപ്പെട്ടവരിൽ ചിറക്കല്ലിലെ ചില ചാലിയരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതുനിമിത്തം ചാലിയസമുദായം ക്ഷോഭിച്ചു. മേല്പറഞ്ഞ ഉത്സവത്തിൽ അന്നത്തെ സബ്കലക്ടരായിരുന്ന റോബിൻസൻസായ്പവർകളും സന്നിഹിതനായിരുന്നു. ഒരു സൎക്കാരുദ്യോഗസ്ഥനായ യൂറോപ്യൻ, ക്രിസ്ത്യൻപാതിരിമാർ ചെയ്യുന്ന മതപരിവൎത്തനകാൎയ്യത്തിൽ സഹതപിച്ചതു, ഹിന്തുക്കൾക്ക ശങ്കയ്ക്കും ആശങ്കയ്ക്കും കാരണമായി. ഒക്ടോബർ 14-ാംതീയ്യതി അഞ്ചരക്കണ്ടി, തലശ്ശേരി, കണ്ണൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു വലിയൊരു പുരുഷാരം ഇളകി ചിറക്കൽ മിഷ്യൻപറമ്പിൽ ചെന്നുകൂടി.

അവരുടെ ഉദ്ദേശം മിഷ്യൻവീട്ട് ആക്രമിച്ച, സ്ഥാനം ലഭിച്ചവരിൽ ഒരുത്തൻെറ മകളായ മന്ദിയെന്ന പെൺകുട്ടിയെ ബലമായി പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോകേണമെന്നായിരുന്നു. ലഹളക്കാർ സായ്പിൻെറ ഭൃത്യന്മാരെ അടിച്ചോടിച്ചു. രാത്രിയായാൽ ബങ്കളാവിലേക്കു കടക്കാമെന്നു തീച്ചയാക്കി അഞ്ചുമണിക്കൂർനേരം പറമ്പിൽതന്നെ കഴിച്ചു. അതിലിടക്കു കണ്ണൂരിൽനിന്നു പോലീസ്സൈന്യം എത്തി ലഹളക്കാരെ പിരിച്ചുവിട്ടു. പിറെറദിവസം ഗുണ്ടർട്ടുപണ്ഡിതർ ആ കുട്ടിയെ കണ്ണൂരിലേക്ക് അയക്കുകയും റോബിൻസൻസായ്പിൻെറ കോടതിയിൽ കേസ്സു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ലഹളക്കാരെ സബ്ബ്കലക്ടർ ശിക്ഷിച്ചു. 18-ാംതീയ്യതി ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻെറ മുമ്പാകെവെച്ചുതന്നെ മന്ദിക്കു 'സ്നാനം കൊടുക്കുകയും' ചെയ്തു.

ഈ അവസരങ്ങളിലൊക്കെ സായ്പിൻെറ ധർമ്മപത്നി ചിറക്കല്ലിലെ അനാഥശാലയിലും ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു വലഞ്ഞ സ്ത്രീകളുടെ ഇടയിലും പ്രവർത്തിച്ചുപോന്നിരുന്നു. 'ഗതിയില്ലാത്ത സ്ത്രീകൾക്കുവേണ്ടി അവിടെ ഒരു സങ്കേതസ്ഥലം തുറന്നുവെച്ചിരുന്നു.' അനാഥശാലയിൽ അന്ന് 50 പെൺകുട്ടികൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. ഇതിന്നു പുറമെ അനാഥകളായ 20 സ്ത്രീകളെ മദാമ്മ രക്ഷിച്ചുപോരുകയും ചെയ്തിരുന്നു. രണ്ടാമതു പറഞ്ഞവരെക്കൊണ്ട് അധികമായ 'അലമ്പൽ' ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കാണുന്നു. ഇവരെപ്പററി ഇങ്ങിനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:—'ശാരീരികവും ആത്മികവും ആയ ഞങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി മിക്കവാറും ആസ്പത്രിയിലെ പ്രവൃത്തി

യോടു് തുല്യമായിരുന്നു. ഈ രോഗശാലയിലെ ദുർവ്വായുകൊണ്ടു് ഞങ്ങളും തളൎന്നുപോയിട്ടു് ആളുകളിൽ നിത്യജീവന്റെ പുഴകൾ ഒഴുകിവരുന്നതിനും പുനൎജ്ജന്മം സംഭവിക്കേണ്ടതിന്നും വേണ്ടി കാത്തുയാചിക്കുന്നതിന്നുപകരം ഇങ്ങുമങ്ങും ഏതാനും നന്നാക്കുന്നതിൽ തൃപ്തിപ്പെടുന്ന പരീക്ഷ ഞങ്ങൾക്കും ഉണ്ടു്. നമ്മുടെ വൈദ്യനായ കൎത്താവു തൻവചനപ്രകാരം ഞങ്ങളെയും ചികിത്സിച്ചു ജീവിപ്പിക്കയൊവൂ’

ഒരിക്കൽ ലീപ്സിഗ് പട്ടണത്തിലെ മിഷ്യൻസംഘത്തിന്റെ അഗ്രാസനരായ ഗ്രൌൾപണ്ഡിതർ മലബാറിൽ വരുകയും നമ്മുടെ ചരിത്രനായകനെ കാണ്മാൻ ചിറക്കല്ലിലേക്കു പോകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അദ്ദേഹം പിന്നീടു് എഴുതിയ ഒരു പുസ്തകത്തിൽ ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിനെപ്പററി വളരെ പ്രശംസിച്ചു് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ചിറക്കല്ലിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ഗ്രൌൾപണ്ഡിതരും ഗുണ്ടർട്ടപണ്ഡിതരും കൂടി ഒരു പുരാണകോട്ടയുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കാണുവാൻ പോയിരുന്നു. അപ്പോൾ ചിലർകൂടി സായ്പന്മാരെ കല്ലെറിഞ്ഞു ദ്രോഹിച്ചു. ‘ഗ്രൌൾപണ്ഡിതരെ ഓൎത്തു അവരുടേപേരിൽ കേസ്സുകൊടുക്കുകയും അവരെയെല്ലാം നല്ല കണക്കിൽ ശിക്ഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.’

1850-ൽ ഗുണ്ടർട്ടപണ്ഡിതർ മംഗലാപുരത്തുപോകുകയും അവിടെവെച്ചു ശാമറാവു എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവിടെവെച്ചു മീനെണ്ണ കഴിച്ചപ്പോൾ കണ്ഠത്തിന്റെ സുഖ

ക്കേടിന്നു കുറെ ശമനം കിട്ടി. അതിൽപിന്നെ അല്പദിവസം നീലഗിരിയിൽ പോയി പാൎത്തു. പിന്നെയും ചിറക്കല്ലിൽ വന്നശേഷം 1852-ൽ ആ താലൂക്കിൽ കഠിനമായ ഒരു മാപ്പിളലഹള നടന്നു. കുറെ മാപ്പിളമാർ പുല്ലേരിഇല്ലത്തു നമ്പൂരിയുടെ ഭവനത്തിൽ കടന്നുചെന്നു 22 പേരെ വെട്ടിക്കൊല്ലുകയും ക്ഷേത്രങ്ങളെയും ഇല്ലങ്ങളെയും ചുട്ടു ഭസ്മമാക്കുകയും ചെയ്തു. ചെറിയ ഒരു ഉണ്ണിമാത്രമെ അവിടെ അന്നു മരിക്കാതെ ജീവിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഈ ലഹളസമയത്തു ഭയവിഹ്വലരായ പലരും ഗുണ്ടർട്ടുപണ്ഡിതരുടെ ബങ്കളാവിൽ ചെന്നു ശരണംപ്രാപിച്ചു. 1853_ൽ പടിഞ്ഞാറെക്കരയിൽ ബാസൽമിഷ്യൻസംഘത്തിൻെറ അഗ്രാസനരായിത്തീൎന്നു, 1856 ഫെബ്രുവരിമാസം 14-ാംതീയതി മംഗലാപുരത്തേക്കു പോയി. അവിടെ ഇരിക്കുമ്പോഴായിരുന്നു 1857-ൽ ഗുണ്ടർട്ടുപണ്ഡിതരെ മലയാളം കൎണ്ണാടകം ജില്ലകളിലെ ഒന്നാം സ്കൂൾഇൻസ്പെക്ടരായി മദിരാശിഗവൎമ്മെണ്ടു നിയമിച്ചതു്. രണ്ടുകൊല്ലം ഈ ഉദ്യോഗം വഹിച്ചിരുന്നു. ഒടുവിൽ 1859 ഏപ്രിൽമാസം 11-ാംതീയതി അദ്ദേഹം രക്താതിസാരത്താൽ കുഴങ്ങുകയാൽ ബിലാത്തിയിലേക്കു പോയി. അതിൽപിന്നെ ഇങ്ങോട്ടു മടങ്ങിവന്നിരുന്നില്ല. അവിടെവെച്ചു മിഷ്യൻവേലകൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതിലിടയ്ക്കു പത്തുകൊല്ലംകൂടി പരിശ്രമിച്ചിട്ടാണു് മലയാളനിഘണ്ടു പൂൎത്തിയാക്കിയതു്.

ഇരുപത്തഞ്ചുകൊല്ലം മലയാളഭാഷ പഠിച്ചുപോന്നിരുന്ന അവസരത്തിൽ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന പരിശ്രമത്തിൻെറ ഫലമായിട്ടാണു് ആ നിഘണ്ടു ഉണ്ടാക്കിയ

ത്. അതിന്നവേണ്ടി തലശ്ശേരിയിൽ ഇല്ലിക്കുന്നിന്മേൽ പാൎത്ത കാലത്തും ചിറക്കല്ലിൽ പാൎത്തകാലത്തും ആയിരുന്നു കാൎയ്യമായി പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. പല തരത്തിലും പദവിയിലും ഉള്ള നാനാജാതിമതസ്ഥരായ ആളുകളുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിൽനിന്നും മലബാറിലെ എല്ലാ ജില്ലകളിലും ഉള്ള സൎക്കാർ റിക്കാൎട്ടുകളിൽനിന്നും പലരുടെയും കത്തുകളിൽനിന്നും അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഗദ്യപദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും അപ്പഴപ്പോൾ ഈ നിഘണ്ഡുവിലേക്കു പദങ്ങൾ കുറിച്ചെടുക്കാറുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട് വൈകുന്നേരം ഉലാവാൻ പോകുന്ന അവസരത്തിൽ വല്ല ചെടിയോ ഇലയോ പുല്ലോ കൈയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും വഴിക്കൽ കാണുന്നവരോട് അവയുടെ പേർ ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതായി അറിയുന്നു. തട്ടാൻ, ആശാരി, മൂശാരി, കൊല്ലൻ മുതലായവരുടെ പണിസ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി, അവരുടെ ആയുധങ്ങളുടെ പേർ ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.

അദ്ദേഹം നൂറിൽ അധികം പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നു വാക്കുകൾ എടുത്തുചേൎത്തതായി നിഘണ്ഡുവിന്റെ മുഖവുരയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അവയിൽ ചില പുസ്തകങ്ങളുടെ പേർ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഈ അവസരത്തിൽ രസകരമായിരിക്കും. (1) പ്രാചീന വൈദ്യശാസ്ത്രം (ഗദ്യം), (2) ജെ. അർബത്ത്നോട്ട്സായ്പ് പരന്ത്രംചെയ്ത പാഠാവലി (കോട്ടയം 1851), (3) ബെയിലി എഴുതിയ മലയാളം ബൈബിൾ, (4) ചലനശാസ്ത്രം (5) കോലത്തിരി കേരളനാടകം, (6) മലബാറിലെ സി

റിയൻപള്ളികളെപ്പററി ജി: കുരിയൻ എഴുതിയ പ്രബന്ധങ്ങൾ (1872) (7) കേരളനാടകം, (8) ലക്ഷ്മീപാർവതീസംവാദം, (9) മന്ത്രങ്ങൾ, (10) മൃഗചരിതം (കോട്ടയം) (11) മർമ്മമണി (മർമ്മങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ഒരു പഴയ ഗ്രന്ഥം), (12) മിസ്റ്റർ കോളറവ് എഴുതിയ മലയാളപാഠപുസ്തകം, (13) ന്യായശാസ്ത്രം, (14) പയ്യന്നൂർ പാട്ട്, (15) രാമചരിതം, (16) സഹ്യമാഹാത്മ്യം, (17) ശങ്കരാചാര്യചരിതം, (18) ശുചീന്ദ്രമാഹാത്മ്യം, (19) തന്ത്രസംഗ്രഹം, (20) വിവാദരത്നാകരം, (21) വ്യാകരണപ്രവേശം.

പദങ്ങളുടെ ആഗമങ്ങളെ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു കണ്ടറിഞ്ഞു നിഘണ്ടുവിൽ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. അറബി, പെർസ്യൻ, ഹിന്തുസ്ഥാനി, പോർത്തുഗീസ്, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകളിൽനിന്നു വന്ന വാക്കുകൾ പ്രത്യേകം കാണിച്ചിട്ടുള്ളതിനു പുറമെ, ദ്രാവിഡപദങ്ങൾക്കു്, ഓരോ ദ്രാവിഡഭാഷയിലുള്ള പ്രത്യേകരൂപങ്ങളും എഴുതിയിരിക്കുന്നു. പദങ്ങൾക്കു് ആദ്യമുണ്ടായിരുന്ന അർത്ഥവും, പിന്നീടു ഉപയോഗംകൊണ്ടു മാറിവന്ന അർത്ഥവും അലങ്കാരമായി ഉപയോഗിക്കുമ്പോഴുള്ള പ്രത്യേകാർത്ഥവും കാണിച്ചിരിക്കുന്നു: ഓരോ മുഖ്യപദവും ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചതിനു കവിവാക്യം തന്നെ ഉദ്ധരിച്ചെഴുതി ഉദാഹരണം കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ചില വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള അന്ധവിശ്വാസങ്ങളോ വല്ല ഐതിഹ്യമോ സൂചിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവയും പഴഞ്ചൊല്ലുകളിൽ ഉപയോഗിച്ച വാക്കുകളാണെങ്കിൽ ആ പഴഞ്ചൊല്ലും എടുത്തുചേർത്തിരിക്കുന്നു.

തത്ഭവങ്ങളാണെങ്കിൽ അവയുടെ തത്സമങ്ങൾ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെനാനാവിധത്തിലും പ്രയോജനകരമായ ഒരു നിഘണ്ടു മററു യാതൊരു ദ്രാവിഡഭാഷയ്ക്കും ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണു പറയപ്പെടുന്നതു്.

എകാരത്തിൻെറ ദീർഘത്തിന്നു ദീർഘപ്പുള്ളി ഉപയോഗിച്ചതു് ആദ്യം ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടാണെന്നു പറയുന്നതു പരമാർത്ഥം തന്നെയോ എന്നു ഭാഷാചരിത്രജ്ഞന്മാർ പറയേണ്ടതാകുന്നു.

താലവ്യമായ അകാരത്തിനു ശേഷം വരുന്ന 'ക്ക' എന്ന പ്രത്യയത്തിന്നു യകാരശബ്ദം കൂടിയുള്ളതിനാൽ യകാരം കൂടി എഴുതേണമെന്നു കേരളപാണിനിയാണല്ലൊ വിധിച്ചു നടപ്പിൽ വരുത്തിയതു്. ഗുണ്ടർട്ട ഈ യകാരത്തെ പിന്നിൽ പുള്ളിയിട്ടു സൂചിപ്പിച്ചതായി കാണുന്നു. 'അടയ്ക്ക' എന്നു എഴുതണം എന്നു കേരളപാണിനിയും 'അടെക്ക' എന്നാണു വേണ്ടതെന്നു ഗുണ്ടർട്ടും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'അടച്ചു' എന്ന പദത്തിൻെറ ഉച്ചാരണത്തിലും യകാരശബ്ദം ഉണ്ടെന്നു ഗുണ്ടർട്ട് തീർച്ചയാക്കിയതാലിരിക്കണം 'അടെച്ചു' എന്നു് എഴുതിയതു്. കേരളപാണിനി അവിടെ യകാരം ഗണ്യമാക്കീട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ യകാരം കുറേക്കൂടി ഉറപ്പിച്ചു് ഉച്ചരിക്കുന്നതു് ഒരു ഭാഗിയാണെന്നു കരുതി പലരും ഇകാരത്തിനു ശേഷവും യകാരം ചേർത്തു് 'ഇടിയ്ക്ക' എന്നും മററും എഴുതുന്നു. ഗുണ്ടർട്ടപണ്ഡിതർ എഴുതിയതുപോലെ 'അടെക്ക' 'അടെച്ചു' എന്നു എഴുതുന്നതോ അതോ കേരളപാണിനി പറഞ്ഞതുപോലെ 'അടയ്ക്ക' 'അടച്ചു' എന്നു് എഴുതു

ന്നതോ ഏതാണ് ശരിയെന്നും നല്ലതെന്നും വൈയാകരണന്മാർ തീർച്ചയാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ.

പണ്ഡിതരുടെ ജീവചരിത്രകത്താവു ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.—ബിലാത്തിയിൽവെച്ചു വൈദികമായ പല പ്രവൃത്തികളും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ 'ആദ്യത്തെ പത്തു സംവത്സരത്തിനകം മലയാളികൾക്കു വിലയേറിയ ഒരു നിധിപോലെ ഇരിക്കുന്ന വലിയ നിഘണ്ടു ചമെച്ചതീൎത്തശേഷം മററുള്ളവർ സ്വൈരം അനുഭവിക്കുന്ന സമയത്തു താൻ അനേകഭാഷകളോടൊന്നിച്ചു പ്രത്യേകമായി ജീവപൎയ്യന്തം സ്നേഹിച്ച മലയാളഭാഷയിലെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും നിത്യംവായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.'

'സകലപ്രവൃത്തിയും അദ്ദേഹം എത്രയും സൂക്ഷ്മത്തോടെ ചെയ്തു എന്നുംകൂടെ ഓൎത്താൽ ഇതെല്ലാം സാധിപ്പിപ്പാൻ ഒരു മനുഷ്യന്റെ ശക്തി മതിയാകുമോ എന്നു സംശയിക്കാം' എന്നു ജീവചരിത്രകാരൻ പറഞ്ഞതു് ഏററവും പരമാൎത്ഥമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ലയോ?

ഈ ലേഖനത്തിന്നായി ഞങ്ങൾ അധികവും കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജീവചരിത്രത്തിന്റെ കൎത്താവു് ആരാണെന്നറിയുന്നില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയ്യിൽ സായ്പവർകൾ ഉപയോഗിച്ച സ്വന്തം നിഘണ്ടു ഉണ്ടെന്നും അതിലെ 1116 ഭാഗങ്ങളിൽ ഓരോ ഭാഗത്തും സായ്പ് പിന്നേത്തേതിൽ വായിച്ച പുസ്തകങ്ങളിൽ കണ്ട ഓരോ പുതിയ പ്രയോഗങ്ങളെ പുതുതായി സ്വന്തകൈകൊണ്ടു കുറിച്ചുചേൎത്തതായി കാണുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം എഴുതിയിരുന്നു. ആ വാക്കുകളായിരിക്കാം നിഘണ്ടുവിന്റെ

പ്രസാധകൻ ഒടുവിൽ അനുബന്ധമായി ചേൎത്തു. പക്ഷെ, അവയൊക്കെ ഡാക്ടർ ഗുണ്ടൎട്ട് എഴുതിയ കുറിപ്പുപോലെ ചുരുക്കത്തിൽ അതേ രീതിയിൽ ചേൎക്കുകയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. ഗ്രന്ഥകൎത്താവു ഇങ്ങിനെകൂടി എഴുതിയിരിക്കുന്നു —

'ഏകദേശം 18 ഭാഷകളിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഓരോ വൎത്തമാനക്കടലാസ്സുകൾ ആഴ്ചതോറും തപ്പാൽമാൎഗ്ഗമായി സായ്പിന്നു കിട്ടാറുണ്ടു്. സായ്പോ, ഇവയൊക്കെയും വായിച്ച് അതിന്റെ സാരാംശം താൻ എഴുതുന്ന ലിഖിതങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചും പോന്നു.'

ഗുണ്ടൎട്ടുപണ്ഡിതർ ബിലാത്തിയിൽ പോകുമ്പോൾ തന്റെ ഭാൎയ്യയെ ഒന്നിച്ചുകൊണ്ടുപോയിരുന്നില്ല. ഒരു കൊല്ലം ബിലാത്തിയിൽ പാൎത്തു ശരീരസുഖം വീണ്ടും സമ്പാദിച്ചു മടങ്ങിവരാമെന്നു വിചാരിച്ചായിരുന്നു അദ്ദേഹം പോയിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു ഭാൎയ്യയും മകളും കോഴിക്കോട്ടു പാൎക്കേണ്ടിവന്നു. പിന്നെ ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞശേഷം അവരും ബിലാത്തിക്കുപോയി.

നമ്മുടെ ചരിത്രനായകൻ 1859 മെയിമാസം 24-ാം തിയതി ബാസൽനഗരത്തിൽ എത്തി. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രോഗം ഭേദപ്പെട്ടുവെങ്കിലും ഇന്ത്യയിലേക്കു മടങ്ങിവരുന്നതിനു പല തടസ്ഥങ്ങളും നേരിട്ടു. ജൎമ്മനിയിൽ മതസംബന്ധമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിപ്പാനും പരസ്യം ചെയ്വാനും മറ്റും വലിയ ഒരു സംഘം ഉണ്ടായിരുന്നതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായ ബാൎത്ത്പണ്ഡിതർ എന്ന മഹാവിദ്വാന്റെ സഹായകനായും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം അദ്ധ്യക്ഷനായും ഉദ്യോഗം വഹിക്കേണ്ട

തായി വന്നു. ഈ സംഘത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ സ്വഭാവം താഴെ കാണുന്ന വിവരണത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്.

'ആളുകൾക്കു അറിവാൻ ആവശ്യമുള്ള ഓരോ കാൎയ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു ക്രിസ്തീയഭാവത്തോടുകൂടെ എഴുതപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങൾ ലഭിക്കുമാറു് ആ സംഘം ഏകദേശം സകല വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവന്നു. നമ്മുടെ സഭയിൽ പ്രയോഗിച്ചുവരുന്ന വേദകഥകൾക്കു പുറമെ ക്രിസ്തീയമാൎഗ്ഗത്തെ സംബന്ധിച്ചു മററുപലവിധമായ പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമല്ല, സഭാചരിത്രം, ലോകചരിത്രം, സ്വദേശചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, കണക്കുസാരം മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ചും ഉള്ള പുസ്തകങ്ങളെ ആ സംഘം ചമച്ചു.'

ഇങ്ങിനെയുള്ള സംഘത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായി ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടു് അനേകം നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതി പരസ്യം ചെയ്തിരുന്നു. അതിലിടയ്ക്കു് അദ്ദേഹം മൂന്നു പത്രങ്ങളുടെ പത്രാധിപത്യവും വഹിച്ചിരുന്നു. കുറെക്കാലം അഞ്ചു പത്രങ്ങളെ ഒന്നിച്ചു നടത്തിയിരുന്നുവെന്നും അതിൽ ഒന്നു് കുട്ടികൾക്കു വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നുവെന്നും അറിയുന്നു. പള്ളികളിലും മതസംബന്ധമായ വലിയ സഭകളിലും ഇതേസമയത്തു പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതായും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യത്തെ പത്തുകൊല്ലം മലയാളനിഘണ്ഡു ക്രമപ്പെടുത്തി അച്ചടിക്കാൻ തയ്യാറാക്കേണ്ടുന്ന ജോലിയും നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ അത്യന്തം ഭാരവാഹിത്വമുള്ളതും, പ്രയാസ

മേറിയതും, അത്യദ്ധ്വാനം ആവശ്യമായതുമായി അദ്ദേഹം ചെയ്തുപോന്ന പ്രവൃത്തികളെപ്പററി ആലോചിക്കുമ്പോൾ, 'ഭയങ്കരം' എന്നു പറവാനേ തോന്നുകയുള്ളു.

ജർമ്മനിയിലെ 'കലവ' എന്ന ചെറുനഗരത്തിലായിരുന്നു അദ്ദേഹം തൻെറ അന്ത്യകാലം നയിച്ചിരുന്നതു്. ബിലാത്തിയിൽ മടങ്ങിയെത്തി അധികദിവസം ചെല്ലുന്നതിനുമുമ്പിൽ ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം ഒരു പർവ്വതമുകളിൽനിന്നു് അതിൻെറ താഴ്വരയിൽ കിടക്കുന്ന ഈ ചെറുനഗരം നോക്കി, 'ഇതാ എലിക്കെണി, ഇതിൽനിന്നു ഞാൻ ഇനി ഒഴിഞ്ഞു പോകയില്ല, എന്നു പറഞ്ഞുപോൽ. അപ്രകാരം തന്നെ സംഭവിച്ചു. പിന്നെ മരണംവരെ 33 കൊല്ലം അവിടെ കഴിക്കേണ്ടിവന്നു.

തൻെറ മദാമ്മ ബിലാത്തിയിൽവെച്ചു് സാധുക്കളെ സഹായിച്ചും രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിച്ചും കാലം കഴിച്ചു. ഒരിക്കൽ വസൂരിപിടിച്ച ഒരു രോഗിയെ ശുശ്രൂഷിച്ചതിനാൽ ആ രോഗം മദാമ്മയ്ക്കും പകൎന്നു. അതുനിമിത്തം കുറെ കഷ്ടപ്പെടുവാൻ ഇടവന്നു. കുടുംബസംബന്ധമായി പലേ സങ്കടങ്ങളും ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടും പത്നിയും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ ഏററവും കഠിനമായിരുന്നതു തൻെറ രണ്ടാമത്തെ മകൻ, ശമുവേൽ, അപ്പൻെറശേഷം മംഗലാപുരത്തുള്ള മിഷ്യൻവേല ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ അവിടെവെച്ചു 1880-ൽ മരിച്ചുപോയതായിരുന്നു. മകളുടെ ഭർത്താവും ക്ഷയരോഗത്താൽ മരിച്ചു. 1885-ൽ തൻെറ പ്രിയ പത്നിയും ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു.

1890-ാം കൊല്ലത്തിൽ ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ടിന്ന മഹോദരം എന്ന വ്യാധി പിടിപെട്ടു. അതിൽനിന്ന രക്ഷപ്പെടാതെ 1893 ഏപ്രിൽമാസം 25-ാം തീയതി ചൊവ്വാഴ്ച രാവിലെ നാലരമണിയ്ക്ക്, ആ മഹാൻ അന്ത്യശ്വാസം കഴിച്ചു.

കേരളരാജ്യത്തിന്നും കേരളഭാഷയ്ക്കും വേണ്ടി ഒരേ സമയത്തു നിസ്വാർത്ഥമായി ഇത്രയധികം പരിശ്രമിച്ച മറ്റൊരാൾ സ്വദേശികളുടെ കൂട്ടത്തിൽപോലും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കേരളീയർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശുദ്ധനാമധേയം എന്നെന്നും കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി സ്മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

PROCLAMATIO… MEMORIAL LIBRA…
KANNIMAL & AYATHIL
QUILON.

VIDYA VILASAM PRESS, TRIVANDRUM —1931

സാഹിത്യപ്രണയികൾ.

(ഒന്നാംഭാഗം)

പ്രകാശകൻ,

തോമസ്‌പോൾ ബി. ഏ.

വി. വി. പ്രസിദ്ധീകരണശാല,

തിരുവനന്തപുരം.

[Price As. 8.

Sahitheam

സാഹിത്യപ്രണയികൾ.

ഒന്നാംഭാഗം

പ്രകാശകൻ

തോമസ് പോൾ ബി. ഏ.

1106

V. V. Publishing House,
Trivandrum.

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org